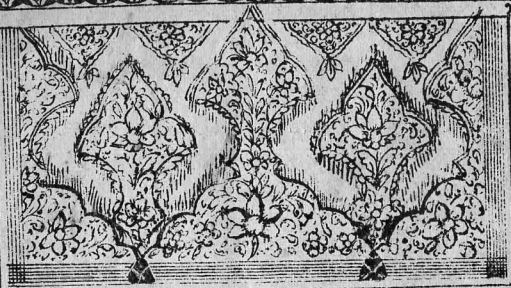

فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

حَمْدُ
 مُقَدِّسٍ
 أَنْشَأَ أَهْلَ الْمَرْحَاتِ أَنْطَا
 أُمُورِهِمْ بِعِظَمِ الْمُسْتَأْنِ
 لِمَا بَرَأْتُمْ لَهُ مِنَ الْفُجُورِ
 الْحِزْبَ وَالنَّبِيلَ ابْتِغَاءَ طَبِيعِ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ
 هُمُ الْبَازِغُونَ سِلَاسِلَ الْفَضْلِ إِلَى شَطْرِ الْحَاجِ أَجُونِ
 مَهْرٍ يَأْزِنُكَ يَحْفَظُ أَهْلَ عَرَفَةَ كَرْدِ أُمَيْدٍ أَرْمَانِ
 كَرِاحِ خَلِصًا كَمَا نَزَعَ عَيْنَ فُطْرَتِ تَوْشِيهِ
 بَعِينَ أَنْصَارٍ وَالْأَعْلَى سَامِلًا حُضْرِهِ
 فَرَقًا وَأَمْرًا بِكَاشِ الْهَيْزَلِ
 وَذَلِكَ فِي وَسْطِ الْمَضَامِينِ
 الْمُبَلِّغُ
 بِمِلَّةِ

الْأَيْدِ كَرِهُوا لِي تَطْمَئِنَّ الْقُلُوبُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اشهد بما شهد الله انه لا اله الا هو والمملكة واو لو
 العلم قائماً بالقسط لا اله الا هو العزيز الحكيم هو الله
 الذي لا اله الا هو عالم الغيب والشهادة هو الرحمن
 الرحيم هو الله الذي لا اله الا هو الملك القدوس
 السلام المؤمن المهيمن العزيز الجبار المتكبر سبحان
 الله عما يشركون هو الله الخالق البارئ المصور له الاسماء
 الحسنى يسبح له من في السموات والارض وهو العزيز
 الحكيم ربنا انك جامع الناس ليوم لا ريب فيه ان
 الله لا يخلف الميعاد ينزل الملائكة بالروح من امره
 على من يشاء من عباده ان انذروا انه لا اله الا انا
 فاتقون ان ربكم الله الذي خلق السموات والارض في
 ستة ايام ثم استوى على العرش يدبر الامر من شفيع

بسم
 الرحمن
 الرحيم
 ١٦
 حشر

القرآن
 الحشر
 ١٦

يوسف
 ١٥

الآمن بعدا ذنه ذكركم الله ربكم فاعبدوه افلا تذكرون
 اليه مرجعكم جميعا وعد الله حقا انه يبدء الخلق ثم يعيد
 ليحضر الذين امنوا وعملوا الصالحات بالقسط والذين كفروا
 لهم شراب من حميم وعذاب اليم بما كانوا يكفرون هنالك
 الولاية لله الحق هو خير ثوابا وخير عقبا الملك يومئذ
 الحق للرحمن وكان يوما على الكافرين عسيرا يمتص رحمة
 من يشاء يعرض من يشاء ويذل من يشاء يخرج الحي من الميت
 ويخرج الميت من الحي ويرزق من يشاء بغير حساب ربنا
 انت اسمعنا مناديا ننادي لك لايمان ان امنوا ربكم فامنا ربنا
 فاغفر لنا ذنوبنا وكفر عنا سيئاتنا وتوفنا مع الابرار ربنا
 واتنا ما وعدتنا على رسلك ولا تخزنا يوم القيمة انك
 لا تخلف الميعاد ربنا استجب لنا انك لا تضيع عمل
 عامل فقد هاجرنا في سبيلك واخرجنا حبك و
 اودينا لاسمك وقتلنا شوقا للقاءك كفرعنا
 سيئاتنا وادخلنا جنات تجري من تحتها الانهار ثوابا من
 عندك وعندك حسن الثواب اللهم صل وسلم
 وبارك على النبي الامي الهاشمي الرحمة الالهية الذي غفر
 في كل حرف من اسمه كنائرا اسمائك الحسنى وصفاتك
 العليا الخاتمة من سبق بقولك الحق ولكنه رسول الله

كفف
 ٣٢
 غرقان
 ٢٨
 العران
 ٢٥

وخاتم النبيين والفاتح لمن استقبل بوعده الصدق هل ينظرون
 إلا أن ياتيهم الله في ظل من الغمام ويوم يقوم الناس لرب العالمين
 أن الله وملائكته يصلون على النبي يا أيها الذين آمنوا صلوا
 عليه وسلموا تسليماً وابعثه الله مقاماً محموداً يغبطه به الأولون
 والآخرين وعلى إله الذين نزلت في شأنهم آية التطهير اصطفهم
 للهداية واصحاب الذين ارتضاهم للنصرة صلوة باقية دائمة إلى
 يوم الدين ويا أهل بيت النبوة اشهدوا لله وملائكته وكتبه
 ورسله أنك كلمات لنفوس وأعلام للهدى والحجج على أهل الآخرة والذ
 وانوار الأرض والسماء التي بكم مؤمن وبأيابكم موقن بشرائع ديني
 وخواتيم علي وقلبي لقلوبكم سلم وامرهم متبع صلوات الله وسلامه
 عليكم وعلى ارواحكم وعلى اجسادكم وعلى اجسامكم وعلى شهادكم
 وعلى غائبكم وعلى ظاهرهم وعلى باطنكم وعلى ذكركم في الأذكى وعلى
 الأرواح التي حلت بفسائلكم وعلى الصدور التي استقبلت السهام
 المحبة ان ذكر الخيرة انتم أوله وآخره واصله وفرعه ومعدنه وماؤه
 ومنتهى أولكم محمد آخركم محمد واسطكم محمد كلكم محمد انه كان نبياً
 واد من الماء والطين انه هو المجلي في كل ظهور إلى الأبد لا بد من اخذ
 بالله من هزات المغلس ووساوس الشياطين يد الله ليست بمغلول
 بل يده مبسوطتان يتفق كيف يشاء انه فعال لما يريد لا اله الا
 هو العزيز القوي ثم الصلوة والسلام على العلماء الفقهاء
 العرفاء الحكماء الذين وصفهم الله انما يخشى الله من عباده
 وجعل مدادهم خيراً من ماء الشهداء وولا هم ولائهم أئمة لا نقياء

بقر
 ٩
 مطلقين

حجاب
 ٥٦

رت وريت
 وريت

قرة

صريع

الَّذِينَ أَنْفُسُهُمْ صَائُونَ لَدَيْهِمْ حَافِظُونَ لَاهُوتَهُمْ مَخْلُفُونَ لِأَمْرِ
 مَوْلَاهُمْ مُطِيعُونَ لِأَسْبَقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِ يَمِينٍ وَعَبْدُ
 حُضُورِ نُورٍ عَلَمٌ أَعْلَى وَقَهْدٌ وَكَالْعَرْ وَالْأَحْزَامُ كَهَرَبِكُ فِي الْحَقِيقَةِ
 حَافِظٌ دِينَ وَحَارِسُ شَرَعٍ مُتَبِينٌ وَنَاصِرٌ مَلَّتْ بِبَيْضِ أَوْرُكَيْنِ كَيْسَرٍ
 عَزَّ وَجَلَّ وَسِرَاجٌ هِدَايَتِ عِبَادٍ وَعِلْمٌ دَلَالَتِ وَرِشَادَتِ وَأَوَّلُ الْآلِ
 وَبِرْكَانِيكَ خَالِصِينَ لَوَجْهِ اللَّهِ بِجَانِ مَعَالِ عَوَانٍ وَانْصَارِ
 إِشْتَانَتِ رِوَانٍ وَأَمَّا الشَّارِفُ أَيْضًا مِنْ مَعَالِ غُودِهِ وَمِنْهَا يَنْبَغِي أَنْ يُلْهِمَ اللَّهُ
 عَلَى مَا يُحِبُّ يَرْضَى مَرْضِيًّا رَدَّ كَيْسَرُ كِتَابِ سُنَّتِ عَقْلِ حَمْدِ
 مَعْتَقِدٍ وَنَسْتَرْفِدُ ظُهُورَ حُضْرَتِ قَائِمِ آلِ مُحَمَّدٍ وَأَنَا لَيْلٍ وَأَطْرَافِ
 طَارِخِ رِيَّانِ يَوْمِ مَبَاكِ بَشَارَتِ مِيْدَهَنْدِ وَنَرْحُضُ اِيَزْدِ
 مَتَعَالِ تَكَاشُفِ ظُهُورِ مَوْعُودِ رَامَسْتَلْتِ مِيْنَمَا يَنْبَغِي طَالِبِنْدِ كِهْ دَرِ
 مَرْكَابِ مَبَارَكِشِ جِهَادِ كُنْدِ وَدَرْ خِدْمَتِ وَنَصْرَتِشِ بِجَانِ وَمَالِ قِيَامِ
 نَمَايَنْدِ وَزِدْ ذِكْرِ اسْمِ اَمْنِشِ فَوْزِ اَبْرِيَامِي اِهِيْتَنْدِ وَبِكَلَّةِ مُبَارَكِ
 مَحَلِّ اللَّهِ فَرْجِهْ نَاطِقِنْدِ وَحَقِيقَةِ شَرِيعَتِ سَكَلَا وَمَا تَزَلْ فِي الْفَرْقِ
 رَاهِ نَجَاتِ عِبَادِ وَتَقَرُّهُمْ إِلَى اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ مِيْدَانِندِ وَحَالِ نَجَاسَتِ
 مِيَكُزْدِ كِهْ بَاعْتِقَادِ نَفْسِي كِهْ شَرِيطِ طَلَبِ سَلُوكِ وَتَقْوَى فِتْنِ
 مَوْدِ اَنْدِ وَرَفْتِهْ وَدِيْدِهْ وَدَانِشْتِهْ وَخَمِيْدِهْ اَنْدِ كِهْ شَمْسِ حَالِ مَوْعُودِ
 فَرْقِ بِمَجْمُوعِ دَلَالَتِ وَبِرْهَانِ عَلَامَتِ وَأَنَا رَاشِقُ فَرْمُودِ وَأَنُورِ اللَّهِ
 نُورِ السَّمَوَاتِ أَوَّلِ الْأَرْضِ الْمَرْحُومِ غُودِ وَنَارِ مَوْقِدِ رَبَّانِيَّةِ نَارِ اللَّهِ
 الْمَوْقِدِ الَّتِي تَطْلُعُ عَلَى الْأَفْنَدِ حُجْبَا أَوْهَامِ أَمْرٍ رَاسُخَةٍ وَيَذْهَبُ
 بِدَلَالَةِ فَوْقِ يَدِهِمْ أَرْجِيْبِ سَبَقَتِ رَحْمَتِهِ كُلِّ الْعَالَمِينَ بِرِوْنِ أَمْدِ

نخرف
۲۱

بقرة
۲۹

بقی اسرئیل
۸۴

محمد
۱۶

بقرة
۲۸۲

مائده
۱۱۴

فصلت
۳۱

توبه
۱۱۲

جمعه
۱۱

فجر
۱۱

حزب
۷۲

یونس
۲۴

مومن
۸۲

وَسُبْحًا قَلِيلٌ مُّحْدَدٌ أَنَا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّهُدَدُونَ
دُرِّدُكُ وَسُكَابُ فَضْلٍ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ
مُزْفَرَعٌ كَشْتُهُ وَامْطَارُ وَنَزَلَ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلَّهِ
هَاطِلٌ أَمْدٌ وَأَهَارُ مَاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَلَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ عَنِ طَعْمِهِ وَعَسَلُ مُصَفًّى
وَحُمْلَةٌ لِلشَّارِبِينَ دَرَجَاتٍ آيَاتٍ وَبَيِّنَاتٍ جَلَّ شَدُّهُ وَأَرْقُلُوبُ أَفْنَدُ
عَالَمٍ وَأَمُّ شَقَاتٍ حَقَائِقُ وَدَقَائِقُ شَرَائِعٍ وَأَقْوَالُ اللَّهِ يَعْلَمُكُمْ اللَّهُ أَنبَاءُ
نُودِهِ وَنَدَى يَوْمِ بَدِيعِ الدَّاعِ إِلَى شَيْءٍ نَكِرٍ بِاسْمِ اللَّهِ أَهْلُ مَلِكٍ مُدْكُوتٍ
رَسِيدُ وَمَا كُنْ قُدْسِيَّةً رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا
عَيْدًا أَوَّلًا وَآخِرًا أَوَّلِينَ وَآخِرِينَ مُتَنَعِّمًا دَاشْتَهُ وَمَلِكُهُ أَتَى لَدُنَّ
قَالُوا رَبَّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا بِبَشَارَتِ الْأَتْخَافِ وَلَا تَخَفُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَابْتَزُوا
بِالْحِجَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تَعُودُونَ نَازِلٍ وَبِازْدَادٍ رَأَى أَنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنْ
الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَّهُمُ الْحِجَّةُ جَانِبًا وَفَدَاكَ فَتَمْتَلِكُوا
أَنْ كُنْتُمْ صَافِينَ قَائِمٌ وَبِامْتِعَةٍ يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ
رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً مَعَ بَضَا أَنَا عَرْضْنَا الْأَمَّا عَلَى السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ
فَابِينَ أَنْ يَحْمِلَهَا الشَّقْقُ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْأَسْنَانُ أَنَّهُ كَانَ ظُلُومًا جَهْلًا
مُزِينٌ مَطْرُزٌ كَشْتُهُ بِأَيِّزٍ عَلَامًا وَدَلَالًا وَآيَاتٍ وَبَيِّنَاتٍ عَلِيمًا الْعِلَامُ
يُشِيرُوا أَنَامُ وَمَقْتَدُكَ خَاصٌّ عَامِدٌ تَكْذِيبُ فَرُودُنْدُ مَا لَمْ يَحْطُوا بِعِلْمِهِ
وَفَرُجًا بِنَا عِنْدَهُمْ مِنْ أَعْلَمٍ وَابْنِ سَالِكٍ مُجَاهِدٌ عَرْضٌ مِيكَدُ شَبَهٍ
يَسْتُكُمُ مَقْصُودُ شَانِ وَفَقِّمُ اللَّهُ عَلَى مَا يُحِبُّ يَرْضَى حَقَاقُ حَقٍّ وَ
أَرْهَاقُ بَاطِلٍ أَلَسْتَ بِحِرٍّ كَيْسِيًّا بِعِيدٍ بَلَكُ تَصَوُّكَ رَاسْتُ مَحَالٍ كَرْتَقْسِي
وَبِدَانُ مَرَحُوقِ اسْتُنْكَارُ نَمَايْدُ حِرٍّ كَبَارُ جَوْصَحْتِ مَرَاغٍ وَحَدِّ بَصَرٍ

سلامة عقل ممکن نیست نفسی چاه را ببینند دشمن هم قصد جان او را
 نداشته باشد بلکه دوستی هم منعش نماید مع ذلك راضی شود خود
 در چاه اندازد و هلاک کند پس این تکذیب و اعراض اغراض عکامشا
 این امر عظیم خطیر را نیست مگر بد و جهة **یکی** تصور نمودن اینکه
 شاید آنچه از آیات و آثار و اخبار درباره رجعت و قیامت ظهور
 وارد شده حقیقت آنها را نفهمیده باشند و حال آنکه مجمع علیهم
 است که آنچه از آیات و اخبار متعلق بقیامت و ساعت و رجعت ظهور
 و جنت و نار و صور و قیام من فی القبور است متشابه است
 و ما یعلم تا ویله الا الله و الراسخون فی العلم و حدیثنا صعب
 است صعب لا یحمله الا ملک مقرب و نبی مرسل و مؤمن امتحن الله
 لیه لایمان و یومر تاویل بالا جماع یوم رجعت ظهور است و
 صادق آیات ظاهر و مؤمن متحن بالا جماع از اصحاب قائم است
دیگر آنکه این حزب را جمیع فسوق و فجور و قبایح و منکرات
 و تکبیرات عامل دانسته و مفسد و شریر اعتقاد کرده اند و نفوذ
 الله ایشانرا منکر الوهیت و ربوبیت و نبوت رسالت
 دانسته اند و یا نیست غفر الله متوسل و متشبث بولایات اهل
 بیت طهارت نیستند و عکس آنها شاید افعال و اقوال بعضی
 از جهل عالم و بی دینیها از خدا پیچیده را که بواسطه اغراض و مرا
 سات خود را نسبت باین حزب داده و میدهند میزان عقائد
 تعلیمات این حزب دانسته اند و این را انصاف بعید است میزان
 انانیت صاحب امر است و حرکات مؤمنین و متمسکین بکتاب

او بار عارض مجاهد خدای اکهار اکواه میگیرد و کفی بالله شهید
 کردن غرض و مرض است و مقدس از تعصب حب بغض و تلافی
 مینماید این حرب مؤمن بالله و موقن بوحدانیت و فردانیت متیقن
 و مثبت نبوت و رسالات و ادیانند و غریب بحجت اهل بیت عصمت
 و بما جاء به النبی مدعی معرفت و از مناسبت که از مکررها متجنب
 بجمل او و مندرجات متمسک بامانت دینیت و عفت بحجت صفاء
 راسته و از فساد و مایه تکذیب القلوب و عما یکدم العقول بحال جدا
 هار و از اصول دینیت این حرب است ان تقتلوا خیرکم من ان تقتلوا
 و قوله عز و کر نصرت در این ظهور اعظم باخلا و اعمال تقوی و انقطاع
 شده و در زیر الواح از قلم اعلی ثبت گشته هدم سببه الله فی هدم
 الاعظم و لکن تجد سننه تبیلا و لا تحویلا هذا حکم جعله الله محفو
 من کلمه یحیو الله ما یشاء و فریقا بطر از ثبت و عند ام الکتاب انشی
 منتهی معتقدند که حضرت صاحب الامر و العصر الزمان خلیفه الرحمن شریک
 القرآن صاحب الدعوة النبویة و النور الالهیة بجمیع بینا و آیات علاما ظاهر
 شده این مجاهد سبیل الله خدا عالم و عالم را شاهد انبیا و مرسلین
 ملئکه مقربین را کواه میگیرد که الحمد لله مؤمن و موقن بجمیع ما جاء به
 معترف و بحرئیات عقائد اسلام معتقد و مدعی بحجت
 و ولایت اهل بیت عصمت و طهارت الشکر لله متمسک
 و متشبث و اگر نفسی غیر اسلام و شرع سید انام را
 بر اقر نسبت دهد بغیر ما حکم به الله حکم نموده چه که
 خود اقرار و اعتراف مینماید و بلسا و جان و بیان بیانش

۹
درین

میدهد با آنچه مسلمین شهادت میدهند و احکام نمیتوانند
 باطن حکم نمایند حتی انبیاء اولی الامر که صاحب شرع و کتاب مظهر
 بفعل ما یشاء و بحکم ما یرید بودند بغیر ظاهر حکم نفرمودند و
 در محضر اهل بیت طهارت با او محاصره مینماید و عرض آخر
 اینکه ناظرین این کلمات را بحد عالم و امم و انبیای معظم
 کتب استقامت میدهد که بدقت و انصاف مرة بعد مرة این
 اوراق را لله و خالصین لوجه الله الکریم الی آخرها ملاحظه
 و مطالعه فرمایند و شمه نیست که حق سبحان و تعالی اسالک
 مجاهد القای حق میفرماید عسی لعل خداوند مالک علل نفوذ
 بقوت ملکوتی و قدرت الهی مبعوث فرماید و برانگیزاند که این
 اختلاف را از اسلا و عالم بردارند اگر چنانچه دلائل و برهان
 این خرب که معتقد بظهور حضرت موعود عجل الله فرجه اند
 با قرآن و احادیث و آیات افاقیه و انفسیه و حکمیه و معجزه
 و مجادله بالقیاسی احسن موافق و مطابق است چنانچه این خرب
 معتقد و مدعیند چرا در ضلالت باشیم و در هلاکت
 خود زیست کنیم و جهد نمایم و خود را مستحق عذاب بد و عذاب
 سرمگ نمایم چنانچه ارم قبل باین جهت خود را بعذاب الیم مبتلی
 نمودند و اگر چنانچه علمای اعلام اعتقاد فرموده اند با کمال
 بر عالم و امم راضی شود تا خلق سوده و راحت شوند و خدای
 بزرگتر از این برای اسلا نموده و نیست که این اختلاف و
 نفاق بابتلاف و وفاق تبدیل شود و راهش را بیکر نفوذ

خالصین لوجه الله الکریم از خاک پای مبارک شهریار معدلت
 مداراید الله تعالی و ادام الله ایام سلطنت استعدا و التماس
 نمایند و از پیشگاه ملاطفت دستگامسئلت کنند که اینجور
 در مجلس عمومی که از وزراء و امرأ و دانشمندان و بزرگان و علما
 ملل قبل باشند حاضر نمایند و با علما ملت با هر مکالمه و
 مناظره فرمایند و بیانات طرفین نوشته شود اگر امری که بان
 معتقدند بایات و اخبار و آیات افاقیه و انفسیه ثابت کرد
 و نیز واضح و لایح شد که مفسد و شریر نیستند و انوار قدسین ^{شد}
 من الغی طالع و ساطع گردید طوعا و رغبت قبول نمائیم و اگر ثابت
 نکردند مستحق عذاب و هلاکت باشند و ناس چون مقهوریت
 و عجز این حزب را مشاهده مینمایند البتہ دیگر کوشش بصحبت آنها
 نخواهند داد و علاوه آنچه در مجلس نوشته شده از طرفین
 شود تا کل مطلع و آگاه شوند و این شقاق و نفاق زائل و معدوم
 شود و اسلام بل اهل عالم بر کلمه جامع و هدایت مجتمع و اسو
 شوند و الله خدمتی بزرگتر از این برای سلام نبوده و نیست
 چه که عوام بیچاره ^{ندارند} تقصیر هر یک بر هائی بر اثبات مطلب خود
 اقامه مینمایند بدون حضور دیگرى تا برهان علیل سقیم از
 سالم صحیح ممتاز و منفصل گردد و این طالب سالک مجاهد کاجل
 فخص این مطلب تحقیق حق و ابطال این امر سنوات غربت اختیار نمود
 و بهر شهر و دیار مسافرت کرده و بسیار با علما و حکما و عرفا
 ملاقات نموده و صحبت داشته و خواسته است که امر خاتم النبیا

روح العالمین فداه را یا ظهور انحضرت و یا حجت و معجزه انسید
 کائنات را بطوریکه ثابت کنند و بیان نمایند که شبهات این حزب
 داخل نشود و یا براهین این حزب موافقت نکند و شاهد صدق
 مدعای ایشان نشود و خدا شاهد است تا حال نیافته ام
 برهانی اظهار شود مگر آنکه همان برهان بعینه برهان صدق
 دعوی این حزب بوده بطریق اولی و اعظم و اعلی و اقوی و چون
 برای ایضاح مطلب لطیفان قلب اصرار مینمودم مگر
 میفرمودند که از این جزئیست و برهان خلاف انصاف و خلاف
 ادب شتم و سب لعن اقامه مینمودند و لاجل خوف از برهان
 حبر و ضرب و قتل سکوت مینمود و تسلیم و اذعان اظهار میداشت
 و باین واسطه توجه قلبش زیاده میشد و نار طلبش مشتعلتر و قوی
 مجاهده و همت تقصیر و تجسسش بیشتر و احتمال صدقش زیاد تر
مُجَلّا میگویند که دلیل بر برهان نبوت رسالت سرور کائنات و احوال
 عادات و معجزات است که مسموع و منقول است و معتقدین
 باسلام و مدعیین با مرستیلا نام معنعن روایت نموده اند و
 اول احاد بوده حال متواتر و ضروری شده و غیرهم از ملاحضه قبل که
 الیوم موجودند منکر و انکار آنها را مناط نمیدانند این حزب هم
 از صاحب این امر دیده اند و بدون واسطه روایت میکنند
 خود دیده و دانسته و فهمیده و اعتقاد کرده اند و از تواتر گذشته
 نزدشان بدیهی شده و انکار و گفتار آخرین را مناط نمیدانند چه
 که نرفتند و مجاهده نکردند و دلیل بر صدق مشاهده خود انفاق

و ایثار جان و مال خود را ذکر مینمایند و آیه فتمتوا الموت ان کنتم
 صادقین را میخوانند و اگر احتمال اشتباه برود همین اشتباه را در
 قبل زیاده از الیوم ذکر مینمایند چه که قبل خوف طمع بود و مشاعر
 و مدار کشا بمثل الیوم نبود و كذلك فتاوی علمای و فضلا را بر قتل و
 انکار خود برهان عجز میثمنند و میگویند دلیل بر هان کتاب نیست
 و عقل و اجماع و اتفاق و افضل است نه ضرب حبس و هتک نفی
 و قتل و حرق و انکار و کله مطاعه انانیتی بالسیف بارها کتاب نزد
 آیات و معجزات باهرات و الطهارت بنیات و بعد از لا اکره فی
 الدین قد تبیین الرشد من الغی بود و حال علمای بدون تکلم حکم بقتل
 مینمایند چرا در این مدت پنجاه سال در مجلس حاضر نشدند و بشرط
 مجاهده رفتار نمودند و هر یک از علما که مجاهده نمودند و لا تل
 و برهان این حزب را استماع فرمودند قبول نمودند و انزیر ریاست
 و عزت گذشتند و جان را یکان ایثار کردند و این سالک مجا
 عرض میکند حقیقتا آنچه مردم را بخیاال انداخته و مجستور بخیر
 همین الطوار و کردار علمای ماست که پنجاه سنه میگذرد و بقوت و
 قدرت دولت و ملت با حضرات مجادله فرموده اند نه بقوت حجت
 و برهان و شبهه نیست که علمای رضوان الله علیهم اجمعین محض
 حفظ اسلا بوده و حال معلوم و واضح شده است که اشتباه بود
 و همین اعمال ملت توجه و اقبال شده و این رفتار سبب توجه انظار
 گردیده و این تدبیر مفید نشد و این تدبیر نمر بنحشید بلکه مضرت
 ظاهر گردید چه که علاوه بر تمام نشدن زیاده شدن امید آنکه مجلا

ماضی سلوک فرمایند نصرت اهل ضلال با اعتقاد خود نفرمایند
 و در محفل با حضرات مناظره نمایند تا اعلام لیهلک من هلاک
 عن بینه و یحیی من حی عن بینه بر اعلیٰ الاعلام منصوب شود
 و خلق را اسوده و راحت کنند **باری** میگویند اگر برهان
 خوارق عادت سماعی از هزار و سیصد و ده سنه قبل است
 حال از این حرب که جان بر صدق مشاهده خود میدهند نشنودند
 و قبول کنند و اگر چنانچه خوارق عادت معجزه کافیه بالغه باقیه
 نیست و علت یقین و اطمینان و ترقی مشاعر و مدارک و تقرب
 الی الله نخواهد بود چه که ممکن نیست سنک ریزه که جواهر شد
 یا سوسمار که تکلم نمود با طرف عالم فرستاد و نشان داد چه که همیشه
 این زند و ناطق نخواهد ماند و آن در تغییر و تبدیل و اگر بخلاف
 عادت زند و ناطق بماند از کجا همان سوسمار است و از چه راه
 این نطق تربیتی تعلیم نیست و همچنین آن اگر سنک ریزه باشد
 معجزه اثر چیست و اگر جواهر اعجازش از چه راه و اگر متصل در
 تغییر و تبدیلیست فسانه و ملعبه و جمعیت اطفال و حوضه
 درویشان لازم آید و آنکه خلق عالم که بطلب نیا از خدا دور
 ماند و محبت ذهاب از مذهب مبحور شده اند اگر مشاهده کنند
 سنک ریزه جواهر شد و یا سوسمار نطق نمود فوراً تصدیق و اذعان
 کنند و بجان طواف نمایند چنانچه دیده و شنیده ایم که بطبع کیمیا
 چه اغیا که فقیر شدند و چه نفوس که از مایمک بخیال و هم گشته
 و با این همه متغعات همه اینها حکایات و مسموعاتست حال هم استماع

نمایند قبول کنند چون خدا عالم و قادر و هادیت باید معجزه که بصفا
 امرش غیایت صیفاید مابین اعلم علما و اجهل جهلا و نزدیک و دور
 و مشرف و محجور و بینا و کور اگر طالب شوند و بشرائط مجاهدت
 نمایند یکسان باشد و کل بتوانند تمیز دهند و عارف شوند یقین
 کنند و خلاف ذلك معجزه تمام بالغ کامل نخواهد بود و حال آنکه نبی
 نبی است بر عالم و جاهل و مشرف و محجور و دور از مظهر ظهور و
 باید حجتا و مابین کل مساوی باشد و كذلك اگر نفسی طلبه یدن
 خارق عادی نمود و اتیان شد باید از برای کل اتیان شود زیرا که
 ترجیح بلا مرجح باطل است ایمان او را میخواست و ایمان دیگری را
 میخواست یا اینکه دیگری را از این فضل محروم نمود برای اهل مکه
 معظمه و مدینه منوره آورد باید برای اهل سائر مدن و قریه و مدائن
 اخری هم بیاورد بلکه باید برای بعد از ما خود هم بگذارد و اینهم محال است
 و اگر اهل عالم بتوانند مجتمع شوند و در طلب معجزه متفق گردند در
 این وقت تعیین معجزه با خلق است و اینهم متمنع پس تعیین معجزه با
 خداست و این مزجیت لاقیمیت و اکملیت و اعظمت و اشرفیت
 منحصراست بایات و کتاب زیرا که اولاً باقی است ثانیاً فرمان فرما
 الهی است ثالثاً هر نفسی خواهد بفهمد میتواند را بکار راه ترقی مشا
 و مدارک است خامساً علت تقرب الی الله است سادساً
 توان نقل نمود و بهر دیار فرستاد سابعاً دلائل حق و صدق
 يك و هراً نیست الطرق الی الله بعد از انفس الخلائق و هر نفسی بعد
 شعور و ادراک خود میتواند از کتاب آیات بهره برد و بفهمد

وَتَأْمَنَّا دَرَاكًا وَأَمْرًا وَنَوَاحِي عِلَّتْ تَهْذِيبُ تَرْقِي تَرْبِيَّتَا سِتِّ تَأْسَعَا
 جَمِيعِ خَوَارِقِ عَادَا وَمَا يَحْتَاجُ أُمَّتٌ دَرَانِ نَازِلٍ وَمَذْكَورِ اسْتِ كِتَابِ
 اعْظَمِ حُجَّتٍ وَأكْبَرِ دَلِيلِ اسْتِ وَبَاقِي حُجٍّ وَدَلَالِ طَائِفِ حَوْلِ كِتَابِ وَ
 وَآيَاتِ وَصَاحِبِ اَيْنِ امْرَضِ اعْزِذِ وَافْصَحِ وَاعْلِ وَاطْهَرِ اِرْوَاقِ اَيْنِ
 شَجَرَةٍ هَمَانِ شَجَرَةٍ مُحَمَّدِيَةٍ اسْتِ كِهْ اَزْ قَبْلِ قُرْآنِ بَرَاوَنَازِشْدِ وَحَالِ
 بَيَانِ وَتَبْيَانِ وَاکْرِ بَکُونِ اِلِ شَجَرَةٍ مُبَارَكِ كِهْ نِیْسْتِ صِلَلِ قَبْلِ هَمِ زِ بَیْشَرِ
 هَمِیْنِ قَوْلَا رَا کُفْتَنْدِ وَقَالُوا مَا اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا اَنْزَلَ الرَّحْمَنُ
 مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِي ضَلَالٍ عَمِیْنِ وَاکْرِ بَکُونِ عِجْزِ کُلِّ ثَابِتِ نِیْسْتِ
 اَزْ قَبْلِ هَمِ کُفْتَنْدِ لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا اِنْ هَذَا اِلَّا اَسَاطِیْرُ
 الْاَوَّلِیْنِ نَعُوذُ بِاللّٰهِ اَيَادِ عَالَمِ تَا حَالِ اَحْکَا اَزْ جَانِبِ خُدا کِتَابِ
 اَظْهَارِ دَاشْتِ وَخَلْقِ رَا مَجْدَا دَعْوَتِ کَرْمِ وَاسْتِقَامَتِ وَنَفُوضِ کَلِمِ
 اَزْ اَوْظَاحِ شَدِ وَتَرْبِیَّتِ فَرْمُودِ وَبَاطِلِ بُوْدِ اسْتِ وَاکْرِ بَرَهَانِ
 اَخْبَارِ کِتَبِ قَبْلِ اسْتِ چنانچِه نَصْرًا کِهْ بَا خَبَرِ تَوْرَةِ وَصَلِیْنِ بَا خَبَرِ
 انْجیلِ اسْتِ دَلَالِ مِیْمَا یَنْدِ اَيْنِ حَرْجِ بَا یَا تِ قُرْآنِ بَلْکِهْ بَا نَجِیْلِ وَتَوْرَةِ
 مَسْتَدَلِّیْنِ وَاکْرِ بَکُونِ مَقْصُودِ اَيْنِ نِیْسْتِ نَصْرًا کِهْ وَهُوَ دَهْمِ اَزْ
 قَبْلِ کُفْتَنْدِ رَا اَزْ قَبْلِ هَمِ اَمْنُوا بِمَا اَنْزَلَ اللّٰهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا اَنْزَلَ عَلَیْنَا
 وَیُکْفِرُوْنَ بِمَا وَرَاٰهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُوْنَ
 اَنْبِیَاءَ اللّٰهِ مِنْ قَبْلِ اَنْ کُنْتُمْ مُؤْمِنِیْنِ بَا مَقْصُودِ اَزْ اَيْنِ عَرِیضِ
 شَايِدِ نَفُوسِیْنِ وَفِی اللّٰهِ وَفِی سَبِیْلِ اللّٰهِ تَوَجُّهِ وَقِیَامِ فَرْمَا یَنْدِ
 وَبِقِسْمِ حُجَّتِ قُرْآنِ وَمُعْجَزَةِ صَاحِبِ قُرْآنِ اَبْیَانِ وَثَابِتِ نَمَا یَنْدِ
 کِهْ شَبَهْ حَضَرَتِ خَارِجِ شُودِ وَبَطْلَانِشَانِ وَاضِحِ کَرْدِ تَا اَنْوَارِ اِنْ

یس
 انفال
 ۲۳

بقره
 ۸۵

یحیی الحق بکلمته و یقطع دابر المشرکین عالم را منور نماید و خلد متی بر اسلا
 و اهل عالم و خالق ام اعظم از این نبوده و ندیت اگر چنانچه کان ناکسرا
 این امر باطل است عالم مطلع شوند و آگاه گردند و اگر حق است
 کل بنور ایمان منور گردند و این مجاهد فی سبیل الله قوت استند
 این خرب را دیده و هیمنه و قدرت بیانش از مشاهده کرده و
 براهین ایشان را شنیده بلکه عجز کل راهم مضمونش شده بلکه
 نزدیک بعلم هم رسیده و چون خود را معصوم ندانسته و فهم
 خود را میزان حق و باطل قرار نداده و خود را محیط و مهیمن گمان
 نکرده لذا نتوانسته است بمقام بلند کلا لو تعلمون علم الیقین
 لترون الحجیم ثم لترونها غیر الیقین ثم لتسئلن یومئذ عن النبیجیم
 فائرن و متصاعد شود و لکن لا یقنط من رحمة ربی الا الضالون
 رجا آنکه بتوسل بذیل عطوفت اهل بیت عصمت و برکت آنها
 نفوس زکیه و جواهر مجرّده که سلسیل علم و حکمت و کوثر تقوی
 و خشیلتند باین رتبه بلند اعلی فائز شود چه که مقصود اذ
 خلقت و اعلی ثم وجود انسانیت وصول و بلوغ باین مقام
 ارجمند است فواحدة علینا الکرور بیائیم و کور زست کنیم و
 کور برویم مختصراً میگویند اگر وحی الهی حجت است و فرمان صمد
 دلیل قاطع صاحب این امر مدعی وحی است و کما بشرا عظم و اکبر و
 افصح و ابلغ و اعلی و محیط و مهیمن بر کتب سما و قبل است و
 اگر ادعا حجت است مدعی است و اگر ادعا موعود بودن حجت
 مدعی است که موعود جمیع کتب صحف و زبور و الواح و ملل و مذاهب است

تفاهر

تحریر

وهر يك را بلسا که اصطلاح دینانی ایشان است دعوت فرموده و اگر
 دعوت حجت است جمیع امراء دعوت فرموده و داعی الی الله الفرد
 النجیر است و علوندا و سمود دعوتش بمسامع اهل ملک و ملکوت رسید
 چه کوشها که از وحشت دهشت ندایش گریختند و چه اذان واعیه
 که از لذت و بهجت امرش شنوا کردند و اگر استقامت حجت است
 باستقامتی قیام فرمود که ارکان عالم و قلوب امم مترعر شد عوا
 امتحان و قواصف فتنان و منع و زجر و حبس و نفی و قتل و را
 از دعوت و ندا و اراده اش باز نداشت و اگر تصرف حجت است
 در افاق ایجاد و انفس عباد تصرف فرمود و نفوس مجرده زکیر
 از هر قبیل و طائفه جذب تسخیر نمود و اگر ترقی عباد و تربیت من
 الابداد حجت است پشانی عباد مقبلین را ترقی داد و تهذیب فرمود که
 جوهر علم و عمل و اخلاق و تقوی و انقطاع در اقل مدت مشهور ابداع شد
 بقسمیکه کشته شدند و دفاع نفرمودند بلکه از قاتلین شفا
 نمودند و اگر تغیر و تصرف در ارکان عالم حجت است مشاهد
 میشود که مدارک و مشاعر کلیه خلق عالم در نهایت ترقی و علو است
 و اگر نفوذ اراده اش حجت است اکثر احکام و اوامر و نواهی او را
 دول و ملل عامل شده اند من غیر التفات باینکه از اوست اگر
 خوارق عادات حجت است از صاحب این امر دیده اند انچه را
 که از هیچیک از مطالع قدسیه از قبل شنیده نشده فاعظروا
 فی اللواح و فی سور الملوك و السلاطین و اگر بشارت شهادت
 کتب قبل حجت است آیات و بیانات صاحب آیات و من

نزل فی بینهم آیات حجت و شاهد دلیل است و با این ترقی شاعر و
 مدارك و عقول و ظهور صنائع و فنون و غلبه اعدا و قتل احبا و
 مظلومیت و مقهوریت اصحابش منع مر علی الارض ناس را از هر قبیله
 بجان امرش بقول نمودند و کل یوم در از دیادند امید آنکه خدا را
 حبا لله و لعبا بر خیزد و همت نماید و این اختلاف را از میان بردارد
 و محبت و ایستادگی مبدل نماید و حال این طالب سالک مجاهد بتدک
 از انچه قرآن و اخبار و تورات و انجیل بر صدق مدعا این خرب شهادت
 میدهد عرض میکند و از حق تعالی و تعالی قلمه سائل و امل
 که ناظرین را تأیید فرماید و توفیق بخشد که در نهایت انصاف و دقت در
 این بیانات ملاحظه فرمایند و تدبر و تفکر کنند و بصیرت و حکمت
 و توحید و قلب صفا بخیرید و تفرید یک در صدر اسلا و قتی که سید
 انام بدون انصاف و اعوان بودند نظر میفرمودند نظر فرمایند و تفکر
 کنند و از جوهر معنی اغراض فرموده با اعتراض الفاظ پیرا زنند که شاید نفوی
 بقوت روحانی و اخلاق ملکوتیه مبعوث شوند و همت فرمایند
 و محضی ترتیب دهند یا جوابی بربك يك این آیات مرقوم دارند
 که قلوب و افئده بیا ساید و بتواند در حشر اکبر در یومیکه لا ینفع
 ولا یمنون الا من اتى الله بقلب سلیم که راهش این عالم است و یوم
 یفر المرء من اخیه و امه و ابیه و صاحبته و بنیه خود را از زیره
 مقلدین و محدودین و منهم امیون لا یعلمون الکتاب الا ما
 و انهم الا یظنون خارج نموده در ظل ظلیل باینها النفس طعنه
 ارجع الی ربك راضیه مرضیه بلقا و زیارت و طواف اهلبیت

شعراء
۱۹

عبد
۲۴
بصره
۷۳

طهارت مشرف و مرزوق شویان الله هو الرحمن الرحيم الغفور الکریم
 العطوف الرؤوف السميع المجیب کتاب مبارک فرقان فارق بین حق
 و باطلت من تمسک به نجی و امن من تخلف عنه غوی و هلاک
 و در این کتاب مبین راه جنت و نار و ضلالت و هدایت سعادت
 و شقاوت و نجات و هلاک و اظاهاً باهراً مکشوفاً صریحاً من غیر
 تاویل بیان فرموده مصدق آیات را با اعمال بخت نعيم بشارت
 فرموده و مکذّب آیات را و لو با محال و افعال ^{جنت} حسنه نار و عذاب الیم
 و موت ابد و عذقه فرموده و اوست حجت باقیه علی العالمین و راهی
 که سالک را با ایمان و عرفان و ایقان ظهور بعد که لظهور ولایت الله
 المهیمن القیوم است باسم قائمیت و بعد قیوم بعد القائم که طلوع
 نیر جمال بيمثال حضرت سید الشهدا روح ماسواه فداء باشد می
 رساند لذا اولاً بحیث کتاب را با آیات کتاب بعد ظهور ابیداناً
 مکمل طور عرض مینمایم که ان الذکر یمنفع المؤمنین و انما تنذ من
 اتبع الذکر و خشى الرحمن بالغیب فبشره بمغفرة و اجر کریم و ان کتم
 فی ریب مما نزلنا علی عبدنا فاتوا بسورة من مثله و ادعوا شهدائکم
 من دون الله ان کتم صادقین فان لم تفعلوا و لن تفعلوا فانقوا الله
 التی و قودها الناس الحجارة اعدت للکافرين و ما کان هذا القرآن
 ان یفتری من دون الله و لکن تصدیقاً لکذبین یدیه و تفصیل الکتاب
 لا ریب فیہ من رب العالمین امر یقولون افتریه قل فاتوا بسورة مثله
 و ادعوا من استطعتم من دون الله ان کتم صادقین بل کذبوا بما
 لم یحیطوا بعلمه و لما یاتهم تاویلہ کذلک کذب الذین من قبلهم فانظر

ذاریت
 ایس
 بقوه
 ۲۱

یونس
 ۳۸

۱
هو
۱۴
۱۲

۲
بخاری
۹۰

۳
مؤمن
۶۰

۴
طوب
۵
شور
۲۳

کيف كان عاقبة الظالمين أم يقولون افتري قل فاقوا بعشر سور مثله
مفتريات وادعوا من استطعتم من دون الله ان كنتم صادقين
فان لم يستجيبوا لكم فاعلموا انما انزل بعلم الله وان لا اله الا هو فهل
انتم مسلمون قل لئن اجتمعت الانس والجن على ان ياتوا بمثل هذا
القران لا ياتون بمثله ولو كان بعضهم لبعض ظهيراً ولقد صرفنا
للناس في هذا القران من كل مثل فابى كثير الناس الا كفورا افلم يدبروا
القول ام جاءهم ما لم يات اباؤهم الاولين ام لم يعرفوا رسولهم
فهم له منكرون ام يقولون به جنة بل جاءهم بالحق واکثرهم
للقبح کارهون ام يقولون تقول به لا يؤمنون فليأتوا بحديث مثله
ان كانوا صادقين ام يقولون اقرء على الله كذبا فان يشاء الله
يغتم على قلبك ويح الله الباطل ويحق الحق بكلماته عليم بذات الصدور
ايا امراة حق سبحانه وتعالى نبوت حضرت خاتم النبيين روح ماسوا
فداء را بان ثابت فرموده وحق را که ذات واجب الوجود بر عدد
اتيان بمثل ان شمات داده وجز کل را اظهار داشته و معجزه که قادر
على الاطلاق باول فياض وصادراول وعلّة العدل ومظهر
اسماء وصفات وخاتم انبياء شمس مجهه هدايت ولبين واخرين
عنایت فرموده ميتوان فرض عدم کمال وعدم کفايت نمود
وشبهه کرد استغفر الله واتوب اليه وحبسارت طبع حجت
ومعجزه اخرى نمود سيما نفوسى را که راضى ببايات نشدند
وقبول ننمودند وحجت ديگر خواستند هزار و سيصد و ده
سال است لعن ميکنيم و مستحق عذاب عقاب ميدانيم و نفوسى را

کفر

که قبول نمودند و بنزول آیات کفایت و اذعان نمودند هر چه رسید
 و ده سال است بر آنها صلوات میفرستیم اگر قدری در ریاض قرآن
 نمایم بیقین مبین شهادت دهیم و برای العین شاهد نمایم که
 حرف از آیات عند الله اعطست از خلق سموات و ارض چه که
 بآیات کیونات کل خلق شده و میشود و معجزه بودن کتاب با حجت
 بحساب است و کل طائف حول نسبت آن است بحضرت رب العالمین
 فلا اقسام بما تبصرون و ما لا تبصرون انه لقول رسول کریم و ما هو
 بقول شاعر قلیلاً ما یؤمنون و لا بقول کاهن قلیلاً ما تدکرون
 تنزیلاً من رب العالمین و لو تقول علینا بعض الاحقاد و یل لاخذنا
 منه بالیمین ثم لقطعنا منه الوتین فاما منکم من احدث عنه حاجزین
 بعد میفرماید و انه لتذکرة للمتقین یعنی این بیان و این ذکر و استدلال
 تذکره و حجت است برای متقین و اول رتبه تقوی تفکر و تدبر و
 تبصره را مورد است بخصوص اصول دین و مذهب نه تصدیق
 و تکذیب من غیر تحقیق در اثبات احاطه علم و قدرت و فضل حضرت
 باری تعالی میفرماید اولم یکف ربکم انه علی کل شیء شہید هیمین
 قسم در کفایت کتاب ذات بیمثال میفرماید اولم یکفهم انا انزلنا
 علیک الکتاب یتلى علیهم ان فی ذلک لرحمة و ذکرى لقوم یؤمنون
 و هم جای قرآن امثال این بیان نازل و لقد انزلنا الیک آیات
 بینات و ما یکفر بها الا الفاسقون نزل علیک الکتاب بالحق
 مصداقاً لما بین یدیه و انزل التوراة و الانجیل من قبله هکذا للناس
 انزل الفرقان ان الذین کفروا بآیات الله هم عذاب سدید و الله

احاطه

فصلت
 ۵۳
 عنکبوت
 ۵۰

۴
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶

١١
بقية
٣٩

٢١٢

٣
عن
١٠٠

٤
١٩

٤
مائة
٤٧

عزيزه وانتقام وكيف تكفرون وانتم تنلى عليكم آيات الله وفيكم
رسوله ومن يعصم بالله فقد هدى الى صراط مستقيم واسنوا بما
انزلت مصدقا لما معكم ولا تكونوا اول كافرة ولا تشنوا بايا
ثمنا قليلا وايأى فاتقون ولا تلبسوا الحق بالباطل وتكتموا الحق
وانتم تعلمون واقيموا الصلوة واتوا الزكوة واركعوا مع الركعين
اتامرون الناس بالبر وتنسون انفسكم وانتم تتلون الكتاب افلا
تعقلون كان الناس امة واحدة فبعث الله النبيين مبشرين
ومندشرين وانزل معهم الكتاب بالحق ليحكم بين الناس فيما اختلف
فيه وما اختلف فيه الا الذين اوتوه من بعدها جائتهم البينات
بعيا بينهم فهدى الله الذين امنوا لما اختلفوا فيه من الحق باذنه
والله يهدي من يشاء الى صراط مستقيم يا ايها الذين امنوا اتقوا
الله حق تقاته ولا تموتن الا وانتم مسلمون واعتصموا بحبل الله
جميعا ولا تفرقوا واذكروا نعمة الله عليكم اذ كنتم اعداء فالف بين
قلوبكم فصبحتم بنعمته اخوانا وكنتم على شفا حفرة من النار فانقذكم
منها كذلك يبين الله لكم آياته لعلكم تهتدون واذ اخذ الله
ميثاق النبيين لما اتيتكم من كتاب حكيم ثم جائكم رسول صدق لما
معكم لتؤمنن به ولتنصرنه قال اقررتكم واخذتم على ذلك اكمصر
قالوا اقررنا قال فاشهدوا وانا معكم من الشاهدين وانزل
اليك الكتاب بالحق مصدقا لما بين يدي من الكتاب مهيمنا عليه
فاحكم بينهم بما انزل الله ولا تتبع اهلهم عما جاءك من الحق لكل
جعلنا منكم شريعة ومنهاجاً ولو شاء الله لجعلكم امة واحدة

ولكن ليلوكم فيما أنتم فاستبقوا الخيرات الى الله مرجعكم جميعاً
 فينبئكم بما كنتم فيه تختلفون قل ندعو من دون الله ما ينفعنا
 ولا يضرنا ونرد على عقابنا بعداذه دينا الله كذلك استهوته
 الشياطين في الارض حيران له اصحاب يدعونه الى الهك اننا قل ان
 هدع الله هو الهك وامرنا لنسلم لرب العالمين وما قدر والله
 حق قدره اذ قالوا اما انزل الله على بشر من شيء قل من انزل الكتاب لك
 جاء به موسى نوراً وهدياً للناس فجعلونه قراطيس تبدوها وتخون
 كثيراً وعلمتم ما لم تعلموا انتم ولا ابائكم قل الله ثم ذرهم في حوضهم
 يلعبون وهذا كتاب انزلناه مبارك مصدق الذي بين يديه و
 لتذرا من القرء ومن حوله والذين يؤمنون بالآخرة يؤمنون به وهم
 على صلاتهم يحافظون فان كنت في شك مما انزلنا اليك فاسأل
 الذين يقرءون الكتاب من قبلك لقد جاءك الحق من ربك فلا
 تكون من المتريين اين ايات وامثالها راما لا حظ فيما يبدك بليل
 حكمت موعظه ومجادله ودليل احتياط ثابت فرموده كه كتاب
 كتاب خداست واوست هاد كحبا و نمايند راه رشاد و تربيت
 كنند و تهذيب كنند و تصديق كنند كت قبل رجوع در آيا
 نمايند تا بايقين مبين بدانند كه غير الله نمیتواند كتاب نازل
 نمايد و نسبت بخدا دهد سبحان الله ايه عرفان كتاب الهی در
 امثيا گذاشته شده هر نفسی بقدر دارائی خود توانائی دارد و حجت
 عاجز فقير كجا و ادعای سلطنت و اقتدار و البته حكومت دروغ
 و هر طاعی باغی را اسير نمايد و غير از سلطان احد مالك ملك
 شود

انعام

۹۱

۲
یونس
۹۳

نبوده و نیست و در بسیاری از آیات منزل آیات و مظهر اسماء و صفات
 بنفسه شهادت داده که کتاب کامل و ست و شهادة الله بنفسه
 اکبر و اعظم از شهادت خلق بوده و همین شهادت و تقالید
 وحده اعظم حجت و اکبر معجزه و دلیل است قل ای شیء اگر شهادت
 قل الله شهید بینی و بینکم و اوحی الی هذا القرآن لا نذرکم به
 و من بلغ انکم لتشهدون ان مع الله الهة اخری قل لا تشهد قل انما
 هو اله واحد و اتنی برئی بما تشکون لکن الله یشهد بما انزل
 الیک انزلہ بعلمه و الملائکة یشهدون و کفی بالله شهیداً امر یقولون
 افتریه قل ان افتریت فلا تمکون لی من الله شیئاً هو اعلم بما
 تفیضون فیه کفی به شهیداً بینی و بینکم و هو الغفور الرحیم قل
 کفی بالله شهیداً بینی و بینکم انه کان بعباده خیراً بصیراً و یقول
 الذین کفروا لست مرسلّاً قل کفی بالله شهیداً بینی و بینکم و من
 عندک علم الکتاب قل کفی بالله بینی و بینکم شهیداً یعلم ما فی السموات
 و الارض و الذین امنوا بالباطل و کفروا بالله و لکنکم هم الخاسرون
 و من اظلم ممن اقرء علی الله کذباً او کذب بایامه انه لا یفلح الظالمون
 من اظلم ممن اقرء علی الله کذباً لیسئل الناس بغیر علم ان الله لا یهدی
 القوم الظالمین من اظلم ممن اقرء علی الله کذباً او کذب بایامه
 انه لا یفلح الجرمون من اظلم ممن اقرء علی الله کذباً او کذب بایامه
 و من اظلم ممن اقرء علی الله کذباً او کذب یعرضون علیهم و من
 اظلم ممن اقرء علی الله کذباً او کذب بانطق لما جاء الیس فی جهنم
 مشوی للكافرين من اظلم ممن اقرء علی الله الکذب هو یذکر الامم و الاسلا

انعام
١٩

نساء
١٤٦
حقیق

بخاری
٩١
٥
رعد
٦
عنکوت
١٥

انعام
٢١
١٤٥

یونس
١٨
اعراف
٣٥
هود
٢١
عنکوت
١٢
صف
٧

والله لا يهدي القوم الظالمين ^ب فمن ظلم من اقرب علي الله كذباً او قال
 اوحى الى ولم يوح اليه شئ ومن قال سائر مثل ما انزل الله ولو
 يرى اذ الظالمون في غمرات الموت والملائكة باسطوا ايديهم
 اخرجوا انفسكم اليوم تجزون عذاب الهون بما كنتم تقولون
 على الله غير الحق وكنتم عن اياته تستكبرون ميفر مايد ظالمين
 ناس مفترى على الله است يا بكويد وحى شده است بمن ووحى
 نشده باشد باو چيزى وكسيكه بكويد نازل ميكنم مثل انچه خدا
 نازل فرموده با اينكه ثانی وثالث غير ممكن است عقلاً وشرعاً
 معذلك فرموده اكبر و اعظم و امشد از هر ظلمى است لعل الناس
 ينجشون او تيز گرون اقسامكم بالله ايا نقوسيكه از صدر اسكه
 تا حال تكذيب قرآن و آيات قرآن نموده اند وكفته اند كه از خدا
 نيست دانسته اند از خداست يا ندانسته اند شبهه نيست كه
 ندانستند از خداست و اشارات كتاب ظاهر در كتاب كه از
 امثال مطابق و موافق با الهواء خود شنیده و اعتقاد کرده بودند
 حجاب شده ما بين آنها و دانستن اينكه قرآن و آيات قرآن از خدا
 و از جميع فيوضات نياض حقيقى محروم و ممنوع شدند چنانچه اهل
 توريه ميگويند انجيل و قرآن مخالف با توريه است و ضرورى
 اهل توريه و مخالف اجماع امت است و كذلك هم قول اهل انجيل
 ناطقند و اليوم از ملت باهر اسلام ميشويم و حال اينكه اين امر
 اعظم موافق آيات كتاب و مطابق است و اجماع و ضرورت است
 لو انتم ببصر الحديد في آيات الكتاب تنظرون ومنهم اقبون

لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَّا وَانْتَاهُمْ لَا يُظُنُّونَ چُونِ کِتَابِ اِمطاب
 اَمال و امانی خود معنی کردند و از علما شنیدند با اینکه مضامین
 آیات و آثار ظاهر شده کوشش نمی دهند و بر اعراض و اغراض قیام کرده اند
 و همیشه اوقات خلق تعجب می نمودند که نفسی که در جمیع شؤونات
 بشریه با بشر شریکست چگونه بر تنه پیغمبری سراسر از می شود
 چنانچه حق جل ذکره و ثنائیه طعن زده و رد فرموده نفوسی را
 که تعجب می نمودند از نزول آیات بر آن مظهر بلیات بلس ما
 اشتر و ابه انفسهم آن یکفر و اما انزل الله بغیا آن یتر الله من فضل
 علی من یشاء من عباده فباء بغضب علی غضب الکافرین غذا
 مهین ما یؤد الذین کفروا من اهل الکتاب المشرکین آن یتر
 علیکم من خیر ربکم والله یختص بر حمته من یشاء والله ذو فضل
 العظیم او عجبتم ان جائکم ذکر من ربکم علی رجل منکم لیسذکرکم و
 لشقوا علیکم ترجمون او عجبتم ان جائکم ذکر من ربکم علی رجل منکم
 لیسذکرکم و اذکروا اذ جعلکم خلفاء من بعد قوم نوح و زادکم فی
 الخلق بسطة فاذکروا الاء الله لعلکم تفلحون آکان للناس
 عجباً ان اوحینا الی رجل منهم ان انذر الناس بشر الذین امنوا ان
 لهم قدر صدق عند ربهم و قال الکافرون ان هذا ساحر مبین
 و تحجوا ان جائهم منذر منهم و قال الکافرون هذا ساحر کذاب و ما
 منع الناس ان یؤمنوا اذ جائتهم الهدی الا ان قالوا ابعت الله بشراً
 رسولاً و باین قول سخیفه بمعنی کفایت ننمود و نسبت بافتاب عقل
 و دانش و دریای هوش و بنفش و نجم هدایت و سرچ عنایت گفتند

۱
 بقره
 ۱۴

۲
 ۹۹

۳
 اعراف
 ۶۱

۴
 یونس
 ۲

۵
 ص
 ۳

۶
 زمر
 ۹۶

وقالوا يا ايها الله نزل عليك الذكر انك لمجنون لوماتنا تينا بالملكه ان
 كنت من الصادقين اذ يقول لظالمون ان تتبعون الا رجلاً مسحوراً
 وقالوا انما انت من المسحورين اقرب على الله كذباً ام به جنة بل الذين
 لا يؤمنون بالآخرة في العذاب الضلال البعيد ويقولون اننا
 لتاركوا الهتنا الشاعرجنون وان يكاد الذين كفرا ليزلقونك
 بابصارهم لما سمعوا الذكر ويقولون انه لمجنون وما هو الا ذكر للفقراء
 واذا قيل لهم امنوا كما امن الناس قالوا انؤمن كما امن السفهاء الا انهم هم
 السفهاء ولكن لا يعلمون ما تراك الا اتبعك للذين هم اراذلنا
 بادي الرأي وما نرى لكم علينا من فضل بل نظنكم كاذبين انالزائ
 في سفاهة وانما ننظركم من الكاذبين انؤمن لك واتبعك الارذلو
 ذكر ايات برأى نيست كه ملتفت ومتذكر غفلت غافلين شويم
 وبيدار شده اكاه كرديم وير صاحب ايات ولو معتقد نشده ايم
 و يقين نكرده ايم از حد ادب و خضوع تجاوز ننمائيم و بانه ها كفا
 نموده چه اعتراضات بر ان صاحب ايات و مظهر اسماء و صفات
 نمودند و غير ايات طلب كردند امر ترديدون ان تسئلوا رسولكم
 كما سئل موسى من قبل ومن يتبدل لكفر بالايان فقد ضل سواء
 السبيل وقال الذين لا يعلمون لو لا يكلنا الله او تاتينا اية كذا
 قال الذين من قبلهم مثل قولهم تشابهت قلوبهم قد بينا الايات لقوم
 يوقنون اين ايه مباركه صريح است بر اينكه شجره اقبال يك شجره
 و شجره اعراض يك شجره و اقوال واحوالشان در هر زمان متشابه
 بوده است و مؤيد اين ايه مباركه الذين قالوا ان الله عهد

صالحاً
۳۵

نقوه
۱۰۷

ايه
۱۱۲

عمر
۱۲

١
بقه
٩٠

٢٨٩

١٢٢
١٥٢١٥٢
٩

٢

٣٧

٢٧

٢٨

٢٨

٢٨

٢٨

٢٨

٢٨

٢٨

٢٨

٢٨

اليانا ان لا تؤمن برسول حتى ياتينا بقرآن تأكله النار قل قد جاءكم
 رسل من قبلي بالبينات وبالذك قلتم فلم قتلتموه ان كنتم صافين
 واذا قيل لهم امنوا بما انزل الله قالوا نؤمن بما انزل علينا ويكفرون
 بما وراءه وهو الحق مصدقا لما معهم قل فلم تقتلون انبياء الله
 من قبل ان كنتم مؤمنين نسبت لنبيا قتل را بعباد ظهور انحضرت
 داده و من صدق من الله قبيلا ومن صدق من الله حديثا
 يسئلك اهل الكتاب ان تنزل عليهم كتابا من السماء فقد سئلوا
 اكبر من ذلك فقالوا ارنا الله حمزة وقالوا لو انزل عليه ملك ولو
 انزلناه ملكا لقضى الامر ثم لا ينظرون ولو جعلناه ملكا لجعلناه رجلا
 وللبسنا عليه ما يلبسون ولو انزلنا عليك كتابا في قرطاس فلمسوه
 بايدهم لقول الذين كفروا ان هذا الا سحر مبين وقالوا لو انزل عليه
 آية من ربته قل ان الله قادر على ان ينزل آية ولكن اكثرهم لا يعلمون
 ويقول الذين كفروا لو انزل عليه آية من ربته قل ان الله يضل من يشاء
 ويهدي اليه من اصاب الذين امنوا ونظن قلوبهم بذكر الله الا بذكر
 الله تطمئن القلوب وقالوا لو اتينا بآية من ربته اولم تأتاهم
 بآيات من في الصحف الاولى وقالوا لو انزل عليه آية من ربته قل انما
 الايات عند الله وانما انا نذير مبين لو انزل عليه آية من ربته انما
 انت منذر ولكل قوم هاد ما انت الا بشر مثلنا فات باية ان
 كنت من الصادقين لو انزل عليه آية من ربته فقل انما الغيب لله
 فانظروا التي معكم من المنتظرين قل لا اقول لكم عندى خزائن الله
 ولا اعلم الغيب ولا اقول لكم انى ملك ان اتبع الا ما يوحى الى قل

هل يستوى الاعمى البصير افلا تفكرون واقسموا بالله جهايما
 لئن جاءتهم اية ليومن بها قل انما الايات عند الله وما يشعركم
 انها اذا جاءت لا يؤمنون ونقلب فديهم وابصارهم كما لا يؤمنون
 به اول مرة ونذرهم في طغيانهم يعمهون قل لا املك لنفسه نفعا
 ولا ضررا الا ما شاء الله ولو كنت اعلم الغيب لاستكثرت من الخير
 وما مسنى السوء ان انا الا نذير وبشير لقوم يؤمنون ولا اقول
 عندك ان الله ولا اعلم الغيب لا اقول انى ملك فلما جاءهم
 الحق من عندنا قالوا لولا اوتى مثل ما اوتى موسى او لم يكفروا
 بما اوتى موسى من قبل قالوا ساحران تظاهروا قالوا اتانا بكل
 كافرون واذا نتلى عليهم اياتنا بينات ما كان حجهم الا ان قالوا
 ايتوا باياتنا ان كنتم صادقين واذا جاءتهم اية قالوا الرنؤمن حتى
 نؤتى مثل ما اوتى رسل الله الله يعلم حيث يجعل رسالته وقالوا
 لنؤمن لك حتى تفجر لنا من الارض ينبوعا او تكون لك جنة من نخيل
 وعنب تفجر الانهار خالها تغييرا او تسقط السماء كما رعت علينا اسفا
 او تاتي باذن الله والملائكة قبيل لا اويكون لك بيت من زخرف او ترقى
 في السماء ولن نؤمن لرقيك حتى تنزل علينا كتابا نقرئه قلوبنا رجا
 هل كنت الا بشرا رسولا وما منع الناس ان يؤمنوا اذ جاءهم الهدى الا
 ان قالوا ابعت الله بشرا رسولا وقالوا ما هذا الرسول يا كل الطعام
 ويمشى في الاوراق لولا انزل اليه ملك فيكون معه نذيرا او يلقى
 اليه كنز او تكون له جنة يا كل منها وقال الظالمون ان تتبعوا
 رجلا مسحورا ما هذا الا بشر مثلكم يا كل مما تاكلون منه ولشرب

١
انتهى
١٠٤

١١٠

٢
اعز
١٨٨

٣
هو
٣١
قصص
٤١

٤
جاشيه
٢٥
انتهى
١٢٤

٥
بنو اسرائيل
١٩

٦
فروقات
٨

٧
مؤمنون
٣١

مَا تَشْعُرُونَ وَلَئِنْ اطعتم بشر أمثلكم أُنْكُمْ إِذَا الْخُاسِرُونَ وَقَالُوا لَوْلَا نَزَّلَ
 هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الْفَرِيقَيْنِ عَظِيمٍ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نَزَّلَ
 عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا
 وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّئَلَّا يُخَوِّنَ فِيهِ الْعَجَسَى وَ
 هَذَا لَسَاعِرٌ بِهِ مَبِينٌ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا افْكٌ افْتَرَاهُ
 وَاعَانَاهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ لَقَدْ جَاءُوا ظُلُمًا وَزُورًا وَقَالُوا لِأَسَاطِيرِ
 الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا وَهِيَ كَلِمٌ عَلَى عَلَيْهِ بَكْرَةٌ وَأَصِيلًا قُلْ أَنْزَلَهُ اللَّهُ
 يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا وَمِنْهُمْ مَنْ
 يَتَّبِعُكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ كِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَ
 أَنْ يَرَوْا آيَةً لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ وَإِذَا سَأَلَ عَنْ آيَاتِنَا قَالُوا قَدْ
 سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقَدْ نَأْتِي هَذَا إِنَّ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ وَإِذَا
 قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَامْطَرْ عَلَيْنَا حَجَارَةً مِنَ
 السَّمَاءِ أَوِ انْتِنَا بِعَذَابٍ لَيْمٍ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَاذَا نَزَّلَ رَبُّكُمْ قَالُوا
 أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ لِيَجْلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَمَنْ أُوْزَارُ الَّذِينَ
 يَضِلُّوهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِلَّا سَاءَ مَا يَزُرُونَ إِذَا سَأَلَ عَنْ آيَاتِنَا قَالُوا
 الْأَوَّلِينَ إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا
 عَنْهَا أُولَئِكَ لَنُآرِهِمْ فِيهَا خَالِدُونَ إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَ
 اسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تَفْتَحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ
 الْجُلُودُ فِي سَمِّ الْخِيَارِ وَكَذَلِكَ نُجْزِي الْمُجْرِمِينَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ
 نُصْلِيهِمْ نَارًا كَالَّذِي نَضَعُ جُلُودَهُمْ بَدَلًا مِنْ جُلُودِهِمْ غَيْرَ هَالِكٍ وَفَوْقَ

نغيب
 ٣٢
 فوات
 ٣٤

نخل
 ١٠٤
 فوات
 ٥

أشد
 ٣٥

انفال
 ٣١

نخل
 ٢٦

مطفون
 ١٣

مدثر

أعرب

اصحاب

٣١

نساء
 ٥٥

العذاب تالله كان عزيزاً حكيماً المرتضى إلى الذين وتوا نصيباً من الكتاب
 يؤمنون بالبحر الطامع ويقولون للذين كفروا هؤلاء هالك من الذين
 آمنوا سبيلاً أولئك الذين لعنهم الله ومن يلعن الله فلن تجد له
 نصيراً إن الذين يكتمون ما أنزلنا من البينات والهدى من بعد ما بينا
 للناس في الكتاب يلعنهم الله ويلعنهم اللاعنون إن الذين كفروا
 وماتوا وهم كفار أولئك عليهم لعنة الله والملائكة والناس أجمعين
 أين آيات منزله أرسما مشيت مالک بریه عشری بل صدیک
 ایاتی است که در وصف مکذبین آیات و معرضین از آیات و
 معرضین بر آیات و منکرین آیات و کسانیکه غیر آیات طلب نمودند
 و نفوسیکه کمان کردند میتوانند بمثل آیات اتیان کنند و قومیکه
 گفتند اگر اینست موعود تورات و انجیل پس کوملائکه که باید با او
 باشد و کجاست کجماهی که باید ظاهر نماید و چه شد علامای که
 در کتب ما مذکور و مسطور است لاجل مفتاح عرض شد که یفتح بها
 الف باب من ابواب مدینه العرفان نسأل الله تبارک و تعالی ان
 یوفق کل علی الانصاف و یؤیدهم علی التفکر و التبصر انه سميع مجیب
 و همچنین نفوسیرا که از صور بیان صاحب ظهور از قبور غفلت
 بیرون نیامدند و از نفحات آیات حیات تازه یافتند و بایمان
 و تصدیق بآیات موفق شدند و کوشش با صغاء آیات فائز
 نشد و چشمشان از یارت آیات و مظهر آیات روشن نکشت و بلقا
 و طواف مظهر آیات مفتخر نکردید و زبانشان بتلاوت آیات ذکر
 و شایضزل آیات حرکت نمود و قلوبشان بنور آیات و محبتند

۵۰

۵۱۰

 ۱
 بقره
 ۱۵۸

۱۶۰

آیات زنده و منور نشد و بنار موقده در آیات حجابات تقلید متحدید را
 نسوختند و بقوت آیات سبحات و هم و تقیید را ندریدند و اصل
 شرک و ظنون را نشکستند آن ذات لا یعرف و لا یوصف بر لسان
 مهبط وحی و آیات حکمرده و کور و کور و حیوانیت و سبعیت و سفا
 و عدم عقل و امثال آن در برابر الهافرمود صتم بکم عی فهم لا یعقلون
 مکرر است ختم الله علی قلوبهم و علی سمعهم و علی ابصارهم غشاوة و هم
 عذاب مهین تکرار شده ^۱ انما یتجیب الذین یمعون و الموق یمعنهم ^{الله}
 ثم الیه یحشرون و در مقام دیگر یرجعون الله یمتحنهم فی علمهم و یمدحهم
 فی طعیانهم یمهون مثل الذین کفروا کذلک یتعق بمالا یمع الا
 دعاء و نداء صتم بکم عی فهم لا یعقلون و الذین کذبوا بآیاتنا صتم بکم
 فی الظلمات من یشاء الله یضله و من یشاء یجعلہ علی صراط مستقیم
 و منهم من یتبع الیک و جعلنا علی قلوبهم کنه ان یفقهوه و فی ذاتهم
 و قرأ و ان یروا کلا یتة لا یؤمنوا بها حتی اذا جاؤک یجادلونک یقول
 الذین کفروا ان هذا الا ساطیر الاولین او من کان میتا فاجینا
 و جعلنا له نوراً یمشی به فی الناس کن مثله فی الظلمات الیس بخارج منها
 کذلک زین للکافرین ما کانوا یعلمون و منهم من یتبعون الیک
 فان انت سمع الصم و لو کانوا لا یعقلون و منهم من ینظر الیک فان انت
 هتک العسی و لو کانوا لا یمشرون ان الله لا یظلم الناس شیئاً و لکن
 الناس انفسهم یمثلون مثل الفرقین کالاعی و لا صم و البصیر و السمع
 هل یتویان مثلاً افلا تذکرون ^۱ قل هل یتوی الا عی و البصیر ام
 هل تیتو الظلمات و النور ام جعلوا لله شرکاء خالفوا کخلفه فتشابه

بقره

انعام

صه

۱۶۶

انعام
۳۹

۲۵

۱۱۲

یونس
۴۳

۴۴

۴۵

صه

۴۶

۴۷

۴۸

۴۹

۵۰

الخلق عليهم قال الله خالق كل شيء وهو الواحد القهار أفمن يعلم أنما أنزلنا
 من ربك الحق كرهوا عني أنما ينذركم أو لولا الباب قل إنما أنذركم
 بالوحي ولا يسمع الصم الدعاء إذا ما يذرون أنك لا تسمع الكون
 ولا تسمع الصم الدعاء إذا ولو أمدين وما انت بهاد العي عن
 ضلالهم ان تسمع الامر يؤمن بآياتنا فهم مسلمون وما يستوى
 الاعمي والبصير ولا الظلم ولا النور ولا الظلم ولا المحرور وما يستوى
 الاحياء ولا الاموات ان الله يسمع من يشاء وما انت بمسمع من
 القبور ان انت لا نذير افانت تسمع الصم او تهد العي ومن كان في
 ضلال مبين أولئك الذين طبع الله على قلوبهم وسمعهم وأبصارهم
 وأولئك هم الغافلون أن تحسب أن أكثرهم يسمعون أو يعقلون أهي
 إلا كالأغنام بل هم اضل سبيلا ولقد ذرانا للجهم كثير من الجن ولا
 لهم قلوب لا يفقهون بها ولهم عين لا يبصرون بها ولهم أذان لا يسمعون
 بها أولئك كالأنعام بل هم اضل أولئك هم الغافلون لتتذكر من كان
 حيا ويحق القول على الكافرين وبابن موت وحيوانيت وعدم سميع
 وبصر وقلب امرض منه كرفتاد شدند مكر اينك تكذيب كند
 آيات داوار نزول آيات غافل بودند شا صرف عن آيات الدين يتكبر
 في الارض بغير الحق وان يروا حلاية لا يؤمنوا بها وان يروا سبيلا
 لا يتخذوه سبيلا وان يروا سبيلا الحق يتخذوه سبيلا ذلك بانهم
 كذبوا بآياتنا وكانوا غافلين أن شر الدواب عند الله الصم البكم
 الذين لا يعقلون ولو علم الله فيهم خيرا لاسمعهم ولو اسمعهم لتولوا
 وهم معرضون قل هل يستوي الذين يعلمون والذين لا يعلمون انما

رعد
 ۱۹
 انشاء
 ۲۶
 مثل
 ۷۹
 ۱۰

فاطر
 ۲۱

زخرف
 ۳۹
 مثل
 ۱۱۰
 فرقان
 ۱۷۸

ش

انشاء
 ۲۶

انشاء
 ۲۶

زمر
 ۱۲

یتذکر او لولا الباب سبحان الله العظیم هر دو سیصد و ده سال
 که کل ایمان و تصدیق آیات افتخار مینمایم و خود را اعلی و اعظم و اکبر
 ارض میدانیم و اعتقاد کرده ایم که از راه تکذیب آیات و اهانت
 بآیات و استهزاء بآیات و استکبار بر صاحب آیات هر روزی
 که درها خلق بجهنم رفته اند و معذب بعباد بدگشته اند و مع
 ذلک من غیر شعور تکذیب مینمایم و کدام عذاب و عقاب اعظم و کبر
 از این عذاب لیم و عذاب مهین است که روزی چند مرتبه خود را لعن
 مینمایم و شاعر نیستیم و چه عذاب لیم و عذاب مهین اعظم الماء و اکبر
 اهانت از اینست که با هیئت انسانیت از جمیع شئون انسانیت
 محروم شویم و بشهادت خداوند عالم عادل ضل و اخس از حیوانات
 و بهائم باشیم نعوذ بالله من غضب الله و من سیاط قهر و ظهور
 عدله که مسلمانی همین است که حافظ داری او اگر از پی امر و نافرمانی
 اینست میزان ربانی و محک صمدی و امتحان الهی که فصل صیغریا بدو
 از کاذب موافق را از منافق و مجاهد را از جاحد و موحد را از مشرک
 و سعید را از شقی و نور را از ظلمت و زنده را از مرده و انسان را از حیوان
 و ملک را از شیطان و بصیر را از سقیم فصیح را از غمی صمیم و کلید و اهل
 جنت و نعیم و ثواب از اهل جهنم و عذاب چنانچه هر روز سیصد
 ده سال است خود را مؤمن و موقن بقرآن و آیات قرآن و صاحب قرآن
 میدانیم و قرآن را کتاب خداوند و فرمان الهی دستور العمل حضرت
 بارگذاشته ایم و متابعت بیاناتش را واجب جمیع آنچه در آن نازل
 محقق الوقوع اعتقاد کرده ایم و ابداً امتد کر نشده ایم که مقصود از

نزول این آیات و این اندازات چیست مؤمنین بقرآن که مؤمن شدند
 و مکذبین هم تکذیب کردند این مقدار اصرار و ابرام برای چیست آیا
 نه برای اینست که ملتفت شویم و متذکر گردیم و بیدار شویم و آگاه
 گردیم و غفلت ننماییم و فراموش نکنیم و از راهیکه مکذبین و
 غافلین و کافرن و متکبران و متوهمین و مقلدین رفتند و رویم
 بالله قدر که تفکر نمائید و انصاف دهید نزول این آیات اگر برای ایضا
 عباد در یوم معاد نباشد برای چیست و انکهی علاوه بر این تصریحا
 و این تاکیدات اجماعی مسلمین بل جمیع ملل است که مصدق کتب
 انجما از اهل جنت است و مکذبین از اهل نار و از قبلی که رشد کرده
 ممکن نیست با سلامت عقل و صحت مزاج و دیدن چشم نفسی راضی
 شود که خود را در چاه یا در بایا آتش بیندازد و هلاک کند پس اگر
 انداخت یقین است کور و مریض و لجشع و راست چه کرده ایم
 کور و مریض چه قله در راه رفتن احتیاط دارند پس انداختن
 خود سفاقت و جنون هم لازم دارد بخصوص اگر نفسی هم نداناید
 و دلائل صدق هم با او باشد بفرماید این راهیست که میدانید هر که
 رفت هلاک شد و نجات نیافت عتسنا نماید و لجاجت کند الهما
 قادر پروردگار ایجود و بخشش پایانت دست همه را بگیر و آگاه
 عطا فرما و نگذار از نفوسی باشیم که کشتند حشرتی اعمی و قد
 کنت بصیرا جواب فرمائی كذلك اتک ایا تنافسیتها و كذلك اليوم
 نفسی باری هزار سال است که منتظر ظهور موعود هستیم و شب و روز
 تضرع و استیال مینمایم و ظهور و طلوع عشر را از حضرت غنی منعال سؤال

میکنیم و حال که شنیده و میشنویم نفسی از اعلی و اشرف فوق سیادت
 و اصالت و نجابت و اظهر حسب و نور نسبت و حسن سیرت و سرپرست و اجل
 خلق و اکمل خلق ظاهر و طالع کردید البتة الف لبتة باید در نهایت
 خضوع و خشوع و سرود و هجرت و شکر پس بدیه حاضر شویم و در
 کمال انصاف ملاحظه نمایم و با آیات قرآن که محکم و میزان و راسخ
 نجات و علت رستگاری و حیات است تطبیق نمایم اگر موافق
 و مطابق است گرفته بوسیم و بر سر و دیده گذاریم و شکر الهی بجا
 آوریم و اگر مخالف است این اثر را با بهای دلیل و برهان که در
 جدول آیات قرآن جاری است خاموش کنیم و شبهه نیست که چون
 مدعی و آیات و کتاب است مکذب آیات و کتاب را اهل عذاب نشمارند
 باید صبر فرماییم و جستجو کنیم و از راهیکه کفار و مکذبین رفته اند نریزیم
 اولاً حجیت کتاب بآیات کتاب ثابت شد ثانیاً اعظم و اکبر بودن
 کتاب بنظر کتاب مبرهن شد ثالثاً اعتراض اینکه کردند و کافر و
 ملعون و مردود شدند بصریح کتاب معلوم شد رابعاً غلبه و
 قدرت کتاب و صاحب کتاب ز خواهر کتاب مشاهده و مفهوم
 گشت خامساً میزان و محکم و صراط بحکم کتاب واضح شد که کتاب
 و آیات است سابعاً بدیهی شد بآیات کتاب که همواره سنت
 الهیه این بوده که هر کس را برای هدایت مبعوث میفرماید بغیر
 خلق است سابعاً شیوه اقبال بکشیوه است و شجره اعراض بکشیوه
 و اقوال و احوال مقبلین هرگز ما شایکدیکر و مطابق است اعتراض
 و ایراد و شبهات معرضین هم در هر زمانیکه قسم بوده و هست بآیات

کتاب و شن شد تا مناجاها معترضین را حضرت رب العالمین
 شافی کافی صبین فرموده باید ملتفت مراقب شویم و تصور آن
 اعتراضات را نکنیم و اگر خدا نخواسته در قلب شهر راه یافت بخواهد
 رفع نمائیم تا سحائاً نفوذ حکم و جریان ارادة الله را در مریات کتاب
 مشاهده نمائیم عاشر اثر و نتیجه کل آنکه مصادیق آیات کتاب
 ظاهر شد و مقبلین دیدند و فهمیدند و اعتقاد کردند و بر تبرعین
 الیقین و حق الیقین رسیدند بیدار شویم و بفکر صلاح و نجات
 خود افتیم و امراض مزمنه جهل و کور و غرور و غفلت خود را بتا
 بیات و مؤمنین بآیات معالجه نمائیم در هر حال باید بتقوی
 و خشیت الله و انقطاع رسیدگی شود سبحان الله چه حکایت
 غریب طلسم عجیبی است هر يك از علما و بایعوام که رفت داشت
 و اعتقاد کرد و بر نکست تکفیر شد و تدبیر کرد ید العجب کل العجب
 هر کس رفت از عالم و حکیم و عارف و بیا جاهل و عوام که بفهمد چه
 میگویند بر یکان جان داد و بر نکست لعن و سب نمودند حکم
 اخراج و حبس نفوذ دادند و لئولئوا خدا الله الناس بما کسبوا ما
 ترک علی ظهرها من دابة و لکن یؤخرهم الی اجل مستحی امید آنکه
 از بعد بخلاف قبل سلوک فرمایند و این نفاق را بوفاق تبدیل
 کند بار تجلیات انوار افتاب لایت و امامت از اعمال و اقوال
 و افعال و احوال و اخلاق و استقامت محبوبیت و مظلومیت
 و بزرگواری و شرافت فرمود و اشرق الارض بنور ربها تحقیق یا
 و با اینکه از اهل علم نبود و بر حسب ظاهر تحصیل علوم و فنون

وقواعد سرسور افشوده بود از قلب لسان و قلم و مدادش شمس
 توکل و انقطاع و بجز علم و حکمت مشرق و جبار و ساطع موح
 کردید و انوار الذین قالوا ربنا الله ثم استقاموا انتزل علیهم
 الملائكة الاتخافوا ولا تحزنوا وابشروا بالجنة التي كنتم توعدون
 نحن اولیاءکم فی الحیوة الدنیا و فی الآخرة و لکم فیها ما تشتهون نفسکم
 و لکم فیها ما تدعون فلا یمن غفور رحیم و من احسن قولا ممن دعا الى الله
 و عمل صالحا و قال اتنی من المصلین از احوال و اطوار او و تابعینش ساطع
 و لا تمح کت و بیست مقابل قران آیات الهی و بیئات ربانی از اظاهر
 و نازل کردید مدعیان اسلام بر عقبه خود راجع کشتیم و نعوذ بالله هما
 حرفها و صحبتها و اعتراضها یکم معرضین و منکرین و جاهلین و غایب
 و متکبرین و متوهمین و ظانین و مقلدین و اهل هوی میزدند و میسند
 و انها را مدت هزار و سیصد و ده سال اهل جهنم و کافر و مشرک
 و ملحد و ظالم و کاذب و منافق و ملعون و شیطان و جن و حیوان
 و حشرات و جنات و مرد و کور و کر و کنت و عاجز و فالج میدانستیم
 من حیث لا یشر نکرار کردیم نعوذ بالله اگر این امر حق و صدق باشد
 چه دشمنی با خود و اهل عالم کرده ایم و در هر حال قاصر و مقصر بود
 و هستیم سبحان الله العظیم چگونه صادق صدق خود را ظاهر نمود
 و کاذب و منافق و ضام و سرائر خود را و بعدل برای خود عذاب داد
 و عقاب بر مدکها و اماده کرد و اختیار نیست شهادت لسان و
 جوارح و ارکان لیهلک من هلك عن بینة و یحیی من حی عن بینة
 ما کان الله لیزال المؤمنین علی ما انتقم علیه حتی یمیز الخبیث من الطیب

لتبوت في أموالكم وانفسكم ولتسمع من الذين اتوا الكتاب من قبلكم
 ومن الذين اشركو الذي كثيرا وان تصبروا وتتقوا فان ذلك من غير الامور
 وليخص الله الذين امنوا ويحق الكافرين امر حبتهم ان تدخلوا الجنة
 ولما يعلم الله الذين جاهدوا منكم ويعلم الصابرين امر حبتهم
 ان تتركوا ولما يعلم الله الذين جاهدوا منكم وليبتلي الله ما في
 صدوركم وليخص ما في قلوبكم والله عليم بذات الصدور اين لم ي
 واضح ومعلوم است كه كلمات الهييه موضوع است از بركا معاكليه
 مثلا اسراج موضوع است براي آنچه روشن كنده و راه نماينده است
 وميزان موضوع است على ما يوزن به از جسمانيا وعقليتها واهيات
 ابتلاء صدور و تحيص قلوب مخصوص بليت بوقتي وون و قتي و
 شخصي وون شخصي و كذلك تصديق ايات وتكذيبان وتقليد
 مرد وداست اختصاص بامتنع نفسي و قتي يذارد واصول دين
 تحقيق است درهمه وقت بركا هم كس مثلا در ايام اشراف نيرافا
 از افق حجاز و جريان ايات بولسا مباكش بما تزل به روح الامين
 على قلبه النير نفوسي اذ راك كرد نذكر اين فرمان الهي است و نفوذ
 بالله اكر فرمان خدا نبود ممكن نبود احد خود را نسبت هذ بن خدا
 دروغ بنده و البتة ردع فرموده بود و رادع فرستاده بود چراك
 نفسي بيقين بدانند كه خدا عالم و قادر و عادل است بخص اينكه نفسي
 خود را نسبت باوداد و مردعش نفهود بايد البتة ضاق باشد
 چرا كرهود بالله صادق نباشد يا بايد بكويم استغفر الله عالم
 نبود والعيان بالله اكاه نيست كه نفسي بدروغ خود را با و تعالى

من
 القرآن
 سورة
 البقرة
 ١٥١

نقه
 رشاء سورة
 البقرة

شانه نسبت داده و یا بگوئیم عالم است قدرت و قوت منع و دفع
 و ردع او را ندارد و یا بگوئیم نفوذ بالله باک ندارد و عادل نیست
 و هر یک این ثلاثه کفری است واضح و شریکیت لاشع و الحادیت
 بین هر وقت و هر زمان در هر مرتبه نفسی بکذب افتراء علی الله
 قیام نماید و بدعوت راصول دین و یا اصول مذهب بلکه در دفع
 و جزئیات بگذارد برخداوند است ابطال او فرماید چنانچه نظم
 حضرت کلیم الله ردع فرعون فرمود و بوجود مبارک خاتم انبیا
 ابطال طوائف و ملل اخری و بوجود و ظهور همین شخص بر کون
 ابطال مدعی رکن رابع شد دیگر خلق قبول کنند یا نکنند و متابعت
 هوی و سادات و کبرای خود نمایند و اهوایشان را اله و معبود
 قرار دهند باسی بخدانیت فاما نمودند هدینا هم فاستجواب الله
 علی الهک و لو تقول علینا بعض الاویل لاخذنا منه بالیمین ثم
 لقطعنا منه الوتین فاما منکم من احدث عنہ حاجزین مقصود آنکه نفو
 زیکه که بصرف وجود نظر نمودند دانستند دیدند که فرمان حضرت
 ختمی ماب و روح العالم فداء فرما الهی است و جز این محال و ممتنع است
 تصدیق و اذمان نمودند و اگر خلق بفتوای علما و عرفا و زهاد و
 عباد نصایح و یهود و مجوس عبده اصحابا عراض و اعتراض آید
 و زجر و رده و طرد آنحضرت و اصحاب و قیام نمودند و هر یک خود را
 رادع میدانستند و حال آنکه رادع من الله باید مبعوث و ظا
 کرد بر رعیت طاعت اقتیاد حاکم است اگر حاکم نیست برسلط
 ردع و دفعش و هر یک بر غم خود خود را حافظ دین و ناصر شرع

فصلت
 عا
 حاقه

میدانستند بکمال جد و جهد را طفا نور انسراج ربا کوشیدند و بعد
 که انوار ویایی لله الا ان یتیم نوره عالم را احاطه نمود و علم ان جن دنیا
 لهم الغالبون بر اعلی الاملا منصوب شد طوعاً و کرهاً در نظر ظلیل
 اسلام مستظل شدند و قرون و اعصار گذشت و حدت بکثرت
 تبدیل شد مبداء فراموش گشت چنانچه حال مشاهده میشود
 که جمیع احکام اسلام فخر شده بلکه حکم واقعی از میان رفته بشکلی
 دینهم دینار هم قبلتیم نسا و هم اطهرهم اهو اهر ما بقی من الاسلام
 الا اسم و من القرآن الا رسم مساجد و مصاحف باذهب جوهر
 زینت نموده اند و همین هم از علام ظهور است و اکثری اقله
 هر یوم یکجز و قرآن تلاوت مینمایند و احدی متذکر معنی آن
 نیست و در مدینه که پنجاه درس فقه و اصول است یک درس
 قرآن و تفسیر نیست و اگر هم باشد همه بحث و مذاکره در اینست که
 کسی معانی آیات قرآن را نمیداند نعوذ بالله اگر مایه و مشعر در آن
 فهم آیات در خلق نبود چرا نازل فرمود و بچه جهت حجت است
 مصدق و مکذب صادق و کاذب صدق و کذب اشتقاق
 هر یک را هر عامی میداند و كذلك کافر و مؤمن مشرک و موحد
 ظاهر است نار و جهیم و عذاب الیم و عذاب مهین و خالدین فیها
 و جنت و ثواب و حور و قصور و انهار و نعیم نزد کل معلوم و و است
 و كذلك آیات معلوم است که آنچه بوحی الهی نازل و در کتاب مستطاب
 ثبت شده آیات است مصدق آیات و مؤمن با آیات را بشارت
 جنت فرموده و مکذب و کافر یا یا ترا وعید عذاب نموده و اینکه

مفسر برای این میفرماید فلیتبتو مقعدك من النار بیان حقیقت آنست
یعنی حقیقت جنت و نار و حور و قصور و انهار چه که قبل یوم تاویل
مخفی و مصون از عرفان و ادراک عباد است و یوم تاویل یوم رجوع و یا
که مصادیق ظاهر و مشهور است و علاوه بحجت کتاب و آیات مجمع
علیه است و كذلك معرض معترض آیات مکتوب زاهدان و عدا
ضروری و بدیهی جمیع ^{صلی} و مذاهل است باری صدق رسول الله روح
العالمین فداء الاسلام ظاهر غریباً و سیهود علی ما کان غریباً و
الحقیقه میزان همین است و در اخبار و آثار باختلاف عبارات
و بیانات بسیار است که قرآن بهیئت انسان در قیامت ظاهر
میشود و مؤمنین خود را شفاعت مینماید و كذلك آتشی آفر
میشود و امر میشود ناسد اخلان آتش شوند هر که داخل از امتحان
خالص بیرون آمدن قسری بینیم بسورله باب باطنه فی الزمر
و ظاهر من قبله العذاب و مؤمن ممتحن بالا جماع اصحاب قائم است
بجلا قرآن بهیئت انسان باید ظاهر شود چه اوست قرآن ناطق
و از لسان مبارکش آیات الهی ظاهر شود هر نفسی که بید خضوع
و خشوع و تسلیم و رضا گرفت و در نهایت تعظیم بوسید بسیر
کذاشت و شکر الهی نمود و عرض کرد امت یا الله و آیه تقدس
الله و رسوله او مسلم حقیقی و مؤمن واقعی است و بامیران
مطابق شده و از محاک صاف و خالص بیرون آمدن و نمود با
هر نفسی که توقف کرد و با اعراض نمود و اعتراض کرد و احتمال داد
که ممکن است نفسی که از این امت جدا نیست دهد و از خدا نباشد

همین احتمال توقف و شبهه و انکار و اعراض و اعتراضی است که بر
 فرقان و فرقان نموده بل اظهر و اعلیٰ اقوی چه که مسلمین هرگز و
 و ده سال است ایات را میزن و محک الهی دانسته اند و راه بجا
 اعتقاد کرده اند و مکذبین یات را لعن میکنند و اهل جحیم و
 عذاب میدانند باری باید بتمام ذلّت و انکسار و عجز و انقضا
 آیات را تصدیق نمایم و امر صاحب آیات را اذعان کنیم و آنچه را
 از غوامض مسائل الهیه و اصول احکام ربانیه را که مخالف
 با ظهور و طلوع او دانستیم نسبت عدم علم و ادراک و عدم
 احاطه را بخود دهیم و از ان منبع علم الهی التماس نمایم تا کشف
 فرماید و بحد و فضلش بیان نماید و حال آنکه جمیع علامات
 و دلالاتیکه ذکر شده و در کتب ثبت گشته کل ظاهر شده و بطلان
 آمد و دیده و دانسته و فهمیده اند و باسی نیست انکار نفوسیکه
 زخمه اند و نزدیک نشده اند و بیافشان را نشنیده اند و دلائل
 و برهان اهان را ندیده اند بلی اتحاد مظاهر قدسیه و مطالع
 احدیه را ندانستیم و این وجود مبارک را که ظاهر شد چون
 معروف و موصوف بود غیر ان نفس مبارک میدانیم یعنی این
 سدره مبارک را غیر ان سدره احدیه تجلیه محمودیه قدسیه ^{شده}
 میدانیم چنانچه امم سلف هم چون معروف و موصوف بود غیر
 موعود خود دانستند و از این جهت بسیار تعجب مینمایم بلکه محال
 و متع بوده که آیات الهیه که بر قلب مبارک ان سدره احدیه بمصدقا
 نازل به روح الامین علی قلبك و انه نزل علی قلبك باذن الله نازل

شد بر غیر اندر مبارک نازل شود چنانچه سلف همین افکار باطله
از جمیع فیوضات قدسیه و رحمت های منزله الهیه محروم ماند اند
و حال آنکه میفرماید لا تفرق بین احد من سله و ما امرنا الا واحد
کلح بالبصر و ما خلقکم ولا بعثکم الا کفص واحد کنت نبیا و آدم
بین الماء و الطین اولنا محمد اخرنا محمد اوسطنا محمد کلتنا محمد
انا آدم و نوح و ابراهیم و موسی و عیسی اما التیون فاننا و همین نزد
آیات بر قلب ولسا مبارکش اعظم شاهد و اکبر دلیل و اقوی و
اعلی حجت و معجزه است که این همان شجره حقیقت محمدیه است
که لابی بعد فرموده در آن زمان بان اسم مبارک کشف نقا
فرمود و در این ظهور باین اسم اعظم خرق حجاب نمود و چون
افتاب چهره نمود بدون دخول و خروج و حلول و تکرار تجلی و
تعدد قدماء چه که با اینکه یکشمس بیش نیست هر فصل و یومی
از انقی طالع و مجلوه و فضلی مشرقست و هر یک با سبی ظاهر
و بوصفی معروف و بانوار از هر از قبل ظاهر و کتاب بعد همین
و محیط بر کتاب قبل بوده تلك الرسل فضلنا بعضهم على بعض
خلق الله الاشياء بالمشیئة و المشیئة بنفسها هو الاول و الآخر
و الظاهر و الباطن مشیت و لیه جامع اسماء و صفات است
محل ظهور فعال نماید چنانچه جمیع اوامر و احکام و مناهج و احوال
و خروج طائف حول توره است که بر انحضرت نازل و انحضرت ظاهر
شد و كذلك انجیل که خلاصه و ثمره و نتیجه و در مقامی تفصیل
توره است و جمیع ما یحتاج ان امت طائف حول انجیل است

وقرآن که محیط و مهین بر توره و انجیل است و انچه در اسلام است
 از توحید و نبوت و ولایت و عدل و امامت و معاد و جنت و نار
 و حساب و عقاب حق عزیزیات مسائل فرعی و غیر طائفه اول این کتاب
 مستطاب است و این فرمان حضرت رب الارباب چه بسی واضح
 و مبرهنست که ذات بیچون مقدس از غیبت ظهور و طلوع و
 غروب و صعود و نزول و حلول و دخول است و منزه است از
 وصف و اصفین و ادراک مدرکین و مشیت اولیه و حقیقه
 محمدی است مظهر اسما و صفات و صاحب کتاب و آیات او
 مقصود که در قرآن نازل شده الذین یؤمنون بالغیب انما یتدبر
 من تتبع الذکر و خشی الرحمن بالغیب و آیات و اخبار و دلایل ^{و شست} افاضه
 و انفسیه بر این مطلب بسیار است بلکه مجمع علیه جمیع ملل است
 که غیب مذکور در هر یک از کتب قبل مقصود ظهور موعود
 بعد است که در آن ایام مکنون و مخزون و مستور از عرفان و
 انظار و ادراک بوده چنانچه ثمره در شجره پنهان است مقصود از شجره ^{ست} ثمر
 و از این جهت که اطلاق غیبت بر انشمار اولیه نموده اند ایست ^{مقصود}
 از عالم ذکر که در کتب ماثور است و هر کتاب قبل عهد ولایت بعد از ^{افت}
 و جمیع قرآن حقیقه همین یک مطلب شریفست لله المثل الاعلی و
 لکنه مثل الاعلی قرآن کتابی است موضوع عشر مبدء و معاد و اخبار ^{عباد}
 و عنک سلطان ایجاد است و فائده اش عرفان مبدء و معاد و هوا و ^{و عنک}
 رضای سلطان ایجاد است که افتاب حدیث و شریعت حقیقت
 باشد در هر کور و وری و این مقصد عالی و مقصود

متعالی بعبارات شتی و بیانات لا تخصی که مقدم و ابواب فصول
 و خاتمه است نازل شده که بیان جنت و نار و سعادت و شقاوت
 و هدایت و ضلالت و تمیز و تفصیل هر یک و تفریق راه هر یک است
 و شناسا صغره و هجرت و قیامت و اشراف ساعت و جد کردن
 صادق از کاذب و اختیار و ابرار است از اشرار و اغیار چنانچه
 قصص انبیا و عصیان حضرت آدم و خروج آنحضرت از جنت
 و بلایا و زریای وارده بر انجوا هر وجود مقصود تنبیه و ایقاف
 عباد است که در یوم رجوع و ایاب ملتفت شوند و آگاه باشند
 و از راه مستقیم بیرون روند و بدانند که سنت الهیه که میفرماید
 فَمَنْ يَنْظُرْ إِلَى آيَاتِنَا الْأُولَىٰ وَلَمْ يُجِدْ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ
 يُجِدْ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ارسال رسال و انزال کتب چنانچه از قبل
 قبل بوده از بعد خواهد بود و هر وقت و زمان که ارسال
 و انزال فرموده و فرماید بغیر هوی و خواهرش ناس بوده و خوا
 بود تا از راهی که مؤمنین رفتند بروند و از راهی که مکذبین
 ایات و کافران بیایات رفتند با حذر باشند و نروند یا حذر
 علی العباد ایاتیم من رسولی الا کافوا به لیتهم زون ما یاتیم
 من آیه من ایات ربهم الا کافوا عنها معرضین انکما جاکم
 رسول بما لا تهوی انفسکم استکبرتم ففرقنا کذبکم و فریقنا نقسکم
 کما جاکم رسول بما لا تهوی انفسکم فریقنا کذبوا و فریقنا یقنلون
 و آنچه احکام است جسداست از برای ایمان و روح ایمان و
 ایقان عرفان مظاهر امر تبار است در مرتبه اولیه و بعد محبت و ولا

فاطر
 ۳۱

سی
 انعام
 ۴۱

ماده

وعبوديت اهل بيت طهارة است انا صلوة المؤمنين وصياهم
 انا حجتهم وكوكتهم واستعينوا بالصبر والصلوة واهل الكبرة الاعلى
 الخاشعين وخاشعين الذين يظنون انهم ملاقوا ربهم وانهم اليه
 راجعون ورجون خاتمهم قائمهم است وظهور انحضرت مؤخر بود
 ومنفصل وبعد از غيبت است لذار در ذرفان عهد ولايت ان
 حضرت را از مؤمنين بفرقان گرفتند وانحضرت مقصود از غيب
 چنانچه ذكر شد وانوجود مباركست مقصود الذين يوفون بعهد الله
 ولا ينقضون الميثاق والذين يصلون ما امر الله به ان يوصلوا
 يحشون ربهم ويخافون سوء الحساب ان الله يامر بالعدل والاحسان
 وايضا ذى القربى وينهى عن الفحشاء والمنكر والبغى يعظكم الله انكم تذكرون
 واوفوا بعهد الله اذا عاهدتم ولا تنقضوا الايمان بعد توكيدها
 وقد جعلتم الله عليكم كفيلا ولا تشركوا بعهد الله ثمنا قليلا
 انما عند الله هو خير لكم ان كنتم تعلمون الذين ينقضون
 عهد الله من بعد ميثاقه ويقطعون ما امر الله به ان يوصل
 ويفسدن فى الارض ولئلك هم الخاسرون والذين ينقضون
 عهد الله من بعد ميثاقه ويقطعون ما امر الله به ان يوصل
 ويفسدن فى الارض ولئلك هم اللعنة ولهم سوء الدار اللهم يا الهى
 واله كل شئ ايدنى وعبادك على التمسك بعهدك وميثاقك والتوجه
 بفرعك الاعظم ولى امرك الذى اخضعت له لاعلاء كلمتك لعلى لا
 تجعلنا فتنة للذين انكروا احكامك المبررات انت مولى الامم لا اله الا
 انت الغفور الكريم بارى صاحب زمان وشريك قرآن وخليفة

بش

١
رعد٢
نحل
٩٢

٩٧

٣
نور
٢٥٤
رعد
٢٥

الرحمن صاحب الدعوة النبوية والنور الالهيّة وكواء المحمديّة وما كان
 عليه الأئمة ومظاهر القدسيّة حضرت قائم است اينست كه صيف
 هر كس ميخواهد آدم ونوح و ابراهيم وموسى عيسى و على الى اخر
 نظر كنند مرا نظر نمايد و خصائص هر انبيا و اوليا با دست و هم
 چنين آنچه نضائح و مواظ و حكمت مقصود تفكر و تدبر و
 تبصر است در اشراق نيز ظهور انحضرت روح العالمين فداء و
 اقلا نصف قرآن هم در ذكر رجعت و ظهور و قيامت و صور
 اشراط ساعت و صراط و ميزان و حساب و جنت و نار و نزول
 ملائكه و نزول ايات است كه كل بظهور انحضرت و ظهور ولايت
 الله الهيمن القيوم مخصوص است و تغيير شده و از صاحبان اكش
 تفسير كشته بحواله الله مايشاء و يثبت و عنده امر الكتاب ما ننسخ
 من آية او ننسها نأت بخير منها او مثلها الم تعلم ان الله على كل
 شئ قدير و كذلك جعلناكم امة وسطا لتكونوا شهداء على الناس
 ويكون الرسول عليكم شهيدا و لكل امة اجل فاجاء اجلهم لا يستأخرون
 ساعة ولا يستقدمون و لكل امة رسول فاذا جاء رسولهم
 قضي بينهم بالقسط و هم لا يظلمون و يقولون متى هذا الوعد ان
 كنتم صادقين قل لا املك لنفسي ضرا ولا نفعا الا ما شاء الله
 لكل امة اجل فاجاء اجلهم لا يستقدمون ساعة ولا يستأخرون
 و ما اهلكنا من قرية الا ولها كتاب معلوم ما تسبق من امة
 اجلها و ما يستأخرون افراتيم ان اصبح ما وكم غورا فن ياتيكم بماء
 معين ما ينظرون الا يصيحه واحدة تاخذهم و هم يخضعون يا اهل

١
 زعد
 ٣٨
 بقه
 ١٠٥

١٣٧

٣
 اعرف
 ٣٢
 ع
 يوش
 ٣٦
 ٣٨

٥
 حبر
 ٤

٦
 ملك
 ٣١
 يس

الكتاب قد جاءكم رسولنا يبين لكم على فترة من الرسل ان تقولوا
 ما جاءنا من بشير ولا نذير قال ادخلوا في امم قد خلت من قبلكم من
 الجن والانس في النار كلما دخلت امة لغت اخوتها يوم تغلب
 وجوههم في النار يقولون ياليتنا اطعنا الله واطعنا الرسول
 فاذا برق البصر وخسف القمر وجمع الشمس والقمر كلالا وذر
 الى ربك يومئذ المستقر ف ضرب بينهم بسور له باب باطنه
 فيه الرحمة وظاهره من قبله العذاب ما سمعنا بهذا في الملة
 الاخرة ان هذا الاختلاق وارثبوا الى معكم رقيب انتظروا
 الى معكم من المنتظرين هل ينظرون الا ان تأتيهم الملائكة او يا
 ربك او بعض ايات ربك يوم ياتي بعض ايات ربك لا ينفع
 نفسا ايمانها لم تكن امنت من قبله وكفت في ايمانها خيرا
 يوم يدع الداع الى شئ نكر ففهرت منكم لما خفتكم ولقد
 جئتمونا فرادى كما خلقناكم اول مرة هل ينظرون الا ان
 يأتيهم الله في ظلل من الغمام فاماته الله مائة عام ثم بعثه
 آلهم احسب الناس ان يتركوا ان يقولوا امنا وهم لا يفتنون كما
 اخرك ربك من بيتك ولنسوتكم بشئ من الخوف والجوع هو
 الذي ارسل رسوله بالهدى ودين الحق اين ايات وايات اخرى يسبوا
 كهريك حجتك است كامل ودليلي است باهر وبرهاني است قاطع
 كمدل بر ظهور انحضرت ونزول ايات وظهور بيئات وتشتت
 وتفرق ناس مرة وتكفير بكيدك وبلايا ودرزاياي وارده بران
 حضرت واصحابك وفتنة وامتحان وخوف قمر وتجزير بصر اشد

فرغ وظهور انحضرت مثل ظهور رسول الله ﷺ كل ان صاحب كتاب من
 نزل في بيتهم الكتاب بطلوع وظهور انحضرت في الاياب تفسير شد
 وتعبير كشته در غيبت كتاب بحار واربعين وعوالم وينوع وفوا
 المخلصين وجوامع الكلم ومجمع البحرين وانوار النعمان وبحر المعارف
 ووافي ومشارك الانوار وحديقة الشيعة واصول كافي وكتب اخبا
 ملاحظه فرمايد در بحار وعوالم وحديقة الشيعة اذا قام القام
 قام بامر جديد كما دعا رسول الله ﷺ بامر جديد در بحار وعوالم
 وجوامع الكلم يوضع ما صنع رسول الله ﷺ ويحكم ما كان قبله كما هد
 رسول الله ﷺ امر الجاهلية واستأنف الاسلام جديد في امر عوالم
 وجوامع الكلم يقوم القائم بامر جديد وكتاب جديد ايضا در
 بحار وعوالم ان القائم اذا قام دعا الناس الى امر جديد كما دعا
 رسول الله ﷺ في البحار وعوالم وجوامع الكلم الاسد لا يظهر غريبا
 وسيعود على ما كان غريبا فطوبى للغرباء في امر عوالم والبحار اذا
 قام القائم استأنف امر جديد كما دعا رسول الله ﷺ في الكافي الى ان
 قال يبطل ما كان قبله مما كان في ايدي الناس في البحار وعوالم
 وجوامع الكلم ان القائم يرد عليه ما لم يرد على رسول الله ﷺ من
 الجاهلية الى ان قال يخرجون عليه كتاب الله وتباؤا ولو يقاتلوا
 عليه في امر عوالم ان قائمنا اذا قام استقبال من جملة الناس
 ملا استقبال رسول الله ﷺ من جملة الجاهلية الى ان قال تناول
 كتاب الله ويحتج عليه به في بحار بصاحب اين امر ميرسد
 اذ ينهائيه برسول خدا رسيد ودر نسخة ديكر نرسيد مذكور

فی البحار و قتی که قائم ماقیا کند از جهال ناس کسما مقابل او
 ایستاده مخاصمه مینمایند و در جهالت نادانی سخت تراز ایجا^{یافته}
 تا اینکه میفرماید خلائ تو کتاب خدا را ببقائد باطله خود تاویل مینماید
 و ببقائد خود بان احتجاج مینمایند **فی البحار** چون قائم ماقیا
 فرماید بغیر این رفتار که هست رفتار نماید **فی الکافی** ان القائم
 یبطل ما کان قبله بامر الله و فی جمع النورین یعلمون القرآن
 المجدید فیه لو یعلم الناس ما یصنع القائم لاحب کثرهم ان لا
 یروه فانّه یقوم بامر جدید علی العرب شدید **فی البحار** و اصول
 کافی عملاً الارض قسطاً و عدلاً کما ملئت ظلماً و جوراً علی فتره
 من الائمة کما ان رسول الله بعث علی فتره من الرسل و
 اکثر کتب منقول است یظهر من بنی هاشم ذ و کتاب جدید و
 شرع جدید علی العرب شدید **در بحار** یقوم المهدی و لیس
 غفقه بیعت **فی فوائده المخلصین** سیاتی زمان علی امتی
 یقول بعضهم لبعض قد ولد القائم و القائم فی الاصل **در بحار**
 احادیث مدله بر موت قائم منقول است **در بحار** قائم راقم
 میگویند زیرا که میمیرد و بعد بامر بزرگ قیام مینماید **در**
 عصمة الرجعت ملخصه ان القائم فی الاقلیم الثامن و هو فوق محمد
 البجها ت علویها هور قلیا و سفلیها جابلقا با اینکه در اخبار
 اختلاف بسیار است و معروف صدق از کذب حقیقت از مجاز
 منفصل است و انکی سته الهی که لن تجلسنّه تبدلاً و لا تحوّل
 برهان قاطع است و اخبار و آثار صحیح را از سقیم فصل مینماید

وانکه دلایل کتاب سنت و عقل و افاق و انفس مؤید است سالم
 از علیل بیرون میاورد و جدا میکند بخصوص نیز ظهور و نداء
 مکه طور و نزول آیات و ظهور بیانات مصادیق آیات اخبار
 نشان میدهد از علامت ظهور قحط است و این قحط در حقیقت و لیس
 قحط از رزاق انسانیست نه حیوانی چه که اشراق افتاب و جوهر
 انسان کامل برای انسان است الناس موتی و اهل العلم
 ربنا انزل علینا مائدة من السماء تكون لنا عیلاً اولئنا و
 اخرنا و ننزل من القرآن ما هو شفاء و رحمة مقصود اینست که
 که بظهور آنحضرت و نزول آیات ابواب علم و ایقان و عرفان و
 طمینان و توحید و تفرید و تجرید و محبت و صداقت و امانت
 و دیانت و وفا و دانش و پیش که حقیقت رزق انسانی است
 بروجه من فی الارض و السماء باز میشود چنانچه رزق نازل
 در قرآن از صاحبان وحی و الهام بعلم و ایمان تفسیر شده
 و از حدیث و اترک گذشته و انزلنا من السماء ماء فسالوا و دیت
 بقدرها فاحمل السیل زبدًا رابیًا فاما الزبد فیه حب خبث
 و اما ما ینفع الناس فیمکت فی الارض بعلم و عرفان تعبیر فرموده اند
 و این از رزاق انسانی است که حال بکلی از قلوب محو و معدوم
 و قطع و قحط شده بشانیکه حبه ازان در این خلق موجود
 بقسمیکه در قحط علم حجیت مظنه نوشته اند و ظن را حجت دانستند
 با اینکه میفرمایند ان الظن لا یغنی عن الحق شیئاً و ان بعض الظن
 اثم و در عمل هم احکام نیست که اقوال و اعمال مطابق باشد اعمال

و احوال کذب اَقوال شاست و قحط اَرزاق حیوانیه هم شد
 بشانیکه حیوانات بل میت و میت بل زنده را از شدت جوع
 خوردند و از قصص و لی چنین قحطی شنیده نشده و از علاما
 زلزله است اِذا زلزلت الارض زلزالها از عالم تجرد و وحد
 تا ارض ترابی کثرت ظاهر شد که تزلزل نفوس مطمئن مستقیم
 باشد از عظمت و تبرک امر و شدت بلا یا و مرزایا و نفوس متزلزل
 غیر مستقیم غیر موقفه و حقیقهً الیوم عاقلی یافت نمیشود که
 در دیانت خود متزلزل و مضطرب نباشد و لو این زلزله از
 علامات هر ظهور است و با هر صاحب ظهور بوده و زلزله او
 حتی بقول الرسول و لی چنین زلزله واضطراب و فتنه را شوی از
 قبل شنیده نشده که حقیقه امر کان عالم مضطرب و متزلزل شد
 و چنان زلزله هم شد که اکثر بیوت و عمارات بحکمه خراب نفوس
 هلاک شدند و از علاما ظهور کنوز ارض است که اخراجت
 الارض تقا لها باشد جواهر خلق ظاهر شدند و علوم و صنایع
 هزار مقابل قبل در عالم ظهور یافت ان الله کنوز فی الارض
 مفایتمها السن الشعراء و العلماء تحقق پذیرفت و از علاما
 طلوع شمس است از مغرب در خطبه امیر المؤمنین میفرماید ذلك
 بعد طلوع الشمس من مغربها الى ان قال عليه السلام ان الله يصلي
 خلفه عيسى هو الشمس الطالعة من مغربها در عصمت رجعت
 مذکور است و از علاما نداء جبرئیل و شیطان و نزول ملائکه
 و دجال و سفیان است قل لو كان في الارض ملائكة يمشون

بقوه
۲۱۵

بقره
۲۱۵

مطعنين لنزلنا عليهم من السماء ملكاً رسولاً ولو جعلنا ملكاً لجعلنا
 رجلاً ولنلبسنا عليه ما يلبسون در منطق تعريف ملك وجن رافهم
 جسم نور يتشكل بكل الاشكال الا الكلب والخنزير وجسم نار
 يتشكل بكل الاشكال حتى الكلب والخنزير يامتثلان لشدة دويت يمتشرون
 از تشكل اعظم اشكال هيت نشا اگر حالت نورانيت از ظاهر ملك
 مؤيد بشدة القوي جبرئيل وكراريت جن وكرموسوس استيطان
 وكرمضاست مارد ان الشياطين ليوحون الى وليائهم واذ
 خلوا الى شياطينهم در هنج البلاعة باض وفرخ في جهورهم رب
 ودرج في جهورهم فنظربا عينهم ونطق بالسمتهم الشيطان بعد
 الفقر وياهم كرم بالسوء والفحشاء وان تقولوا على الله ما لا تعلمون
 او لو كان الشيطان يدعوهم الى عذاب لسعير ميفر ما يدكروا
 قومي هستند از شيعيان ما خلف العرش: لله تحت قباب
 العرش طائفة اخفا هو في لباس لفقر اجلا لا: در تفسير ان هم
 الا كالا نعام عن النبي ان الله خلق الملائكة وجعل فيهم الرضا
 والتسليم وخلق البهائم وجعل فيها الشهوة والغضب خلق الانسان
 وجعل فيه شيئاً من الرضا والتسليم وشيئاً من الشهوة والغضب
 فمن غلب رضائه وتسليمه على شهوته وغضبه فهو ملك بل الشرف
 ومن غلب شهوته وغضبه على رضائه وتسليمه فهو حيوان
 بل اذل سبيلاً الذين قالوا ربنا الله ثم استقاموا اتنزل عليهم
 الملائكة الاتخافوا ولا تخزوا وابشروا بالجنة التي كنتم توعدون
 عن النبي علماء السوء دجاجة القوم في الروح عن النبي وعلم

لعلى و لست بدجال في الجمع يخرج الحسين في سبعين من اصحابه
عليهم البيض لمذهبة لكل يضرب بها يؤدون الى الناس ان
هذا الحسين قد خرج حتى لا يشك المؤمنون فيه وانه ليس بجائ
ولا شيطان عن النبي يظهر بعد الكذابون والرجالون احدي
در عالم ممكن نيست كه خود را باسم شيطان ياد جان يا سفيان
ظاهر نمايد و بشناساند بلكه بجمع و سائل و حيل خود را امتنان
كه رحمن و من قبل الله و اعمالش خالصا لوجه الله است ولى نعمه
بلبل ببعيب زاغ مشتبه نخواهد شد نزد صاحب كوش و عرف
تقوى و هلك از رانحه منتنه هوى و طغى من فصل و ممتاز است
نزد داراى شامه و ما جعلنا الرؤية التى ارياك الا فتنة للناس
و الشجرة الملعونة فى القرآن و نخوفهم فايزيدهم الا طغيانا كبيرا
حديث رؤيا معروف و شجرة ملعونة مذكور و موصوف كدر
اخرا و ما باقائم معارض است و يل لكل افاك اثم يسمع ايات الله ثم يصير
مستكبرا كان لم يسمعها فبشره بعذاب ليم ان شجرة الزقوم طعا
الا اثم انها شجرة فخرج فى اصل الحميم طلعها كانه رؤس الشياطين
اي از همان شجرة است كه عصمت مرجعت ما بعث الله من نبي الا
وقد اندر قومه الدجال و قد اخرا الله الى يومكمه هذا فتى تشابه
عليكم من امره فاعلموا ان ربكم باعور و بالجلد انه فتنة امتح الله
به عباده ليهلك من هلك عن بينة و يحيى من حي عن بينة فى
الرواح و جوههم و جوه الادميين و قلوبهم قلوبا لشياطين كلاهم
احلى من الصل و قلوبهم امر من الخنظل ذياب عليهم ثياب ما من

بى
مستل
بنى
٦٠

الشيخ
الامام
الحسين

الا ويقول الله تبارك وتعالى افي تفترون ام على تجترون اخستم
 انما خلقناكم عبثا وانكم اليها ترجعون في تفسير العياشي عن ابي عبد الله
 ما يقول الناس في واقعهوا بالله جهلا يمانهم لا يبعث الله من يموت
 الى ان قاله فكدبوا والله انما ذلك اذا قام القائم ويمكر معه الماكرون
 وانزله ظهور انظر نور حضرت مكرم طوره رفها ينكده لاطرب
 ولا يابس الا في كتاب بين ميفر ما يدبر الامر من السماء الى الارض
 ثم يعرج اليه في يوم كان مقداره الف سنة مما تعدون مقصود
 امر الله ونزول وحى الله وبعد عرجه الى الله دريكر و ذكره مقدار
 هزار سال از شماره شماهاست وليست تجولونك بالعذاب ان تو
 عند ربك كالف سنة مما تعدون وحديث معروف عند انقضاء
 النص بالمر يقوم المهدي مطابقا است باية مباركة وعمر قائم كه خبر
 ميرسد ظاهر ميشود مفسرايه ومؤيد حديث است از ظهور تا
 غيبت كه ابوابها مفتوح بود دوليت وشصت سنه هزار
 كه ميكند بنصر كتاب بيانات صاحب كتاب بايد وحى نازل شود
 وانرا هم مباركش خبر فرموده وجمع الشمس والقمر في الكافي في الشمس
 رسول الله والقمر امير المؤمنين حال ملاحظه شان ومقا المختص
 نمايد كه جامع دو مرتبه اقتضا نبوت وولايت است اسماء رسما في
 فوايد المخلصين عن النبي اسمه اسم علي وانا تحت رجليه وفي
 كشف الغممه هو ذوالاسمير الاعليين وفي مشارق الانوار
 قال امير المؤمنين انا الجانب المخبى محمد وفي كشف الحقائق
 عنه اسم قائم مطابقا است باعله رب عن النبي يا علي انا

کرة و لك كرتين كرة قبل محمد و كرة بعد حسين حال ملاحظه سبقت
 رحمت رحمانى و احاطه قدرت ربانى را فائدا على المخلوق كرمهم
 عباد و ارشاد من في البلاد در كف كهيت ايشان و نجوم سماء
 مبين اصحابي كالنجوم و جبال ثوابت شرع متين مذكورند بتكذيب
 اعراض ماله يحيطوا بعلمه و فرجوا بما عندهم من العلم از نور بمنوع و
 سناء صبح ظهور از ايشان مقطوع و از اسمان غربت و سعادت
 ابد بارض حميم و ان منكم الا و ارد ها كان على ربك حتما مقضيا
 ريجتند و يستترين خلق لك الحق مذكورند و معا و مضائق ايات
 كثره و اخبار متواتره مشهوره امثال و اذا النجوم انكدرت و اذا
 الكواكب انتثرت و الجبال كالعهن المنفوش و سياتر ما على امته
 دينهم دينار هم قبلتهم سناء و هم الههم اهو انهم لا يبقون في الاسلام
 الا اسم و من القرآن الامر سم فقهاء ذلك الزمان اشرافهم
 تحت ظل السماء منهم خرجت لفتنة و اليهم تعود ظاهر شد باهر
 كشت و نفوسيكه ابدا اهل علم نبودند و در ظاهر برهد و
 تقوى موصوف نكشته برتبه بلند ثم فجي الذين اتقوا و نذر
 الظالمين فيها جثيا بايمان بالله بسماوات عز قبول متصاعد
 كشتند و ينابيع علم و حكمت و انوار بر و تقوى و خشيت ايشان
 علم و امم دار و شن و منور نفود و معنى ايه مباركه اذا وقعت
 الواقعة ليست لوقعها كاذبة خافضة را نعد في الحظوظ و لك
 بعثه بالحق لببلى ببله و لتغربلن غربلة حتى يعودا سفلكم
 اعلاكم و اعلاكم اسفلكم و لتسبقن سباقون كانوا اقصر

ولتقصرن سباقون كانوا قسروا والله ما كتمت كتمت ولا كذبت كذبت
ظاهر نفوذ وسر وريدان فمن على الذين استضعفوا في الارض
وبجعلهم ائمة وبجعلهم الوارثين باهر كشت في بحر المعارف
عن النبي اندرون ما غي وفي اي شئ اشتياقي قالوا ما علمنا
قال الله واشتوقا الى اخواني قال ابو ذر اولسنا اخوانك قال لا
انتم اصحابي واخواني يحيون من بعدك شأنهم شأن الانبياء
الى ان قال المقصّر منهم خير من الف يجتهد من غيرهم اي اليهم
المشتاق ثم غمض بحنيه فبكى ثم قال اللهم احفظهم وانصرهم
عن مخالفتهم ولا تخذلهم وقر عيني بهم يوم القيمة الى ان قال الامن اوكيا
لا خوف عليهم ولا هم يحزنون في البحار والعرش مثل ذلك باختلاف
بعض العبارات في عصر الرّجعة قال ابو جعفر ايام الله يوم
يقوم القائم ويوم الكرة ويوم القيمة بارك بدقت وانصاف و
خشت زيارتكم ملاحظه فرمايد و تفيتش كبت نمايند تا اسرا
مكونه مكشوف شود و محبات وهم وعمي اصناما تحديده هو
بقوت توحيد و قدرت علم و محبت شكسته كرد و تصرّجات آيات
و تلويحات آيات و اشارات آيات و اخبار و احاديث را با كتب
اسما قبل و عقل مستقيم و افاق و انفس و مجادله بالتي هي احسن و
حكمت و احتياط تطبيق نمايند تا معجزه بودن كتاب و عدم
كهايت غير كتاب و قدرت و قوت صاحب كتاب و نفوذ و
هيمنه و تصرف ما نزل في الكتاب جميع علام و شواهد يوم
ظهور و اجماع كتاب ظاهر و باهرها شكاست مشاهده فرمايد

و
شعير

و با پنجم مؤمنین بکتاب و وقت نزول کتاب خود آمد و افرمودند
 بحول الله و قوته خود از اراض فرشته جهل و ناد آمد و انما ایم
 و باصحاب ایمات و ایقان و عرفان تاسی نمایم و از ناپرهیزها
 مکذبین بکتاب کافرین بکتاب خود را حفظ نمایم تا آفتاب
 جهان تاب حق چون صبح صادق از افق قلب سالک صادق
 طالع گردد و حق را معترفتر از هر چیز مشاهده نمایم کل را با و
 عارف شویم و او را بنفسه دلیل اباته و وجوده اثباته لایند
 للخلق من راع یحفظهم ان الخلق اغنام لا بد لهم من راع تا جمع شد
 کرب و میش را بر منهل واحد و بودن اغنام را با السیدانام
 در خانه مکه چه که اوست بیت الهی و حرمر ربانی و تکیه دادن
 او را بر خانه خدا و خراب کردن دیوار مقابل خانه را ادراک کنیم
 فی الجار لا بد لنا من اذربايجان لا یقوم مع امر یحیی ان محمدا
 تا شهادت انظمر رحمن را در آن مدینه بچشم سر و سر مست
 کنیم و لو کان العلم فی الثریا لنا و له رجال فی الفارس تا طلوع
 انقضا را از انجهاست ملاحظه نمایم فی جوامع الکلم یقوم
 المهدک علی خوف شدید و فتنه شدید و زلزله و بلا یصیب
 الناس سیف قاطع و اختلاف فی بینهم و تغییر فی حالهم حتی
 یتیمی الموت صبا حلو و مساء من عظیم مایری من کلاب البنا
 و اکل بعضهم بعضا و خروجه عند لیا س القوط فطوبی لمن
 ادرکه و کان من انصاره الویل کل الویل لمن عاداه و خالف امره
 ثم قال یقوم بامر جدید و کتاب جدید و سنت جدید و قضاء

على العرب شديد في الجحاد والجهاد المراءى ظهرت راية الحق لعنها
 اهل الشرق والغرب في الجحاد اذا رفعت راية القام لعنها اهل
 الشرق والغرب في حديث زوراء يقتل فيها ثمانون رجلاً
 من ولد فلان كلما يصلح للخلافة قلت من يقتلهم قال اولاد
 العجم وثمانون الف هم واراد شده على تعبیر كل ارض كربلا وكل
 يوم عاشوراء في روضه الكا في عليه كال موسى و هاء عليه
 وصبر ايوب في ذل اوليائه في زمانه و تنهادى رؤسهم كما
 تنهاد رؤس الترك والديلم فيقتلون ويحرقون ويكونون
 خائفين وجلين مرعوبين تضغ الارض من دماهم ويفشيوا
 الويل والرنه في سائرهم اولئك وليائي حقاً في الجحاد ان ثمان
 اربع علاماً من اربعة نبي موسى عيسى يوسف محمد اما
 العلامة من موسى الخوف والانتظار واما العلامة من عيسى
 ما قالوا في حقه واما العلامة من يوسف السجن والتقية
 واما العلامة من محمد يظهر باثار مثل القرآن واحاديث متحداً
 واقتتان از حد تواتر گذشته است وكذلك اخبار ما نوره که
 بذكر ظهور قائم وخروج سيف وغلبه وسلطنت شماها را
 در اين مدت تسلي داديم و نگاهداشتيم لا تحصى است وخروج
 سيف سيف بيا ومظلوميست است که مهلك من هلك
 عن بينه است ويحيى من حي عن بينه وباست الهية هم
 مطابق است وكذلك سلطنت سلطنت حقيقه است که
 وان جذبا لهم الغالبون ويالي الله الا ان يتم نوره است با آيات

وَاخْبَارِ وَأَنْفُسِ وَأَفَاقِ هُمْ مُوَاقِفُ اسْتِجَانِجٍ دِينَ اِيْمِ كَرَامَتِ
 عَلَى الْأَرْضِ بِجَانِ دُرِّهِ مَحَبَّتِ مَحْبُوسِ اِيْمَانِ مِيْدِهِ دَعْوَةِ
 مَحَالِ بُوْدِهِ وَهَسْتِ عِزِّ عَصَمَتِ رَجْعَتِ لَا بَدَلَ لِّلنَّاسِ مِنْ اَنْ يَحْصُوا
 وَيُغْرِبُوا وَيَمِيزُوا حَتَّى يَخْرُجَ فِي الْغُرَبِ اِلْخَلْقُ كَثِيْرٌ وَفِيْهِ اَنَّ
 هَذَا اَلْاَمْرُ لَا يَأْتِيْكُمْ اِلَّا بَعْدَ اِيَّاسٍ لَا وَاللّٰهِ حَتَّى تَمِيزُوا لَا وَاللّٰهِ حَتَّى
 يَشْفِيْ مِنْ شَيْئٍ وَيَسْعِدَ مِنْ سَعْدٍ وَفِيْهِ تَقْتَنُوْنَ كَمَا يَفْتَنُ لَدُنَّ
 ثُمَّ تَخْلَصُوْنَ كَمَا يَخْلَصُ الذَّهَبُ وَفِيْهِ لَا بَدَانَ تَكُوْنُ فَنَتْنُ
 يَسْقُطُ فِيْهَا كُلُّ بَطَانَةٍ وَوَلِيْجَةٍ حَتَّى يَسْقُطَ فِيْهَا مَنْ يَشَقُّ الشَّعْرَ
 بِشَعْرَتَيْنِ حَتَّى لَا يَبْقَى اِلَّا نَحْنُ وَشَيْعَتُنَا وَفِيْهِ هِيْثُ اَهْمِيَّتِ
 لَا وَاللّٰهِ لَا يَكُوْنُ مَا تَمَدُّوْنَ اِلَيْهِ اَعْيُنُكُمْ حَتَّى تَحْصُوا لَا وَاللّٰهِ
 لَا يَكُوْنُ مَا تَمَدُّوْنَ اِلَيْهِ اَعْيُنُكُمْ حَتَّى تَمِيزُوا لَا وَاللّٰهِ لَا يَكُوْنُ
 مَا تَمَدُّوْنَ اِلَيْهِ اَعْيُنُكُمْ اِلَّا بَعْدَ اِيَّاسٍ لَا وَاللّٰهِ لَا يَكُوْنُ
 مَا تَمَدُّوْنَ اِلَيْهِ اَعْيُنُكُمْ حَتَّى يَشْفِيْ مِنْ شَيْئٍ وَيَسْعِدَ مِنْ سَعْدٍ
 وَفِيْهِ وَقَدْ حَلَفَ أَبُو جَعْفَرٍ اَنَّهُ هُوَ الْمُضْطَرُّ فِيْ كِتَابِ اللّٰهِ
 اَمَّنْ يُجِبُّ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَا فِيْ كَسْفِ السَّوْءِ بَارِئٌ دَعَا نَذِيْرٍ
 عَهْدِ نَامِهِ وَكَلِمَةُ مَبَارَكَةٍ عَجَّلَ اللّٰهُ فَرْجَهُ مُؤَيَّدِ اِيْنِ بَيَانَاتِ
 وَاحِدِيَّتِ اَنَّهُ اَقْرَبُ مَنَى بِاللَّيْنِ وَاخْفَ فَوْقَ الدَّابَّةِ وَانَّهُ
 شَابٌّ وَانَّهُ فِيْ اَصْلَابٍ وَانَّهُ يَقُوْمُ مِنْ قَبْرِ اِيْمٍ بِطَنٍ مَّهْ
 بِاَخْتِلَافِ عِبَارَاتٍ وَبَيَانَاتٍ وَرَوَايَاتٍ وَاَوْسَتْ دَابَّةٍ اَلَا رُحْنُ
 وَبِظُلُوْمِيَّتِ كِبَرِيٍّ ظَاهِرٍ مِشْهُودٍ لِّسِيَامِ اِسْتِ وَسَيِّدٍ
 سِيْرِهِ نَفَرٍ اَزْ اَطْرَافِ عَالَمٍ اَزْ نَقَبَاتِ وَنَجْمَاتِ اَوْ لَشْرَحِ مَجْمَعٍ مِشْهُودٍ

این علم در شیخ طبری که طبرستان است جمع شدند و بخونشان
 شهادت دادند آنه هو الحق و ما بعد الحق الا الضلال بلکه
 خون هر يك بر صفحه عالم نوشت انا العبد و موت با انواع و سنا
 ذ و ذنب قبل از ظهور و وقت ظهور و بعد ظاهر و خروج رایت
 سود از خراسان و مشرق رایت قائم است در ظل آنها در آید
 و لو بسینه روی برف باشد مرتفع شد و نفوس زکیه کثیره در
 ظلش از هستی خود گذشتند و كذلك اتصال اخبار و جریان
 سفن نار و نزدیک شدن مدن و دیار را ملاحظه نما تا
 یقین کنی که عندهم علم کثیری فی لوح حفیظ بلکه جزئیات ظهور
 و احکام مشرق و اخبار مذکور است و اگر بعضی آیات متشابه اخبار
 احادیث و عقل سلیم و حکمت و افاق و انفسر سنت الهیه
 مؤید آنها و مفسر آنهاست محکم و متواتر است و مفید علم
 و یقین خواهد بود فی العوالم یظهر صبی من بنی هاشم ذ و ک
 جدید و احکام جدید الی ان قال و اکثر اعدائه العلماء و فیه
 یظهر صبی من بنی هاشم ذ و کتاب جدید میابغ الناس بکتاب
 جدید علی العرب شدید فان سمعتم منه شیئا فاسرعوا الیه
 فی الاربعین یظهر صبی من بنی هاشم ذ و کتاب جدید
 الناس فلم یجبه احد و اکثر اعدائه العلماء فاذا حکم بشی
 لا یطیعوه فیقولون هذا خلاف ما عندنا من ائمة الدین
 بانکه در اخبار و آثار اختلاف بسیار است ولی اگر بدقت و
 انصاف و بصیرت تری فی خلق الرحمن من تفاوت و لو کان من

عند غیر الله لوجود وافیة اختلافاً کثیراً ملاحظه نمایم و اختلافات
 مقامات و اوقات و متاع و مدارک را مشاهده کنیم اختلاف
 نخواهیم یافت و کل آیات بحکم و احادیث متواتر و بانظر
 بظهور و ندای الهی نزول آیات و بروز بدیئات مضاد یق
 جمیع آیات و اخبار ظاهر و باهر و هویدا و آشکار میشود ^{من}
 کل بیت نیامده و نداشتند و نفهمید و نشنید و تفکر
 ننموده مسموعات خود را مسلم و مضمونات را بدیهی ^{نستفهم}
 و معارضه و محاجه مینمایم و این از انصاف بسیا بعید و
 دور است هر امری را باید از ظهورات ظاهر از او شناخت
 و میترشد و از نفوسیکه اطلاع دارند و ثابت و استحکمند
 سؤال نموده از منکرین آن امر یا دلیل المتحیرین و هادیه
 المضلین و یا کاشف ضرر المضطربین اهدنا صراطک المستقیم
 و نبیک العظیم و لا تقطع ایا دینا عن ذیل سربک القدیم و ^{علک}
 المنشعب من الاصل الاعظم القویم و خدا یا دی کلید برافشاء
 الکبری و منجنا عن بئر الغفلة و بینه الحیرة و الظلمة لا اله الا انت
 الرحمن الرحیم و اختتم الکلام فی هذا المرام بالحدیثین المرئیین
 عن النبوی فی عصمة الرجعة لتتبعن سنن من کان قبلکم شبراً
 بشبر و ذراعاً بذراع و فیهم و الله نفسی بیده لترکب سنن
 من کان قبلکم حذو النعل بالنعل حتی لو سلکوا بحر ضب
 لسلکتم و فیهم انتم اشبه الامم بنی اسرائیل لترکبن طریقهم
 حذو النعل بالنعل و القذة بالقذة و فیهم ستكون فی اقیته

كلما كان في بني اسرائيل حذو النعل بالنعل والقذة بالقذة حتى
 لو ان احدهم دخل حوض لدخلتموه والايّتين العظيمتين
 ستة من قد ارسلنا قبلك من رسلنا ولن تجد لستنا تحويلا
 حسرة على العباد ما ياتيهم من رسول الا كما نوابه يستهزؤون
 والحمد لله محقق الحق بكلماته اكرأفتا براسراج خواهيهم پيدا
 كينم حق لا يعرف بما سواه راسونر شناسيم وخذ الخلق عارف
 شويم ومحيط را بحاط تصديق نماييم كه محال ومنتع وغير متصور
 وغير ممكن وغير مسئول است ولفي الجملة نزيك كنده وراه نما
 و تطهير كنده و بطلب و رنده است تابعون الهى و توفيق ربانى
 بمقام طالب سالك مجاهد صادق متقى فائز و موفق شويم
 و چون جسد طلب و سلوك و مجاهده الذين جاهدوا فينا
 تمام و كامل شد البته بنظر و تفكر در معجزات و بليات و ايات
 و خوارق عادات صاحب ايات بروح كه هديتيم سبيلنا رنده
 و مبعوث خواهيهم كريد و بروح انسانى و روح ايمان و روح
 ملكوت قدس و روح عرفان و الحمينا و روح راضيه مرضيه
 و قائم و ناطق و ذاكر و شاكر خواهيهم كشت انا و اوليائنا
 لا خوف عليهم و لا هم يحزنون از اعمال و افعال و حركات و سكنات
 و احوال و اطوار و اقوال ظاهر و ساطع خواهد آمد چنانچه جميع
 اين مقامات عاليات از حالات اين حبيب مشهود است و هيچ
 مبغض جهول را مجال انكار نيست و كل متفق اند بامانت و ديان
 و عقل و علم و اطلاع و اخلاق و استقامت و اطمينان و انصاف

این خرب و بجان خدا دادن ایشانرا قل هل من شراکم من یبدئ الخلق
 ثم یعیدہ قل الله یبدئ الخلق ثم یعیدہ فانی توفکون قل هل من
 شراکم من یدعی الی الحق قل الله یدعی الی الحق فمن یدعی الی الحق
 الحق ان یتبع امن لا یدعی الا ان یدعی فما لکم کیف تحکمون
 الله الذی یبدئ الخلق ثم یعیدہ و هو اهلون علیه و له المثل
 الاعلی فی السموات و الارض و هو الغزیز الحکیم فطر الله النبی
 فطر الناس علیها لا تبدیل لخلق الله ذلك لئلا یدین القیم و لكن
 اکثر الناس لا یعلمون معلوم مر بوده که سلطنت حضرت قائم
 روح ما سوا ه فداء در اخبار و آثار پنج سنه و هفت و نوزده
 معین شده و جمیع صحیح است و حضرت علیه الصلوٰه و السلام
 موعود فرقان و مکمل فرقان است و ظهور حسینی روح الوجود
 له الفداء موعود نوریه و انجیل و قرآن و بیان است که کتاب
 مبارک حضرت قائم باشد بلکه موعود زنده و یازند و در سایر
 اسمانی است چنانچه در نامه شست پنجم سالان در صفحه ۲۱۶
 صریحاً سنه ظهور آن هویّه نور را خبر فرموده قول هر چون هرا
 سال تازی این را گردد چنان شود آن این از جایشها که اگر
 باین کو نمایند ندانندش تلویح بیان آنکه بعد از خرابی و فساد
 احکام اسلام و فساد کوفتن ظلم و جور عالم را آن افتاب الهی که
 حضرت هوشیدر است از پرده غیب بعالم شهاده چهره نماید
 بلکه جمیع ملل و طوائف منتظر ظهور کلیه که جامع جمیع ادیان
 و مذاهب را رفع اختلاف است هستند که میل الاارض قسطاً و عدلاً

۱
یونس
۳۶

۳۷

۲
دوم

۲۶

۲۷

کاملست ظلاً و جوراً و چون ظهور حسینی با ظهور قائم حقیقت یک
 ظهور است و اوست دفن کننده قائم که حقیقت قریبات است
 و ظهور قائم ظهور تبشیر و اندازست لذا در اخبار و آثار فرق و
 فصل فرموده در بیان بظهور حسینی و ظهور ولایت و ظهور الله
 و قیامت کبری و ظهور منی ظهور الله جل ذکره و تثنائیه تغییر و
 تفسیر و بشارت داده و در فرقان و اخبار بظهور الله ظهور
 حسینی و رجعت ائمه اطهار و حضرت خاتم النبیین و ابتر
 مقام محموداً و ظهور الولاية و القامعه و الحاقه و الطام و الصا
 و القيمة و التغابن و الحشر و النشر و البدر و العود و أمثالها ذکر
 شده و در انجیل ملکوت و نزول پدر اسماء و اورشليم جلیده و
 ظهور الله تغییر کشته و در تورات بظهور الله و ظهور الای و ظهور
 کلیه در آخر الزما بشارت داده و در هر یک از این کتب ثلاثه غیر بیان
 علامتارایات ذکر فرموده و در بیان چون حقیقت با ظهور بعد
 یک ظهور است و در مقامی بشارت و انداز اخبار است مقصود
 از نزول بیان مستعد نمودن خلق است برای طلوع نیر حق الا الله
 اظهر فوق کل ظهور و انور من کل ذی نور بعلا ما و دلالاتی متعلق
 فرموده و لوراقم تا حال بقین نکرده و در حیرت و لغو با الله
 نمیداند شقاوت است یا انشاء الله سعادت و سواس شیطان است
 یا بفضل الله احیاط در دین رحمن مجاهد در آیات فرقانیه است
 یا خدا میخواسته تسولات نفسانیه و امید و اراستید قدس
 الهیه ویدرحمت منبسطه رحمانیه وید قاصه مقصده عاجز

این عاصی لیل را بیکرد و از بربضالات و حیرت نجات بخشد و کف
 بالله شهید که بنوشتن این رساله و عرض این سؤال مرجا و امل از
 حق جل جلاله آنکه از حیرت بیرون آید و چون راقم سالک مجاهد
 باید در ذکر اسم تاسی با اهل ادب نماید و اقتدا بسالکین کند و چون
 ناظرین از اصطلاح بیان آگاه نیستند مختصراً طالع عرض میشود
 وجود مبارک یکی که اول از مکه معظمه و بعد در شیراز در سنه
 ستین بحکم حدیث فی سنة الستین یظهر امره و یعلو ذکره بامر
 الله بامر قیام فرمود و منصف متقی نمیتواند احوال و اطوار
 الهوی نسبت دهد و یا بجنون و سفاهت چنانچه بانبیا اولی
 الغمرا اهل جهالت آیند و جهت را از پیش نسبت داده اند و خود
 بیانات او اعظم دلیل و اقوی حجت است که آیات است
 و از حد است و وحی است و فرقان ربانی است و مطابق آیات
 و احادیث که بعضی آنها گذشت بر امر الله ایستاد و خود را ذکر
 و باب بقیة الله و نقطه اولی نامید و از اهل علم نبودند
 و تعلیم و تعلم فرموده بودند در مدت پنج یا هفت سال
 که شجارت و خدمت خود را من عند الله تکمیل فرمودند و زیاده
 از بیت مجلایات و خطب مناجات و صور علمیّه و شئون
 فارسیّه و دعوات بر قلب مبارکش نازل و از لسان و قلم معجز
 بیانش ظاهر گردید و در بسیار از کتب و بیانات خبر از شهادت
 خود فرموده در راه محبت و عبودیت محبوب و مقصودش
 که بامر من یظهر الله و بقیة الله ذکر نموده کاتب سمعت من

بناد فی سبیل افدا حب الاشیاء الیک لعدا فی سبیل الله و در مقام
 یا بقیة الله قد فدیته بکلیک و ما تمیت الا القتل فی محبتک
 و السب فی سبیلک و کفی بالله العلی معصما قدیمآ و در مقام
 دیگر اتی و من فی الفردوس بالحق الا کبر لشتاقه الی نفس قد کلت
 فی سبیلک مذهب تشریع ایزام بدیع انکه جمیع اشیا را مظهر
 و مطالع لا اله الا الله که جامع جمیع اسماء و صفات الله دانست
 و هر شیئی را بقدر و اندازه چنانچه اذنی و بستر از همه جهاد است
 بعد نبات بعد حیوان صامت بعد انسان و بعد انسان کامل
 و او مظهر و مظهر اسماء و صفات است کذلک در عالم تشریع
 همین حکم جاریست مظهر اعلا ی اشرف و اکمل و اعظم و اتم این کلمه
 مبارکه مظهر ظهور است و کل اشیا بدرجاتها و مراتبها مظاهر
 او و مظاهر او نیزه و قنین و مقبلین بدرجاتهم مظاهر الله اند و شجر
 ملعونه که مقابل ان مظهر اثبات نفی شود یعنی بر تکذیب اعراض و
 انکار و اعتراض برخیزد مظهر لا اله است نفوسیکه بواسطه
 اعراض و احتجاب و مخفی شدن بحسب اعراضهم و اعتراضهم مظهر
 لا اله خواهد بود و هوایه ثمره و نتیجه هر ظهور قبلی از اثبات و نفی
 در ظهور بعد ظاهر میشود چه که اوست محک و میزان و صراط
 لذا مظهر لیس الله الاعلی الاعلی در حقیقت اولی و مرتبه اولی
 مظهر و ناطق این کلمه مبارکه است در ظهور اولی و مقبلین بدرجاتهم
 مظاهر اویند و یوم فصل که یوم ظهور آخرت اوست مطالع
 الا الله از مظاهر لا اله فصل میشوند یعنی نفی هر ظهوری که در ظهور

بعد معلوم میشود و مظهر بسم الله الانزل الانزل الفجره خبثه تجتبه
 که در ظهور بعد بر اعراض و تکذیبها محیط بعلمه بر خیزد و نقطه
 اولی که من عند الله با اسم قائمیت قیام فرمود و من عند الله کتب
 و آیات آورد و اظهار حجت و بینه نمود جمیع ما نزل علیه و ظهر
 من عنده و القوله تعالى الرحمن علم القرآن خلق الانسان علم السیاق
 بیان نامید و بیان فارسی را هم مخصوص بیان فرمود که کتاب
 احکام و جوهرها نزل علیه و آخر ما ظهر منه است و بیان را مرتب
 فرمود بنورده باب که مطابق با حرف بسم الله الرحمن الرحیم
 و علامه حرف لا اله الا الله حقا حقاً و علامه وجود و اسم الله
 الواحد است و هر باب را هم بنورده باب که ضرب (۱۹) در
 (۱۹) میشود که علامه آیام سنه و علامه کل شیئی است تدویر را
 با تکرین مطابق فرموده و جمیع احکام را از حرف کتاب ظهور و احکا
 و امر و نواهی را بنورده که علامه و احداست ختم فرمودند چنانچه
 هجده نفر مؤمنین اول را که محل اشراف ظهور واقع مثل جناب ملا محمد
 باقر و شیخ جناب ملا حسین بشرویه و جناب آقا سید محمد
 و امثالهم را که از مشاهیر علما و فضلا و متقین و مقدماتین بودند
 حرف حق نامیدند و وجود مبارک خود را که محلی در این وجود است
 محلی است چون افزوده شود واحد میشود و این واحد را واحد
 بیانی فرمودند و در ظاهر واحد یکواحد مراتب از نفوس نیکه
 که مؤمنین اول بعد از واحد اول بودند نیز مرا یا فرمودند که محلی
 و مایه ای حاکمه از او کل شیئی اند تکویناً و تدویناً و نظام احکام را

همین ترتیب نازل فرمودند مثلاً صلوة ۱۹ رکعت صوم ۱۹ یوم و ماه
 ۱۹ یوم سنه ۱۹ شهر و این نظام و تطبیق بدع و حقیقه خوارق عاده
 و از افکار بشر خارج است و سرانیکه جمیع احکام و اوامر و نواهی
 بنورده نازل و ختم فرموده اند آنکه ظهور بعد از نورده سنه تجاوز
 نمی نماید و سلطنت آن بزرگوار نورده سنه است چنانچه میفرماید
 بعد کاف نمی رسد و اینست خطبه بیان فارسی تا ناظرین و
 متبصرین که کلام کل متکم را دلیل علی عقله و علمه و فهمه میدانند
 با انصاف ملاحظه فرمایند که چگونه عجز کل را ثابت فرمود

بسم الله الامنع الاقدس

تیسع و تقدیر بساط محمد قدس سلطانی را لایق که لم یزل و لایزال بود
 کیفونت ذات خود بوده و هست و لم یزل و لایزال بعلو ذات خود متعال
 از ادراک کشتی بوده و هست خلق فرموده آیه عرفان خود را در هیچ
 شیئی الا عجز کل شیئی از عرفان او و تجلی فرموده بشیئی الا بنفس او و اذ لم
 یزل متعال بوده از اقربان بشیئی و خلق فرموده کل شیئی را بشانیکه کل
 بکیفونیت فطرت قرار کنند نزد او در قیامت باینکه نیست از بر
 او عدل و نه کفوی و نه قرینی و مثالی بل متفرد بوده و هست بملیک
 الوهیت خود و متعزیز بوده و هست بسلطان ربوبیت خود نشناختن
 است و راهیچ شیئی بحق شناختن و ممکن نیست که بشناسد او را شیئی
 بحق شناختن زیرا که آنچه اطلاق میشود بر او ذکر مشیئیت خلق
 فرموده او را بملیک مشیئت خود و تجلی فرموده با و بنفس او و علو
 مقعد او و خلق فرموده آیه معرفت خود را در کتب کاشی تا انکی یقین

کند باینکه او است اول و آخر و او است ظاهر و باطن و او است خالق
 و رازق و او است مجی و محیت و او است مقتدر و ممتنع و او ^{ست}
 متعالی و مرتفع و او است که دلالت نکرده و نمیکند الا بر علو
 تسبیح او و سمو تقدیر او و امتناع توحید او و ارتفاع تکبیر
 او و نبوده از برای او اولی الا با و لیت خود و نیست از برای
 آخری الا با خیریت خود و کل شیء بما قدر او بقدر نقد شیئی
 بشیئیتیه و تحقق بانیثیه و با و بدع فرموده خداوند خلق کل
 شیء با و با و عود میفرماید خلق کل شیء با و او است که از برای او
 کل اسم احسنی بوده و هست و مقدس بوده کنه ذات او از هر اسم
 و وصفی و متعالی بوده کافور سازج او از هر هبائی و علائی
 و منزّه بوده جوهر مجرد او از هر امتناعی و از ارتفاعی و او است
 اول و لا یعرف به و او است آخر و لا یوصف به و او است ظاهر
 و لا یبغی به و او است باطن و لا یدرک به و او است اول
 مؤمن به بنظر اله و او است اول مؤمن به بنظر او است شیء
 واحد که خلق کل شیء بخلاق میشود و رزق کل شیء برزق و داده
 میشود و موت کل شیء بموت او ظاهر میشود و حیات کل شیء بحیات
 او رجعت کل شیء ببعث او و له ترعین الوجود بمشله لا من قبل و لا
 عن بعد ذلك اسم الا لوهیة و طلعة الربوبیة المستقرّة فی ظل
 و حجة الا لوهیة و المستدلة علی سلطه الوجدانیة و لو علمت
 ان یندقن کل شیء حبه ما ذکرک ذکرنا و اذا انما لم نسجد لها
 خلقت کبروتها بما هی فیها و علیها و الا کل لما یندقن من حبه نور

فی نور من نور الی نور علی نور یهدی الله لنوره من لیساء ویرفعن
 الله لنوره من یریدانه هو المبدء والمعید و اوست که خداوند
 واحد احد از بر اظهور او بظهور نفس او هیجده نفس قبل از کشتن
 از نفس خلق فرموده و ایه معرفت ایشان را در کیونت کل شیء مستقر
 فرموده تا آنکه کل بکنه کیونت خود شهادت دهند بر اینکه او
 واحد اول و حق لایزل و حکم فرموده احد از ممکنات را الایق
 نفس خود و توحید کند کیونت ذات خود از ما سواه خلق بخند
 قد خلق بامر الاله الخلق والامر من قبل ومن بعد ذلك ^{الامر} ^{الامر}
و جعل مخفی نباشد بر ناظرین این کلمات که خداوند خلق را
 عود فرمود در روز قیامت بظهور نفس خود در او و بعد خلق فرمود
 کشتی را بدعا کان کشتی چینه قد خلق زیرا که هر شیء که خلق
 شد از بر او مظهر الله بوده زیرا که اوست ما ینقطع الیه
 کل شیء و ما ینتهی الیه کل شیء و بعد که ظاهر شد بظهور آیات
 قدرت خود شبه نیست که کل شیء بکمال صایمکن آن یوصل
 ببقاء الله رسیدند و مرتبه خلق فرمود خداوند عز و جل
 مشیت اولیه را و خلق فرمود با و کشتی را و چون که خلق کشتی
 در خلق بدیع ذکر شد دلیل است که خلق اولیزل و لایزال بود
 از لم یکن شان کان الله الها و لم یکن خلق یعبد و ان الله لم یزل
 فی علو قدس و ماد و نه فرخ توحد و اول خلق کشتی در این آن
 که یوم جمع است بماید که الله شده و حضرت رب العزت
 این خلق بدیع را با مر خود خلق فرمود الی ان یعبد و ان الله یبد

الخلق ثم یعید یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید الی ان یقول جل بیا نه
 و مرتب فرمودیم بیان را بعد کشتی تا کل شیء در کل شیء بدو کل
 متکلی شده بکمال کشتی از برای ظهور قیامت آخری تا جزاء هر
 شیء را جزاء کل شیء ان کان من نفیاً بعدله و ان کان من اثباتاً بفضله
 علم او بکل شیء قبل از خلق کل شیء مثل علم اوست بکل شیء بعد از
 خلق کل شیء و قدرت او بر کل شیء قبل از خلق کل شیء مثل قدرت
 اوست بکل شیء بعد از خلق کل شیء الی ان یقول تعالی و اگر در قیامت
 آخری بعد از کل شیء از نفوس متمتع منیع رباً و مؤمن بشوند مشرعه
 بیان ظاهر شده فلنسرعن فی ذلک فلنسرعن فی ذلک فلیس عن
 فی ذلک فلنسرعن فی ذلک فلنسرعن فی ذلک چه بسا باشد
 نزد او باشد و عود فرماید خلق بیا نرا و معوا تیکه در بیا مرتفع
 شده در قبضه قدرت مطوی فرماید الی آخره **مقصود** از
 قیامت ظهور من یظهره الله است و شرح هیچکس نفیر حرف
 حی و واحد بیانی از قبل عرض شد حال انصاف دهید افتخار کل
 بتوحید است از صدر اسلام تا حال باین تقدیر و تنزیه و علو و
 ارتفاع احدی توحید کرده جوهر کتب سما و خلاصه و ثمره کتب
 حکما و عرفا و شیخ اجل و سید المجدا بجل علی الله مقام هم در این
 خطبه جمع است و زیاده اینست سرحد پیش که میفرماید در زمان
 حضرت موسی افتخار بسبح بود و در عصر حضرت عیسی بطب و در ایام
 اشراف تیر بطحا بفضاحت و بلاغت با و عصا و بحضرت عیسی
 اموات و بحضرت رسول روح ما سواه فداة قران و این زمان

افتخار کل بتوحید بیان تجرید است و باین علو و ارتفاع توحید کرده
 که حقیقت کل عاجزند از آوردن بمثل آن و حال آنکه در پنجست
 هزار بیت برلسا و قلم مبارکش جاری و البته علما و عرفا و حکما
 با فکر نمی توانند اتیان کنند و کتب کل موجود است و بتصریح
 آیات ثابت شد که غیر کتاب معجزه تمام کامل باقی نخواهد بود
 و اگر نفسی بجای از خود در رضا و مشیت الهیه فانی نباشد
 و من عند الله مأمور نباشد آیا ممکن است ادعای امر باین
 عظیمی نماید و از جانب خدا اظهار آیات و بینات فرماید
 و ابراز معجزه کافیه باقیه کند و با جمیع اهل ارض مخالفت فرماید
 و باستقامت کبرایه لا مثل لها بر امر الهی قیام کند اعظم من
 الجبل الثابت الراشح باد کافتن و بدایا کلاهائیه سر و علن
 او را مضطرب و متزلزل نماید و این همه بدایا و رزایا بر وجود
 مبارکش نازل شود و در نهایت امتنان و کمال سرور و بهجت
 و تشکر قبول کند و بشکلا اظهار رضا فرماید که در مناجات عرض
 کند الهی الهی لا امری حتی افوض در هنگامیکه در اذربایجان
 لاظهار صدق ائمه فرقان که میفرماید لا بد لنا من اذربایجان
 لا یقوم معه و اینکه قائم را با حربه التشنج و ریش را بر تن
 مینماید بار یسمان هم مربوط و معلق نموده بودند فرموده هیئت
 خود را لا اله الا الله دیدم یا چنین وقتی بشر قوه تکلم دارد
 تا چه رسد بکلام الملوك الملوك الکلا و باین آیات و بدیت
 و معجزات و تصرف و تسخیر نزد نفسی که ابداء علی الظاهر او را

ندیده است باین شا انظها عبودیت محبت جانباز نماید کرد
 خطبه و مقدمه ملاحظه شد و از بعد هم ذکر میشود بشانیکه
 صیغ میفرماید نفس نکشیده و نمی کشم مگر محبت من بظهر الله
 و حرکت نکرده و نمیکنم مگر عبودیت و ذکر نکرده و نمیکنم
 مگر بامر او تعاشا و لو لا کتاب ما نزل الله علی الکتاب لو لا ظهور
 ما اظهر فی الله و انقیانا اول عبد امت به و بیایانه و اخذت
 من ابکار حدائق یانه ابکار حدائق عرفانه و ایمان من بظهر الله
 روح العالم فداه را هیچ شیء معلق فرموده حتی میفرماید بمن
 و بیان محتجب نشوید یعنی از من سؤال نکنید و بیانات بیان
 حجابتان نشود قوله غریبانه ایاء ایاء ان محتجب بالواحد البتة
 و یکی از واحد بیانی انخصرت و ایاء ایاء ان محتجب بما نزل
 فی البیان و تمام جلد و جهد و کوشش را در صاف کردن راه لاجل
 طلوع آن نیر اکرم و بشارت دادن ظهور انحال قدم فرموده لا والله
 الا الله الا هو محال و ممتنع است الا انکه حکم محکم مبرم الهی
 باشد و اراده متقن نافذ مهیمنه ربانیه که بچنین قوت
 و قدرت و استقامت قیام فرماید باین دلائل صدق و حقیقت
 این امر مانع لا تخصی است و عرض شد که نکارند تا حال بمقام
 بلند یقین و اطمینان فائز نشده و مدتهاست که طالب لک
 مجاهد است و دلائل صدق لا تخصی دارد و احتمال کذب هم نمی
 دهد مگر آنکه فهم خود را از آیات و اخبار و براهین و استدلال
 این امر محبت ندانسته و خود را معصوم و مهین و محیط کان

نکرده و هر سینه و تدبیر را بلوغ باطن متوسل گشته و حالا
 بعضی این سؤال امید آنکه بقدرت و قوت الهیه سبقت رحمت
 رحمانیه و امدادات نفوس مرکبه فائز بمقصود شود و چون
 این طلوعین اعظمین و نیرین اقدمین فی الحقیقه یکی است لذا
 در اخبار و آیات ظهور قائم و رجعت و قیامت مشابه است و نیز
 و تفصیلش محتاج بلیسط و شرح بسیار است که خارج از مقصود
 عارض است لذا در یکقام بیان میشود شبهه نیست که سعادت
 و سیادت و بزرگواری انشاء رفیع غوامض مسائل الهیه و تحقیق
 و تدقیق اصول ادیان و مایثبت به الایمان و تقلید تقید
 و تجدید همواره مرد و د بوده و هست و اذ اقبل لهم اتبعوا ما
 انزل الله قالوا بل نلتبع ما الفینا علیه ابائنا و لو کان ابائهم لا
 یعقلون شیئاً و لا یهدون الحمد لله اباء این مستظلمین در ظاهر
 غرضاء کاملوا من الذین یعقلون و یهدون و لکن در تقلید و کفایت
 این قول مثل ام سلف خواهیم بود که کوش و قلب فواد را از عرفان
 و مشاهده و اصغاص منع میخانم و باقوال و بیانات نفوسیکه
 خود میگوئیم و معتقدیم که معصوم نیستند و محیط و مهین
 نبوده و بوحی و الهام مؤیدند بلکه در مسائل فر و غیر خود را
 اهل یقین ندانستیم تمسک نموده ایم و خود را از جمیع فیوض
 محروم کرده ایم و اذ افعلوا فاحشتم قالوا اننا وجدنا علیها
 ابائنا و الله امرنا بها قل ان الله یامر بالفضیله انقولوا
 علی الله ما لا نقولون چنانچه بسیار شنیده شده که علی

۱
 نقی
 ۱۶۵

۲
 فی
 ۲۶

اعلام و نفعهم الله على ما يحب يرضى من و ن تفكر و تدبر و من غير
 تأمل و تبصر همت باين حزب را فتوى ميدهند غافل از اينكه
 اين اقرار علت اقبال ميشود و شاهد بر كذب خود آيتا ميگرد
 و اذا قيل لهم تعالى الى ما انزل الله و الى الرسول قالوا حسبنا
 ما وجدنا عليه اباؤنا اولو كان اباؤهم لا يعلمون شيئاً
 ولا يفتنون و اذا نتلى عليهم آياتنا بينات قالوا ما هذا الا
 رجل يريد ان يصدكم عما كان يعبد اباؤكم و قالوا ما هذا الا
 انك مقتري و قال الذين كفروا للحق لئما جاءهم ان هذا الا سحر
 مبين و شبهه نبيت كه قبل از ظهور خاتم انبياء روح ماسوا
 فداء ملت نصارى حق بوده اند و اباؤشان در ضلالت بودند
 و علاوه آيات تصور ميشود نفوسيك كه اين قول را ميگفتند خود و
 اباؤشان را در ضلالت و كراهي گمان كنند لا والله خود آيات
 شهادت است كه حق ميديانستند و گمان باطل ابدان نمي نمودند
 بل قالوا انا وجدنا اباؤنا على امّة و انا على اثارهم هم متدرون
 و كذلك ما ارسلنا من قبلك في قريّة من نذير الا قالوا متروها
 انا وجدنا اباؤنا على امّة و انا على اثارهم مقتدون اينست كه هيچ
 امر ببدون ميزان و محك و تجربه و امتحان و افتتان قبول نشد
 و نميشود و هو الله الذي خلق السموات في ستة ايام و كان عرشه
 على الماء ليلوكم ايكما احسن عملاً و ليلوكم بشئ من الخوف و الجوع
 و نقص من الاموال و الا نفس الثمرات و بشر الصابرين الذين
 اذا اصابهم مصيبة قالوا انا لله و انا اليه راجعون

۱
مانده
۱۰۳

۲
سیا
۴۲

۳
زغرف
۲۱

۲۲

۴
هون
۹

۵
بقص
۱۵۰

۱۵۱

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ
 أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ
 مَسْتَهْزِئِينَ الْيَاسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَزُلْزَلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ لَمْ
 مَعَهُ قِيَصُ الدَّاءِ أَلا أَنْ نَضَارِبَهُ قَرِيبَ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا
 الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمِ الصَّابِرِينَ
 مَا كَارَاهِيَ لِيَذِرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ
 مِنَ الطَّيِّبِ عَرْضَ شَيْءٍ كَمَا تَقْرَأُ مِنْ مَوْضُوعٍ أَسْتَزِيرُ بِمَا كَلِمَةٍ
 وَشَامِلٍ كُلِّهِ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ خَلْقَ الْوَلَدِ وَالْآخِرِينَ
 علاوه انصاف دهيد نفوسيك بایمان و عرفان و حضور و
 طواف و بل هجرت و نصرت و شدت با انحضرت بوده اند
 ذلك امتحان شوند چگونه است حال نفوسيك جز غرّت و ثروت
 و غنا و راحت و نعمت و رخا در ظل شریعت غمّ ندیده و کوشش
 جز نفوذ امرش را نشنیده آلم احسب الناس ان يتركوا ان يقولوا
 آمنا وهم لا يقفون انهم علم و هدايت اين ايه را بظهور حضرت
 قائم تفسیر فرموده اند و مؤیدش و لقد فتنا الذين من قبلهم
 وليعلم الله الذين صدقوا وليعلم الكاذبين انا جعلنا
 ما على الارض زينة لها لنبلوكم ايتكم احسن عملا و انا لجالعون
 ما علىها صعبة اجزا گذشت **وعرض شد که بحکم توبه**
 و انجیل و فرقان و بیان باید منتظر ظهور شویم که باسم الوهیت
 و ربوبیت و ولایت و ابوت بایات در سینه هر فرد و دست و
 نود در ارضی مقدس را در الهی قیام فرماید و جمیع احراب مختلف

در ظل کلمه جامعه الهیه جمع نماید و اختلاف را بابتلاف تبدیل نماید
 و نزاع و جدال و نفاق و شقاق را بصلح و اصلاح و وفاق و اتفاق
 مبدل کند مملأ الارض قسطاً و عدلاً کما ملئت ظلماً و جوراً و چون
 خداوند بحضرت ابراهیم و بعد به یعقوب که اسرائیل است سوگند
 یاد فرمود که البته تو را برکت خواهم داد و ذریه تو مانند ستار
 آسمان و ریک بیابان زیاد خواهند شد و بعد حضرت کلیم را
 با نور توریه و قوت الهیه ظاهر فرمود در حالتیکه قبطیان مصر
 بحکم فرعون نهایت ذیبت و زجر را بسبب طیان یعنی بنی اسرائیل
 مینمودند که قتلون ابنائهم و یستجیون نسائهم و محب عدو
 ربانیه بنی اسرائیل را از مصر بیرون برد که چهل و روزه ایشان را باران
 مقدس برد و گناه کردند هر روز یک سال حساب شد چهل سال
 در بیابان سرگردان بار گناه خود را کشیدند تا از ششصد
 هزار نفر در بیت ساله تا شصت ساله باقی ماند مگر یوشع بن
 نون و کالیب چون وعده فرموده بود ذریه ایشان را حضرت
 یوشع با راضی مقدس رسانید و آن اراضی را مالک شدند
 و غلبه پیدا نمودند بشانیکه ولایات بسیار را حکومت کردند
 و ادنی اسرائیلی از تفضل ایمان با الله و اقتباس از مشکوٰۃ نور
 در علوم و فنون و صنائع و حکم سر دفتر عالم شد و خرده خرده
 انوار شریعت تو را ترا بظلمت شهوت دها تبدیل نمودند بحکم
 اعمال خود گرفتار شدند بخت نصر اول و بعد طیطوس قهرمان
 شهرها ایشان را خراب و اموالشان را غارت و نفوسشان را هلاک

نمودند و بخت ضرر بسیار را با سیل بیابان زد و انبیا بنی اسرائیل
 قبل این وقوع را بوحی و آنها و رؤیا خبر دادند و هر جا که خبر
 میفرمایند در آخر هم بشارت میدهند که خداوند لشکرها چنین
 میفرماید چون سو کند یا د نفود مرا که چه بجهت عصیان شان
 ایشانرا حقیر و ذلیل و پراکنده نمودم ولی باز ایشانرا عزیز و
 غالب و جمع خواهم نمود و در عصر مخصوصی ظهورم را باسم الوهیت
 و ربوبیت و ابوت در اراضی مقدس ظاهر خواهم فرمود و آن
 ظهور اعظم جمیع قبائل عالم را دعوت میفرماید و اختلاف
 امم را برمی دارد و بنی اسرائیل را باراضی مقدس میکشاند
 و کسانی را که در کتاب حیات مکتوبند بعزت اولیه شان می
 رساند و جمیع نبوات انبیا بنی اسرائیل حکایت از حقارت اول
 بنی اسرائیل و غرتاخرشان است چنانچه در قرآن مجید خبر
 فرموده و قضینا الی بنی اسرائیل فی الکتاب لتفسدن فی الارض
 مزین و لتعلن علوا کثیرا فاذا جاء وعد اولهما بعثنا علیکم
 عبادنا اولی بئس شدید قحاسوا خلال الدار و کان وعد
 مفعولا ثم ردنا لکم الکره علیهم و امددناکم باموال و بنین
 و جعلناکم اکثر نفیرا ان احسنتم احسنتم لا تفسکوا فی انفسکم
 فلما فاذا جاء وعد الاخره لیسوا و جوهکم و لیدخلوا المسجد
 کما دخلوا اول مرة و لیتبیروا ما علوا تتبیرا عنی یتکبران
 و ان عدتم عدنا و جعلنا جهنم للکافرین حصیرا و اذا تآذنت
 ربک لیبعثن علیهم الی یوم القیمه من یومهم سوء العذاب

بنی اسرائیل
 ۴

اِنَّ رَبَّكَ لَسَبَّحُ الْعَقَاوَانَةُ لَعَفُورِ حَمِيمٍ يَوْمَ قِيَامَتِ يَوْمَ ظَهْوَرِ
 اَنْ تَبْرَ اعْظَمُ اسْتِ اَزْ قَبْلُ كَدَشْتِ اَيْنِ ظَهْوَرِ اعْظَمُ مَوْعِدِ جَمِيعِ اَدْيَا
 وَمَلَلِ اسْتِ وَجَمِيعِ كِتَابِ اَيْنِ ظَهْوَرِ اَمْنِ بَشَارَتِ فَرْمُودِهِ **اَوَّلًا**
 ظَهْوَرِ بِيغْبِرِ صَاحِبِ شَرْعِ وَكِتَابِ وَمُعْجَزَةِ اَشْرَافِ اَيَاتِ بَصَرِ تَوْرَاتِ
 بَايْدِ اَهْلِ تَوْرَةِ مُنْتَظَرِ بَا شَنْدِ خِلَافِ لِرَغْمِ يَهُودِ كِرَ اَعْلَمِ اَوْ مَفْشَرِ
 تَوْرَةِ شَيْنِدِ وَاعْتِقَادِ كِرْدِه اَنْدِ كِه هَر كَسْنِ بَايْدِ بَايْدِ مَوْجِ تَوْرَةِ
 بَاشْدِ وَمُعْجَزَةِ اَشْرِ غَيْرِ كِتَابِ **تَوْرَةِ هَتِي** **فصل ۱۸ آیه ۱**
 خُدا وَنْدِ خُدايَتِ اَزْ شَمَا اَزْ بَرادَرِ اَنْتِ بِيغْبِرِ اِمْتِلِ صِ مَبْعُوثِ
 مِي كِرْدِ اَنْدِ سَخْنِ اَوْرِ اَبْشَوِيدِ (۱۶) مَوْافِقِ هَر اِنْجِرِ دَر حَوْرِبِ دَر
 رَوْزِ جَمِيعَتِ اَزْ خُدا وَنْدِ دَر خَواستِ هِنْكَامِ كَفْتَنْتِ كِه قَوْلِ خُدا وَنْدِ
 خُدايِ خُودِ رَا دِي كِرْ شَمُورِ اَيْنِ اَتَشْ عَظِيمِ رَا دِي كِرْ نَبِينِ مَبَادِ
 كِه مَبِيرِ (۱۷) وَخُدا وَنْدِ بِنِ فَرْمُودِ اِنْجِرِ رَا كِه كَفْتَنْدِ نِي كُوسْتِ
 (۱۸) اَزْ بَرای ايشان بِيغْبِرِ اِمْتِلِ تَوَا مِي اَبَرادَرِ اِنِ ايشانِ
 مَبْعُوثِ خَواهم كِرْدِ وَكَلَامِ خُودِ رَا بَدِ هَاشْ خَواهم كِذاشْتِ تَا هَرِ
 اِنْجِرِ بَا اَمْرِ مِي فَرَمَايِمِ بَا ايشانِ بَرَسَا نْدِ (۱۹) وَوَاقِعِ مِي شُودِ
 شَخْصِي كِه كَلِمَاتِ مَرَا كِه اَو بَا سَمِ مَن بَكُويدِ نَشُودِ وَ مَن اَزَا وَ
 تَفْتِي شِ مِي كَمِ (۲۰) اَمَّا بِيغْبِرِي كِه مَتَكَبِّرَانِه دَر اَسْمِ مَن سَخْنِ
 بَكُويدِ كِه بَكْفَتَشْ اَمْرِ فَرْمُودِ مَرِ اَو بَا سَمِ خُدايَا نِ غَيْرِ تَلْفُظِ اَمَّا
 اَنْ بِيغْبِرِ بَايْدِ اَللّهُ مَبِيرِ (۲۱) وَاَكُودِ دَر دَلْتِ بَكُوءِي كِه كَلِمَاتِ
 كِه خُدا وَنْدِ نَكْفَتِ اسْتِ چَكُونِ بَرِدا نَمِ (۲۲) چِنَا اِنْجِرِ بِيغْبِرِي
 چِي زِي بِنَا مَن بَكُويدِ وَوَاقِعِ نَشُودِ اَنْ اَمْرِ اسْتِ كِه خُدا وَنْدِ

نفرموده بلکه آن پیغمبر را از رو غور گفته است از او متوجه
 از این آیات باهرات واضح و مبرهن است که مثل حضرت موسی
 باید ظاهر شود که صاحب شرع باشد و گناش معجزه اش زیرا که
 اگر صاحب شرع نباشد مثل موسی نیست و امرش را بشوید لغو است
 بلکه خبر لغو است و معجزه لا زمندار دکل احکام تورات را می شنود
 و عاملند اگر در دلت بگوئی نمی خواهد چه که هر کس احکام تورات را
 بگوید مکذب ندارد و شبهه در دل راه نیابد و آنچه میگوید
 بشود مقصود اینست که خود را بجزا نسبت دهد و خدا او را
 ردع نفرماید بلکه تضدیق و تأیید و تسدیدش فرماید که
 خوار او قبول کنند چنانکه نفسی برخلاف عقاید اهل ارض قیامت
اول محال و ممکن است که نفسی بدون تعلیم و تعلم بلا معیار
 و یاور و عکسینه و دینه بتواند بخلاف عقیده اهل ارض
 صحبتی بداند و بر فرض محال برخداست که ردع و دفعش فرماید
 چنانچه فرمود البتّه باید میبرد نفرمود او را بمیرانند و باخبریه
 و دینه و لشکر اگر ممکن بود بعضی علمای غنی با اقتدار و ستلا^{طین}
 عالم جباریکه در ارض طغیان نمودند و بحال جد اجتهاد
 حکم و نفوذ امرشان را میخواستند مدعی شده بودند و
 کتاب امت داشتند **ثانیاً** باید قوت قلبش مقابل
 قلوب اهل عالم باشد بل زیاده پس همین قیام اعظم معجزه و اگر
 خارق عادت است **ثالثاً** از قبل مشعر و مدرك فهم صحبت
 و قبول بیان او در خلق نبود و همین قبول بدون طمع و خوف

دلیل بزرگیت بر اینکه مظهر خلافت خداست و اگر مقصود
 چنان باشد که بعضی گمان نموده اند که خبر از بعد فرماید حجت الهی
 تمام و کامل نخواهد بود باید صبر کنند اگر آنچه فرمود ظهور یافت
 قبول نمایند و حال آنکه حجت الهی باید از یوم اول قیام و کامل
 باشد و هم چنین آنچه او خواهد و بفرماید نه آنچه خلق خواهند
 خواهد و بفرماید چه که من عند الله مطاع است نه مطیع چنانچه
 آیات کثیره محکم قرآن شهادت بر این معنی میدهد و ذکر شد
 و اینست مقصود آنچه در مواضع علیه از توبه و انجیل نازل
 شده خداوند خدایت را امتحان نماید در انجیل متی باب ۱۱ آیه
 فریسیان پاسخ دادند و گفتند ای استاد از تو خواهش میکنم
 ایاتی داریم ایشان را جواب داده گفته که طبقه شریرنا
 کارایت را جستجو مینمایند و جزایت یوناه پیغمبر ایستی بوی
 داده نخواهد شد انتهی اینمضمون در چند موضع نازل
 و اعظم برهان و اکبر دلیل است که کور و کور و کور و دیوانه و
 ابرص و مرده را که شفا بخشید شفای ایمانی بود چه اگر
 شده بود دیده و یا شنیده بودند و سؤال دیدن ایستی نمیدادند
 و علاوه آنجو هر صدق میفرمود فلان و فلان نمی فرمود طبقه
 شریرنا کار و مؤید این معنی انجیل متی باب ۱۱ آیه (ه) از آن
 دو که دل نیقوم سنگیز است و سخن را اگر آن اجتماع مینمایند
 و چشمشان را بر هم مینهند که عباد ایه بلینند و بگوشت نشوند
 و بدله ریابند و توبه نمایند و من ایشان را شفا بخشیم انتهی

بار مقصود از آیت یوناه برخواستن از خواب غفلت و برخاستن
 در معاد است و با اینکه مخالف عادت بود مشعر قبول ایمانش
 در مقابلین خلق شد و تصدیقش نمودند و یحیی الله الحق بکلماته
 و یقطع دابر الکافرن و المجرمین مصدق این بیان و الله متمم
 نوره و لو کره المشرکون و الکافرون مثبت این برهان و آیات قرآن
 که شاهد بر حجت کتاب و معجزه بودن کتاب مکه کفایت غیر کتاب
 و کفایت کتاب اعظم و اکبر و اعلی بودن کتاب حقیقه هر قرآنست
 و از قبل ذکر شد و حجت بودن آیات و اعظمت و اکبریت و اقدست
 آیات و اینکه بآیات خلق افنده و کیفیت کل شیء میشود و بآیات
 ترقی و تربیت خلق میشود و آیات علت تقرب عباد الی الله
 رب العالمین است بنص بیان و تصریحات و تاکیدات بیان
 کل بیان است و چون در هر مقام مقصود اشاره است بجلال
 و استیلا بآیات میشود **فالباب فی الخبر من الواحد الکثر**
 من استدلال بغیر آیات البیان و عجز الكل عن الاتیان بمثلها فلا بد
 له و من یزعم معجزة فلا حجة له و من یدعی الآیات فلا یضرب
 احد ولا بدان یقرئن ذلك الباب تسعة عشر یوماً حقاً
 و تیغفکرت فیما نزل فیہ باللیل والنهار الی قوله و ظاهر است
 که بعد از غروب شمس احد نمیتواند مثل آیات و اتیان نماید
 اگر در کور فرقان ظاهر شد در این کور هم ظاهر میشود با وجود
 این امتناع که غیر من یظهر الله احد نمیتواند مدعی شد این
 امر را فرض است در بیان که اگر نفسی ظاهر شود و آیاتی از او

ظاهر کرده احد متعرض نشده لعل بر آن شمس حقیقت خیز
 وارد نیاید حال هم اگر بشنود چیز امری ظاهر شده و یقین نکند
 تکبیر می نماید که سبب خزن او شود اگر چه این تصویر است
 حال ولی همین قدر که ذکر اسم او نمود بر صاحب احب و بعید است
 که او را محزون کند احتراماً لاسم محبوب هم زیرا که امر او از دوشق
 بیرون نیست یا اوست و حال اینکه غیر او ممکن نیست آیات بر
 هیچ فطرت نازل فرماید که چرا نفسی تکذیب حق کرده باشد و حال
 آنکه شب و روز در انتظار ظهور او غل میگردید و اگر بر فرض
 امتناع نفسی خود را نسبت داد و اگذارند امر او را با خدا بر
 خلق نیست که حکم بر او نمایند اجللاً لاسم محبوب هم و حال آنکه
 نفسی نیست که تواند چنین ادعائی نماید اگر در کور فرقات
 ظاهر شد در بیان هم خواهد شد آیات او بنفسه دلیل است
 بر ضیاء شمس خود او و عجز کل لیست بر فقر و احتیاج بسو
 او سبب این امر آنکه یوم ظهور حق قدمها ایشان بر صراط انوار
 و بایه شجعی که در افتاده ایشان است بر مکنون وجود خود
 بان آیه حکمی نکند که یک دفعه کل اعمال آنها باطل گردد و خود خبر
 نشوند و اگر کل بر این یک امر طاعت کنند بر خدا و ندانست که
 حق را بر ایشان انقاف نماید و القاجت و دلیل در قلوب فرماید
 باد آله ظاهر که از قبل و مشرق میگرد تا اینکه مؤمنین توان
 در حق و اظهار یقین نمایند و ایشان توانند اظهار وقوف
 که وقوف در حق و نخواست و کافی است کل اهل بیان را اگر

اگر باین باب عمل نمایند **فی الباب العظم** من الواحد الرابع فی ان
 بایاته یخلق کیونته کلشی ویزرق ویمیت ویمحیی فلتنظر
 یا اولی الانظار فانما کل منتظرون **فی الباب الثامن** ^{حد}
 الثالث فی ان بقوله یخلق کلشی لان قوله قول الله اکر ظهور
 فرقان رسول الله بکله ولایت تکلم نمی فرمود خلق ولایت
 نمیشد اکر نفسی رک ظهور من بظهور الله را غایب هیچ فضلی
 در حق او و کل اعلی تر از این نیست که ذکر شئون ناری نرزد او
 نشود که غیرت الله خلق نار میفرماید آنهی و چون بتصویر
 کتب اسما و دلائل عقلی و نقلی ثابت و واضح گردید که معجز
 و حجت و دلیلی اعظم از آیات متصور و معقول نیست حال
 بشارت اشراق ان یترافق با باسم الوهیت و ربوبیت از
 صراحت کتب سما شنوید فصل (۳۳) توبه مثنی آیه (۲)
 خداوند از سینا بر آمد و از سعیر بر ایشان تجلی کرد و از
 فاران درخشنده شد و با هزاران هزار مقدس ورود
 نمود و از عینش شریعت آتین بایشان داده شد آنهی
 در این روح عظیم خدای علیم از ظهور مبارک موسوی و
 عیسوی و محمدی روح ماسوا هم و داهم و ظهور یکبار هزاران هزار
 مقدس ورود نمود خبر فرموده در کتب سما بسیار است
 که مستقبل محقق الوقوع را بلفظ ماضی فرموده و نفخ فی الصور
 فصعق من فی السموات و الارض الا من شاء الله و این ظهور
 اعظم است که با هزار هزار مقدس اظهار فرمود و ارواح

قل صیّد نثار مقدّمش کردید و این ظهور اعظم است که بمین
 قدرت و اقتدار و عرصه رحمت و اختیار حجابات سبحات
 وهم و تقلید را درید و آفتاب لیس بحاله حجاب الا نور و لا
 طلعت نقاب الا الظهور را از افق غیب هوّیه ظاهر فرمود
 و در انجیل بسیار از مواضع است با هزاران هزار فرشتگی
 تا الزام نماید دشمنان را و در رؤیای یوحنا و باو بودند صد
 و بیست و چهار هزار که اسم پدرش را بر پیشانی خود ثبت
 نموده بودند و او انی را از آسمان شنید چون صدای
 آب و رعد و بر بط و میسر و دند سر و دتازه و هیچ کس از او
 نتوانست آموخت جز آن یکصد و بیست و چهار هزار کس که
 از زمین خرید شده بودند آنهی در قرآن قوله تعالی و ما
 قدر و الله حق قدره و الارض جمیعاً بقضه یوم القیمه و
 السموات مطویات بیمینه سبحان و تعالی ایشرون و فتح فی
 الصور فصعق من فی السموات و من فی الارض الا من شاء الله ثم
 ففتح فی اخری فاذا هم قیام ینظرون و اشرقت الارض بنور ربها
 و وضع الکتاب و حیّ بالنبیّین و الشّهداء و قضی بینهم
 بالحقّ و هم لا یظلمون و وقیت کل نفس ما عملت و هو اعلم بما
 یفعلون و سیق الذّین کفروا الی جهنّم من را حتی اذا جاوها
 ففتح ابوابها و قال لهم خزنتها المر یا یتکم رسل منکم یتلو علیکم
 آیات ربکم و ینذروکم لقاء یومکم هذا قالوا بل یرلکین
 حقّت کلمه ربک علی الکافرین قیل ادخلوا ابواب جهنّم فی

زمر

۶۷

۶۸

فيها فبئس مثوى المتكبرين. وسيق الذين اتقوا ربهم الى الجنة زمر
 حتى اذا جاؤوها وفتحوا بوابها وقال لهم خزنتها سلام عليكم
 طبتم فادخلوها خالدين وقالوا الحمد لله الذي صدقنا وعده
 واورثنا الارض ننبؤ في الجنة حيث نشاء فنعم اجر
 العاملين وتري الملائكة حافين من حول العرش يسبحون
 بحمد ربهم وقضى بينهم بالحق وقيل الحمد لله رب العالمين
 قل الله يجزيكم ثم يزيكم ثم يجمعكم الى يوم القيمة لا ريب
 ولكن اكثر الناس لا يعلمون والله ملك السموات والارض
 ويوم تقوم الساعة يومئذ يخسر المبطلون وتري كل امة
 جاثية كل امة تدعى الى كتابها اليوم تجزون ما كنتم تعملون
 هذا كتابنا ينطق عليكم بالحق انا كنا نستنسخ ما كنتم تعملون
 فاما الذين امنوا وعملوا الصالحات فيدخلهم
 ربهم في رحمة ذلك هو الفوز المبين واما الذين كفروا فلم
 تكن اياتي تتلى عليكم فاستكبرتم وكنتم قوما مجرمين و
 اذا قيل لهم ان وعد الله حق والساعة لا ريب فيها قلتم ما
 ندرك ما الساعة ان نظن الا ظننا وما نحن بمستيقنين و
 بداهم سيئات ما عملوا وحاق بهم ما كانوا به يستهزئون
 وقيل اليوم ننسكم كما نسيت لقاء يومكم هذا وما كنتم
 النار وما لكم من ناصرين ذلكم بانكم اتخذتم ايات الله
 هزوا وغرتكم الحياة الدنيا فاليوم لا يخرجون منها ولا هم
 يستعتبون فالحمد لله رب السموات والارض رب العالمين

جاثية
٢٥

وله الکبرایه فی السموات والارض هو العزيز الحکیم میفرماید
 قدر نداخته اند خدا را حق قدر دانستن او را حال انکه جمیع
 زمین در قبضه قدرت اوست یوم قیامت راضی قلوب مجر
 صافیه تا ارض تری در آن یوم در قبضه قدرت مظهر ظهور
 تعالی است و اسمها پیچیده شده در دست راست و
 از اسمان ادیان و اسمان عرفان و اسمان ایقان تا اسم
 ظاهر چنانچه بحول الله کل مطوی فرمود کلمه السجل للکتاب
 و اسمان بیان و عرفان بدیع و ایقان کما بدنا اول خلق
 نعیده و عدا علینا انا کنا فاعلین را بلا عجز و تفاخر ترفع
 و منصوب فرمود چنانچه در انجیل است دیدم اسمان و زمین
 نور ازیرا که اسمان و زمین را پیچیده شد و دیدم شهر مقدس
 او شدیم نور که از اسمان نازل میشد و شنیدم او را عظیم
 از اسمان که میگفت اینک مسکن خدا با خلق و اهل باخذ
 قرر خواهند گرفت و اهل خواهند بود قوم او و خدا خواهد
 بود اهدای اهل انقی منزه و متعالیست از آنچه مشرک میشوند
 قل هل استوی الاعمى والبصیر و هل تسو الظلمات والنور ام جعلوا
 لله شرکا خلقتوا الخلق فتشابه الخلق علیهم قل الله خالق
 کل شیء و هو الواحد القهار و هو الذی یبد الخلق ثم یعید و هو
 الهون علیه وله المثل الاعلی فی السموات والارض و هو العزيز
 الحکیم قل هل من شرکاء لکم من بید الخلق ثم یعید قل الله
 یبد الخلق ثم یعید فانی تو فکون قل هل من شرکاء لکم

رعد
 ۱۷

روم
 ۲۶

یونس
 ۳۵

۳۶

من یتق الله یهد الله لیکن فی الحق ان یتبع
 لا یهد الا ان یتق فاما لکم کیف تخاکون مقصودا استکه مشرکین
 بصیرح کتاب مبین نفوسی هستند که بمظاهر بید الخلق تم
 یعید مؤمن موقن نمیشوند و حال آنکه مظاهر خالق کل شی
 در ادعا و کتاب خدا و خلق اشیا، واحد و بلا نظیرند و
 خود را عاجز و مقهور مینمایند چنانچه در جمیع ظهورات مشاهد
 کرده ایم دمیده شد در صور و منصعق شدند کسانی که
 در اسماءها و زمییدند مگر کسانی را که خدا خواست خبر از
 ظهور که باب الله و باب بقیة الله و ذکر الله و نظیر او
 باشد فرموده که ندایش عالم و ام را فر گرفت و بشارتش ظهور
 اعظم من فی البلاد دانستند و مؤمنین بطهور او مکر معدود
 که من شاء الله فرموده کل مد هوش و مجذوب و منصعق بود
 چنانچه از احوال و اطوار و اخلاقتان ظاهر و باهر بود که عاقل
 و مجذوب بودند پس مدله شد در صور مرتبه اخری پس رایت
 برخاستند یعنی منصعقین در حالتیکه نظر میکنند از ظهور
 مبارک اعظم خبر فرموده که مقبلین بجمال هوش و کوش و دشت
 و بینش و احسن اخلاق و اجمل اعمال و الین اقوال بطراز تقوی و
 انقطاع ظاهر و فرین و منور شدند و روشن شدند زمین
 بنور پروردگارش **فی الحکمة** رب الارض امامها و وضع شد
 کتاب بشارت نبول کتاب ست از جانب رب الارباب
 مآب آورده شدند بنیئین و شهدا که در تورات و انجیل

فرمود آمد با هزاران هزار مقدس فرشته و حکم شد میا ایشا^ن
 بحق و ایشا ظلم کرده نمیشوند و فری کرده شد یعنی جزا داده شد
 هر نفسی با نوحه عمل کرد و خداوند عالم تراست با نوحه میکند
 تلو بخش آنکه اگر خود نمیدانند او تعلم میداند تا اینکه میفرماید
 و گفتند بنیین شهدا حمد خدا تراست که صدق کرد ایندها
 وعده اش را و وارث کرد ما را زمین را که جاگیریم از جنت
 هر جا را بخواهیم و اعظم جنات جنت تقادنی بالجلال و محبت
 و رضای امه اطهار است اللهم احشرنا معهم و فی مرتبهم و تحت
 لوأئهم و عرفنا حقهم پس نیکو ست اجر عاملین و می بینی ملائکه
 که نفوس زکیه مجرده اند مجتمعند اطراف عرش ظهور را لله
 لا یسعی ارضی ولا سما و لکن یسعی قلب عبد المؤمن قلب المؤمن
 عرش الرحمن بخاولی و اشرف حقیقه مظهر کلیه الهیه عرش استو
 علیه الرحمن است تسبیح میکنند بحمد پروردگارشان و حکم شده
 بیشان بحق و گفته شد الحمد لله رب العالمین و ترجمه فقره
 ثانیه اینست که بگو خداوند زنده میفرماید شماها را پس می
 میرانند پس جمع میفرماید شماها را برای یوم قیامت اذ ا
 قام القائم قامت القیمه که لایب فیهِ و لکن اکثر مردم نمیدانند
 و برای خداست ملك اسماها و زمین و روزیکه میایند
 ساعت ضرر میکنند باطل کنندگان این خرب مثبت نبوت
 و کتب قبل و ثابت کنند این امرند پس ضرر بر کسی است
 که ابطال این خرب مینمایند بدحضون الحق بما عندهم و

می بینی جمیع امم را برانود آمده اند یعنی عاجزند از بنیاد و برهان
 چنانچه حکم قتل و نفی برهان شده هر امتی خوانده میشود
 بکتاب خود و اینست معنی ما را رساندن رسول الا بلسان
 قومه چنانچه پارسیمها را بزند و یازند و اسرار دستها
 آسمانی و یهود را بتوریه و نصاری را با انجیل و مسلمین را
 بقرآن میخواهند امر و زجر داده میشوند آنچه را که عمل می
 کنید اینست کتاب ما که ناطق است برای شماها بحق خبر
 از کتاب تازه فرموده بدهرستی و تحقیق ما نسخ میفرماییم
 آنچه را که هستید عامل خبر از نسخ فرموده پس کسانی که مؤمن
 شدند و عمل صالح نمودند پس داخل میفرمایند ایشان را
 پروردگارشان در رحمت خود اینست آن فوز عظیم و اما
 کسانی که کافر شدند آیا نبود آیات من تلاوت میشدند
 شماها پس استکبار نمودید و مجرم شدید و وقتی که گفته
 شد بایشان بدهرستی که وعده خدا حق است و ساعت
 شکی در آن نیست گفتید نمی دانیم ساعت چیست کمان
 نمی کنیم مگر کمانی را و نیستیم بیقین کننده و ظاهر شد برای
 ایشان بدیهه ای که عمل کردند و سزاوار شد بایشان آنچه را
 با و استهمز می کردند و گفته شد امر و زما فراموش میکنیم
 شماها را چنانکه فراموش کردید دیدن روز خودتان امروز
 و ما و شماها ناراست و نیست برای شماها نصرت کنند
 این بواسطه این است که گرفتید آیات خدا را سحر و استهمز

و مغرور شما هارا زندگانی دنیا سپارم و زیرون نمی آیند از
 آتش و نه ایشان عتاب میشوند پس بر خداست حمد که پروردگار
 آسمانها و پروردگار زمین و پروردگار عالمین است و برکم
 اوست کبریا و بزرگ در آسمانها و زمین و اوست غرور حکیم
 و كذلك و یوم تسیر الجبال و تری الارض با برزخ و حشر
 فلم نغادر منهم احدا و عرضوا علی ربك صفا لقد جئتمونا کما
 خلقناکم اول مرة بل نرعمتم ان لن نجعل لکم موعدا و وضع
 الکتاب تری المجرمین مشفقین مآفیه و یقولون یا ولینا
 ما هذ الکتاب لا یغادر صغیرة ولا کبیرة الا احصاها
 و وجد و اما عملوا حاضرًا و لا یظلم ربک احدا قثم بخدا
 یکفر این آیات کفایت است از برای ثبوت این امر که باین
 واضحی بیان فرموده و نشان داده باید حقیقت ایا دی تصریح
 و اتمهال را بدرگاه حضرت غنی متعال بلند نمایم و کل در
 حق یکدیگر د عا کنیم که بجای اعمال خود گرفتار نشویم و انفق
 لا یسعدون و لا یعلمون و لا یفقهون یخسرون و یستکبرون
 یستفزون لا یعقلون حتم بکم عی فهم لا یرجعون اموات
 غیر احیاء و ما یسعدون ایا ن یبعثون فراموش شد بنیلم
 پناه بخدا میبریم و بذیل مظهر امرش متمسک و بکتاب و کثا
 عهدش متمسک که عباد را از وهم و ظنون در یوم معاد نجات
 بخشد و برضا خود که اعظم اعمال است موفق فرماید باری
 اگر چه آیات شاهد بر این امر مبارک در کتاب مبین بسیار است

و چون در هر مقام مقصود اشاره است باین سه فقره در این
 مقام کفایت است در خانه اگر کس است یک حرف بس است
 ان بیابان بی پایان غیر معکوس معقول که بخیا باطل خود فر
 و تصور کرده اند میگویند یلمون و یفقون و یشرور است
 دیگر عرش موهوم مفروض یعنی چه و حال آنکه اهل علم بخیر
 بدلائل باهره ثابت کردند سموات و عرشی نیست فضائی است
 وسیع که باین اسامی موسوم است و آنکه حق مقدس از
 محل و مکان است و حافین حول العرش چه معنی دارد باید قدر
 تفکر نمایم و از مفاز و هم و متحدید که از اثر تقلید است بپرو
 ایتم و کتاب خدا را حجت باقیه بدانیم و بیاناتش را بحق و
 وجه نمایم مصادیق آیات را بیابیم و بعالم شعور و ادراک
 وارد شویم و در بیان باین ظهور که ظهور الله است همه جاه
 بیان است که الله یخلق فی کل شان انی انا الله لا اله الا انا
 ان یا عباد فأتقون و فی مقام ان یا خلقی فأتقون و فی مقام
 ان یا عباد فاعبدون ان یا خلقی فاعبدون و انه یخلق فی
 کل شیء انی انا الله لا اله الا انا ان یا خلقی فاعبدون ان یا عباد
 فاعبدون ان یا خلقی فأتقون ان یا عباد فأتقون بیان باین
 کلمه مبارکه مملو فارجمو الیه لعل باسرا لامر متزقون و
 عظمت این ظهور و احکام و ارتفاع ندایش از اراضی مقدسه
 فصل (۲) اشعیا ایه (۲) در آیات آخرین واقع میشود
 که کوه خانه خدا بر سر کوهها برقرار و بر تلها رفیعتر خواهد

شد و طوائف بسیار و اوران خواهند کردید (۳) و
 قومهای بسیار و انرا شده خواهند گفت بیا بیاید تا بکوه خداوند
 بخانه خدا یعقوب درایم که اورا هایش را بمانوده در طرائق
 او کردش نمایم زیرا که شریعت از صیون و کلام خداوند از
 اورشلیم بیرون خواهد آمد (۴) و او در میان خلایق حکومت
 کرده قومهای بسیار را متنبه خواهد ساخت و ایشان
 شمشیرها خود را بکاواهن و نیزه ها را با سر بتدبیل کرده
 قوم بقوم شمشیر نکشیده با هر دیکر جنگ را نخواهند داشت
 (۵) اینخانه دان یعقوب بیا بیاید تا در نور خداوند رفتار
 نمایم **در فصل (۴)** میکا همین عبارات بعینها نازل
 و در آیه (۴) میکا و هر کس در زیر تاج خود و در زیر پرده
 انجیر خود خواهد نشست و ترساننده یافت نخواهد شد زیرا
 که دهان خداوند لشکرهای چنین فرموده است (۵) و تمام
 اقوام اگر چه هر کس با اسم خدا ایش رفتار نماید و لکن ما با اسم
 خداوند تا ابد آباد رفتار خواهیم نمود (۶) و خداوند صیون
 در آن روز من لک شده کانرا جمع و رانده شده کان و کشا
 که مبتلی گردانیده ام مجتمع خواهیم نمود لک شده کانرا برای
 بقیه خواهیم گذاشت و دور شده کان را بطایفه عظیمه صیدا
 خواهیم ساخت و خداوند در کوه صیون بر ایشان از حال تا
 ابد سلطنت خواهد نمود **در فصل (۱)** اشعیا آیه (۱۷)
 نظر مردمان پست و رفعت آدمیان خمیده خداوند بانفرا

در آن بوم مقتحا خواهد بود زیرا که روز خداوند بر همه چیز مؤثر
 خواهد بود **و در فصل (۹) اشعیا (۶)** زیرا که از برک
 ما ولد زائیده میشود و پیر عطا کرده میشود که سلطنت
 برد و شرا و واسم لو عجیب و اعظ و خدا کبیر و اب جا و یسرود
 سلامت خوانند خواهد شد از دیاد سلامتی و سلطنتش را
 بر تخت داود و در مملکتش اتنهائی نه تا آنکه او را بعدالت و
 صداقت از حال تا ابد ثابت و برقرار نماید و غیرت خداوند
 لشکرها این چیزها را بجا خواهد آورد **و در فصل (۳۵)**
 اشعیا بیابان و زمین خشک شادمان و صحرای سرود
 شد مثل گل شکوفه خواهد کرد بزبانی شکوفه کرده بلکه سرود
 و سرود خرمی ابدی خواهد نمود و شوکت لبنان و زینیت
 کرمل و شارون بان عطا کرده خواهد شد و ایشان جلال
 خداوند و عظمت خدای ما را خواهند دید دستهای سست
 قوی و زانوها مغزنده را محکم کرده و بدل طپیدگان بگویند
 که قوی شد که مترسید اینک خدای شما مخصوص انتقام
 و خلاصت سزای اید بلکه آمده شما را نجات خواهد داد
 انگاه چشمان کوران مفتوح و گوشها اگران باز خواهد شد
 ان زمان لك مثل غزال بر خواهد جست و زبان كك ترنم
 خواهد نمود زیرا که ابعاد بیابان و رودها در صحرایا جار
 خواهد شد و سراب ببر که و مکاتباتش منبعم آب صید
 خواهد شد در مکانیکه از درها میخواهید ند عوض قصب

در این
 کتاب
 در بیان
 معجزات
 خداوند
 عز و جل
 در این
 کتاب
 در بیان
 معجزات
 خداوند
 عز و جل

و نیکاه خواهد روئید و اینجاست که بطریق تقدیر
 نامند موجود خواهد شد و در آن ناپاکان عبور نخواهند
 زیرا که برای مقدسان است و سالکان انزاه اگر چه ابله باشند
 گمراه خواهند شد شیر در اینجا خواهد بود و حیوان در نزد
 بران خواهد برآمد و ناجیات در آن گردش کرده رهائی یافته کا
 خداوند بر کشته سرود کویان و تاج شاد گماجا وید بر سر
 بیسوی خواهند آمد و بشادی و خرمی رسیده آه و ناله
 فرار خواهد کرد آنتی معلوم بوده که این اراضی قبل از این
 قرون در هایت خرابی و ویرانی بود چنانچه **فصل ۳**
 اشعیا که قبل از این فصل است بتفصیل خبر میفرماید **فصل**
 یکم اشعیا و حاکیان ترا مثل نخستین و مشیران تو را مثل
 بودندشان بر خواهیم گردانید بعد از آن بشهر عادل و مدینه صادق
 نامید خواهی شد حیون با حکومت و برگزیده کائنات با عدالت
 خواهند شد اشعیا (۵۶) آیه (۷) ایشان را بکوه مقدس خود
 آورده ایشان را در بیت الدعای خود شادمان گردانید آنتی
 و اکملت حضرت مسیح این نبوات و نبوات دیگر را بطهور انحضرت
 تعبیر نمایند ساقط النبیج و موافق و صحیح نبوده و نیست چه که
اول انحضرت ادعای بنیّت فرمود و میفرمود پدر را در سیر
 مشاهده نمایند و بطلوع پدر مرده میداد و **ثانیاً** ظهور
 خود را ظهور الله فرمود بلکه بشارت بطهور الله فرمود و
ثالثاً حکم سیف در ظهور انحضرت و بعد از او بر داشتند

بلکه ملت و سلاح را بر اصلاح مرجع و آلات ناریه رفوق
 تصور تنبّع نموده بشانیکه جهنم و جحیم را ظاهر نمودند و علت
 انعدام هیئت بشری اند چنانچه افتخارشان در ظهور و بروز
 آلات جهنمی است آن یکی تفنکی ساخته دقیقه بیت مثل
 خود را هلاک میکند دیگری علاوه اختراع و اصطناع
 نموده سبحان الله معذک خود را هم دوست ابنا جنس
 و دوست عالم کان کرده اند **و رابعاً** بنی اسرائیل جمع شدند
 و عزیز نکشتند بلکه پراکنده و ذلیل شدند **خامساً**
 اراضی مقدسه عمارت شد بلکه خراب بخصوص بعد از شراق
 نیرافاق از افق حجاز بواسطه محاربات بین سکلا و نصاری
 بکلی خراب و ویران گشت و حال قریب سی سنه است اکثر
 دول و ملل همت و اقدام در تعمیر و آبادی آن اراضی نموده
 و بسیار آباد شد **و سائراً** طوائف بسیار اراضی مقدسه
 توجه نمودند چنانچه در فصل ۶۶ اشعیا که اول تا
 آخرش ذکر ظهور است میفرماید که ایشان تمام برادران
 شمارا از تمامی قبائل براسرها و عراده ها و کجاوه ها
 و حماران و جازان بخداوند بکوه مقدس من باورشلیم
 از راه هدیه خواهند آورد انتهی چنانچه همین قسم از
 اطراف عالم با متع جمیع امم فوج فوج بان اراضی مجت
 زیارت و طواف فرستند صدق الله العظیم و صدق
 رسول الله العظیم **و سابعاً** اورشلیم با اسم جد

خواند نشد بیت لدعا و شهر صفاق شهر عادل نامید نکشت و علاو
 اسم باید از جانب خدا و حکم کتاب سما باشد قاصداً با هر
 هزار مقدس نیامد قاصداً همه این وقوعات در ظهور الله باید
 واقع شود چنانچه همه بنوآت تورات و انجیل ناطق است بلکه این
 ظهورات باید هزار و دویست و نود سال بعد از ظهور نقطه
 فرقان ظاهر شود و کذاک بظهور نقطه فرقان و نقطه بیان غی
 توان تفسیر نمود بدلائلی که گذشت و علاوه ندانستان از آن
 اراضی مرتفع نشد بلکه بان اراضی هم تشریف نبردند و علاو
 حکم سیف را بخوکرده در کتاب الهی ثبت فرمود **در انجیل یوحنا**
باب (۱۶) آیه (۱۳) چون روح راستی بیاید شمارانما
 راستی را بشناسد نماید و چیزهایی می آید که حال شما متحمل نمی
 شوید و او چون بیاید جهان را بصدق و انصاف مکنز خوا
 ساخت و او را جلال میدهد **باب (۵) متی آیه (۸)**
 خوشحال پادشاهان که ایشان خدا را خواهند دید **باب**
(۱۳) متی آیه (۴۳) انگاه عادلان مانند افتاب در
 ملکوت پدر خود خواهند درخشید **باب ۱۲ خانه متی**
 الدعای امید خواهد شد دیگر را نخواهید دید تا از زمان
 که بگوئید مبارک باد آنکه با اسم خداوند میاید **باب (۱۲)**
آیه (۳۳) این مثل دیگر را بشنوید صاحب خانه تا کستانی را
 غرس نمود و آنرا محصور نمود و شیر خانه در آن کند و بر چینی
 گذارد و آنرا باغبانان سپرد و بسوی ملک دیگر شتافت

(۳۴) و چون موسم میوه ها نزدیک شد ملازمها خود را بجهت
 تحصیل میوه ها آن نزد باغبانان روانه نمود (۳۵) لکن
 باغبانان ملازمان را گرفتند و بعضی را زدند و بعضی را کشتند
 و بر بعضی حرم نمودند (۳۶) ملازمان دیگر فرستاد (۳۷)
 بالاخره فرزند خود را فرستاد و او را کشتند (۳۸) (۳۹) (۴۰)
 ایایون صاحب تاکستان اید چه خواهد کرد آنهی مقصود آمد
 صاحب عالم است باسم پدر استما باب (۵) یوحنا آیه (۸)
 پدر من باین جلا امیاید که شما میوه بیابا و رید باب (۱)
 مکاشفات یوحنا آیه (۷) اینک با ابرها میاید و هر چیزی
 او را خواهد دید (۲۱) آیه (۳) و شنیدم او از عظیمی را از استما
 که گفت اینک مسکن خدا با خلق و او با آنها خواهد گرفت و آنها
 خواهند بود قوما و و خدا خود با آنها خواهد بود چون خدای آنها
 و در کتاب مستطاب فرقان بیانات شتی و عبارات لطیفی
 نازل الذین یظنون انهم ملاقوا ربهم و انهم الیه راجعون و انقوا
 الله و اعلموا انکم ملاقوه و بشر المؤمنین قال الذین یظنون
 انهم ملاقوا الله کم من فئة قليلة غلبت فئة کثیرة باذن
 الله و الله مع الصابرين قد خسر الذین کذبوا بقاء الله
 حتی اذا جاءتهم الساع بغتة قالوا یا حسرتنا علی ما فرطنا فیها
 و هم یحملون اوزارهم علی ظهورهم الاساء ما یزرون خدا یا
 پروردگار اگر میاتونی توانا و رحیم و قوی دانا و عظیم این
 عاصی و بندگانت را تا نید فرما که ببقایت مؤمن و فائز شویم

بقعه
۴۳
۲۲۳
۲۵۰

انعام
۳۱

وبأمدت موقن كرديم و بدیدن مظهر ظهورت مدعن و بحبل
 ولایت و عبودیت و لی امرت متمسك و بسر قدیمت متوجه و ضا
 طواف اراده ات فائز چه كه خطایا و اوزار همان سنکین است او
 اقل از اسمان و زمین قوه حل الها را ندایم مرحمت فرما
 و عطوفت غما تا تکذیب لقائت را ننمایم و حل اوزار خود
 نکنیم در یومیکه لا ینفع مال و لابنون الا من اتى الله بقلب سليم
 عنایت فرما فواد بدیعیکه بامدنت مسرور و امیدوار و
 موقن و مطمئن باشیم انك انت لفضل القديم ثم ایتنا مو
 الکتاب تماماً علی لک احسن و تفصیلاً لکل شیء و هد و رحمة
 لعالم بقاء و رحم یؤمنون هل یظرون الا ان تاتهم الملائكة
 او یاتی ربک او بعض آیات ربک یوم یأتی بعض یات ربک
 لا ینفع نفساً ايمانها لم تكن امنت من قبل و کسبت فی ایمانها
 خیراً قل انتظروا الی معکم من المنتظرین قل ان کان اباؤکم
 و ابناؤکم و اخوانکم و ازواجکم و عشیرتکم و اموال اقرب فمقوها
 و تجارة یختون کسادها و مساکن طیبة ترضوها حب الیکم من
 الله و رسوله و جهاد فی سبيله فترضوها حتی یاتى الله بامر
 و الله لا یهدی القوم الفاسقین ان ربکم الله الذی خلق السموات
 و الارض فی ستة ايام ثم استوی علی العرش یدبر الامر من فیض
 لا یعبدون الا الله ربکم فاعبدوه افلا تذکرون ان الذین
 لا یرجون لقائنا و رضوا بالحیوة الدنیا و اطمنوا لها و الذین هم عن
 ایتنا غافلون اولئک ما ولهم النار بما كانوا یکسبون الله

ب
انقل
١٥٥

١٥٩

ب
نوب
٢٤

ب
یونس
٣

٧

ب
رعد
٢

اللَّهُ رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْمَرْسِ وَخَرَّ الْمُسَرُّ
 الْفَرَكُ كُنْجَرًا لِأَجْلِ مُمَيِّ بِئِذَا مِنْ فَيُفْصِلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَلْقَوْنَ رَيْبًا
 تَوْقِفُونَ أَنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنْ الْكِتَابِ يُشِيرُونَ بِهِ
 ثَمًّا قَلِيلًا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي دُجَاهِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يَكْلُمُهُمْ
 يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ أَنَّ الَّذِينَ يُشِيرُونَ بِعَمَدِ اللَّهِ
 وَآيَاتِهِمْ ثَمًّا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يَكْلُمُهُمُ اللَّهُ
 وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ
 مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّ
 وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ وَلَوْ يَعْلَمُ اللَّهُ لَلْتَأَنَّ
 الشَّرَّاسُ تَجَالَهُمْ بِالْخَيْرِ لَفَضَّلُوهُمْ أَجَلَهُمْ فَتَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَ
 فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَانُوا يُرَى الْأَسَاعِدُ مِنْ تَحْتِهِمْ
 يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا
 مُهْتَدِينَ وَمَا نَابُ طَرْدَ الْمُؤْمِنِينَ إِنَّهُمْ مَلَاقُوا رَبَّهُمْ وَلَكِنَّ إِرَادَكُمْ
 قَوْمًا تَجْهَلُونَ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ
 الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ أَنْ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ
 صَبَّارٍ شَكُورٍ قَدْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا
 يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا
 أَنْزَلَ عَلَيْنَا الْمَلَائِكَةُ أَوْ نَرَى رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ
 وَعَتَوْا عُتْوًا كَبِيرًا وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَئِكَ يَكُونُوا
 مِنَ الرَّجِيءِ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَقَالُوا إِنَّا ضَالُّونَ فِي الْأَرْضِ
 إِنَّا نَحْنُ خَلْقٌ جَدِيدٌ بَلَّغْهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ وَيَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ

١٧٩

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

١٧٧

لَرَبِّ الْعَالَمِينَ فَبَاءَ حَدِيثَ بَعْدَ اللَّهِ وَأَيَّاتَهُ يُؤْمِنُونَ هَلْ يَنْظُرُونَ
 إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ إِلَى اللَّهِ
 تَرْجِعُ الْأُمُورَ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا
 مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا مِنْ ذَٰلِكَ يُشْفَعُ عِنْدَهُ الْأَبْدَانُ
 فَهَلْ يُبْذَلُكُمْ بِالْآخِرِينَ أَعْمَالُ الَّذِينَ ضَلَّ سَبِيلُهُمْ فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنََّّهُمْ مُجْتَنِبُونَ صُنْعًا وَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا
 بآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ فَنُحِطْ أَعْمَالَهُمْ فَلَا يُنْقِضُهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَزَنَا
 ذَلِكَ جَزَاءُ وَهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُوًا
 آيَاتِ آخِرَةٍ أَيْنَكُمُ أَيَاخِرُكُمْ شَمَا هَارِ ابْكَا نِيكُهُ سِيَارِ ضَرَرِ
 كَرْدِه است اَعْمَالِ الشَّانِ نَمَازِ وَرُوزِه وَحُجَّ وَزَكَاةَ وَامْرِ بِمَعْرُوفِ
 وَنَهْيِ زَنْدَكَرِ وَخَيْرَاتِ وَمُحَبَّرَاتِ وَصَالِحَاتِ وَصَدَقَاتِ اَرَايشَانِ
 بَسِيَارِ ظَاهِرِ شُدِه كَسَا نِهَسْتَنْدِه كِه كَمُ شُدِه است سَعِيدِشَانِ
 كَرْمَادِ اشْتَدَّتْ بِهِ الرَّيْحُ فِي يَوْمِ عَاصِفِ لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ
 تَمَّا كَسَبُوا وَارَايشَانِ كَمَا نِ مِي كُنْدِ بِلْمِ رَسْتِي وَتَحْقِيقِ ايشَانِي كُو
 كَرْدِه اَنْدِ صُنْعَتِ اِيَعْنِي اَعْمَالِ صَالِحِي اَكَا نِهَسْتَنْدِه كِه كَا فَرِ
 شُدِه اَنْدِ بآيَاتِ پَرُورِدِ كَارِشَانِ وَدِيدِنِ پَرُورِدِ كَارِشَانِ
 پَرِضَائِعِ شُدِه است اَعْمَالِشَانِ پَرِپَا نَمِيدَارِيْمِ بَرَايشَانِ رُوزِ
 قِيَامَتِ وَزَنِ وَشَا عِلَاوَه بَرَايْنِ جَزَا اِيَشَانِ است جَهَنَّمِ
 بَايَجِه كَا فَرِ شُدِنْدِ وَكُفْرَتِ اَيَاتِ مِنْ وَرُسُولِهَا مَرِ سَحَرِيَه
 وَاسْتَهْزَاؤِ لِقَاءِ غَيْبِ مُنِيعِ لَا يَدْرُكُ وَتَكْلِمَةِ تَعَالَى وَجَبِيَه
 مَخَالِ وَتَمَنُّعِ وَغَيْرِ مَعْقُولِ وَغَيْرِ مَتَصَوِّرِ وَكُفْرِ وَشُرْكِ وَالْحَادِثِ

جائیه
 بقدره
 ۲۰۶
 شبا
 ۲۸
 بقدره
 ۴
 ۱۰۲

الا بظهر نفس که مظهر ظهور اوست در عالم امر و خلق که با اسم
 الوهیت و ربوبیت و ولایت ظاهر میشود و اگر مقصود لقاء
 رحمت عامه است کار عمه المفسرون اختصاص بوقتی دون و
 نفسی دون نفسی نداشته و ندارد و احکام حق طبیعی و
 دهرین با نکارند آرنده منتهی اهل ادیان رحمت الهیه میگویند
 اظهورات طبیعی مینامند اگر یک آن از عالم قطع شود
 البته نظام و سلسله عالم موجودات متفرق و پرنشاکرد
 پیر مقصود لقاء رحمت منبسطه کلیه الهیه است که جمیع امم بحکم
 کتابت مشتظند و دهر و طبیعی میگویند انسان کامل ^{بلیست}
 و کون در ترقی است باید ظاهر شود چه که عقل را مرتفع ^{ند} کند
 و آن مخصوص است بمظاهر ظهور تبارک و تعالی چون نبوت
 بظهور خاتم النبیین ختم شد رجعت و معاد و قیامت انحضرت
 و اهل بیت عصمت را ببقاء الله بشارت فرموده اند و اینست
 سر مستر و سر مستر و سر مقنع بالسر و این است مقصود از
 حدیثنا صعب مستصعب لا یحمله الا ملک مقرب و نبی مرسل
 او مؤمن امتحان الله قلبه للایمان و جمع علیه ست مؤمن ممتحن اصحاب
 قائمند اینست مقصود سید سجاده علیه الصلوة والسلام و
 لا کم من علی جواهر کی لا یرى العلم ذو جهل فیفتنا و رب
 جوهر علم لوانوجه : لقیلی انت ممن یعبد الوثنا : ولا
 استحل رجال سلون دمی یرون اقبیح ما یا توبه حسنا :
 وقد تقدم فی هذا ابوالحسن : الی الحسین و وصی قبل الحسن

و اخبار و آثار مدبر بر این مطلب شریف لطیف از حد احصا خارج است
 لکن علم احد و سبعون و هجاء و ليس بين الناس الا واحد فاذا ظهر
 القائم يلبث باقى الوجوه و يكره من نتكلم بكلمة و يزيد منها احد
 و سبعون و هجاء لئلا يكمل منها المخرج لو علم ابو ذر ما فى قلب
 سلمان لكفره او قتله و اينست ان كلمة كه نقبا كه اعلى الخلق قد
 از علم و عمل تجلش را نمى توانند العلم سبعة و عشرون حرفاً
 فجميع ما جاءت به الرسل حرفان فاذا قام القائم يظهر الحشرة
 و العشرين حرفاً حال بايد بنهايت همت در كتب السما بصير جديد
 ملاحظه نماييم كه از چنين ظهور اعظمى كه از قبل و بعد از
 نشد و نمى شود و ثمره و نتيجه و فائده جميع ظهورات است
 محروم نماييم چه كه عمل در ان بصيح قران مقابل مى نمايد با
 عمل خمسين الف سنة خدايا توفيق ده و تا ييد فرما و ان خطا
 بكذ و بفضل وجودت عمل نما نر باستحقاق و استعداد
 و قابليت و لياقت اين تباها كاران و اما بشارت اونها
 نداء الهى از اراضى مقدسه كه بر شام باشد و در توريت و
 انجيل چنانچه ذكر شد با اسم اورشليم و كرم و صيون و
 نهر اردن و جليل و ارض يهود و ارض اسرائيل و ارض
 نفتالى و اورشليم جديد ناميده شده همچو بلده
 و مدنيه است كه باين اسامى موسوم است مثل فارس كه
 اسم مملكتى است و كذلك عراق و در اخبار بنوى از طريق
 عامه از تو تركشته است بدى شده كه جنت در اخر الزما

در بر شأ ظاهر میشود و تصریحات آیات قرآنیہ و تلویحات کلمات
 ربانیہ و اخبار مأثورہ و دلائل آخری کہ ملاحظہ شود از طریق
 خاصہ ہم بجدّ تو اتر کہ مورث یقین است میرسد و در آثار
 ائمہ اطہار با اسم وادی السّلام مذکور و ماثور است قبول
 و الاء قبر و حقیقتہ وادی السّلام مقبرہ اعیاء و رجعت ایشان
 در سورہ مبارکہ حشر و تفسیرہ و اللّٰہ اخرج الذین کفروا من اهل
 الکتاب معصومین فرماید چنانچہ در بدء اسلام کفار را کوچان
 از اطراف مدینہ منورہ و رفتند در بر شام رجعت ہم در بر شام
 ظاهر میشود و اوّل الحشر فرمودند بر شام است عرض شد
 کجای بر شام فرمودند عند صخرہ بیت المقدس و کذلک فاذا
 ہم بالشّاہرة را فرمودند بر شام است نزد صخرہ بیت المقدس
وفي عصمة الرجعة نقلاً عن الاكمال في خطبة امير المؤمنين
 الى ان قال ولعن اخر هذه الامّة اولها الى ان قال الرجاء الرجاء
 العجل العجل خير المساکن يومئذ بیت المقدس لیا تین من
 علی الناس فتمتی احدہم شبراً منه الى ان يقول ذلک بعد طلوع
 الشّمس من مغربها عند ذلک ترفع التوبة فلا توبة تقبل
 ولا عمل يرفع ولا ينفع نفساً ايماها لم تكن امنت من قبل
عن القمي قال الرجعة النّسخة الثّانية في الصّور والسّاهرة
 موضع بالشّام عند بیت المقدس سبحان اللّٰہ اسرّ عبید
 لیلًا من المسجد الحرام الى المسجد الاقصا اللّٰہ بارکنا حولہ لننت
 من اياتنا انّہ هو السّميع العليم تلویح این آیہ مبارکہ ہزار

مرتبہ ابلغ از قبیح است و کل من السموات والارض را کافی است
لوان التا بصر الحقیقة فی ظهورات مظاهر الظهور یظرون
ویفسرون الکتاب بما یتعقلون لا بما تأمرهم احوالهم ویتوهمون
چه که بشارت فرموده که نیر حجاز بعد از غروب که حقیقة کلیل
از افق حول مسجد اقصا که مبارک فرمودیم حول آن مکان را
طلوع میفرماید در هر حال حول مسجد اقصی مبارک است تا
بنمایانیم اورا از آیات خود مان و آیه ^{اعلی} من آیه و ابعث
اللهم مقاما محمودا یغبط به الاولون والآخرین و آیه
ایة انور من آیه انه هو السميع العليم سنرهم آیاتنا فی
الافاق فی انفسهم حتی یتبین لهم انه الحق والملك یومئذ
لله نفرموده همیشه با انکه همیشه مالک الملك بوده و هست
پس یومئذ اختصاص بظهور او دارد در مظهر ظهورش یا
قومادخلوا الارض لمقدسه التي كتب الله لكم ونحبنا ولوطا
الى الارض التي باركنا فيها على العالمین ولسلیم الريح عاصف
تجری بامر الی الارض التي باركنا فيها اذ نادى ربه بالواد
المقدس طوی و لذلك امر الله الکلیم بخطابه العظیم فخلع
نعلیک انک بالواد المقدس طوی عن النبی طوی لمن را
عکة طوی لمن بات فی عکة ^و عنده صلح من را عکة حظ
ذنوبه وقال الشاعر رؤية عکام من بلاد الشام شکفر
الذنوب والاثام در هر حال واد ایمن وادی مقدس بقعه
مبارک حول مسجد اقصی است و جبل تینا و زیتا و سینا ^ط

مدینه مبارکه عکا است و اول طلوع آن نیرافاق از افق
 بود چنانچه میفرماید والله یدعوا الی السکة ولهم دار السکة
 عندکم وهو ولیهم بما كانوا یعملون و در بیان طلوع آن نیر
 امکان از طهران فرموده و انرا از صقده فرموده اشاره
 بطلوع نیر الاحدیة فیها و در بعضی بیانات هم ذکر دار السکة
 فرموده و در بعضی آیات هم بلفظ سرخ فرموده که مطابق است
 عددآبادرنه و در بعضی بیانات هم اوادی فرموده اشاره
 به آلم غلبت لرؤم فی ادنی الارض و هم من بعد غلبهم سیغلبون
 و ادنی الارض در نه است و حقیقه غلبه بظهور صاحب
 ظهور است و در بعضی آیات هم ارض عما فرموده که با عکا
 عددآ مطابق است و تطبیق عدد در بیانات صاحب بیان
 و اقمار طالع فرقان بسیار است **و زمین** ظهور یعنی ^{تقاع}
 ندای و بلاستر و حجاب حضرت دانیال علی نبینا و آل و علیه
 السلاخبر فرموده **فصل (۱۲)** دانیال در آنوقت سرود
 بزرک میکائیلی که از جانب پسران قومت قائم است خواهد
 ایستاد و زمان تنگنایی که از بودن طوائف تابان زمان
 نبوده است واقع خواهد شد (۲) و در آن زمان از قوم
 تو هر کس در کتاب مکتوب است نجات خواهد یافت و خواهید
 در خاک زمین بسیار بیدار خواهند شد بعضی جهت حیات
 ابد و بعضی از برکات شساری و حقارت ابد (۳) و دانشمندان
 مثل ضیاء سیمهر و کسانی که بسیاری را براه صداقت

رهبر نمایند مانند کواکب بدلا باد درخشا خواهند بود
 (۴) اما تو ای داینا لکلمات را مخفی کن و کتاب را تا بزمان انجام
 کار مخوم نمایی اگر دش کرده علم زیاده کردد (۵) انکاه
 من داینا لکرمستم و اینک دو شخص بیکریکی مردم ملبس شد
 بکتان بانظر فخر ایستاده بود و دیگری باینطرف فخر (۶)
 وان یکی که بمرم ملبس شده بکتان که بالا می فخری ایستاد
 گفت که انجام این عجائبات تا بچند است (۷) وانرم ملبس
 شده بکتان که بالا می آگاه فخری ایستاد شنیدم در حالتیکه
 دست راست و دست چپ خود را بسو آسمان بلند کرد و می
 ایستاد سو کند یاد نمود که بر یک زمان و زمانها و نیم زمان
 خواهد کشید و محض تمام شدن پراکنده کی قوم مقدس هم
 این حوادث با انجام خواهد رسید (۸) ومن شنیدم اما
 درک نکردم و گفتم که ای آقای من آخرین حوادث چگونه خواهد
 شد (۹) او گفت که ای داینا لکرم راه خود پیش گیر زیرا که اینک
 تا زمان آخر مخفی و مخومند (۱۰) بسیار پاک و سفید و قال لکذا
 خواهند شد و از اینکه شریان شریان رفقا و می نمایند هیچ
 یک از شریان درک نخواهند نمود اما دانشمندان فهم خواهند
 کرد (۱۱) و زمان رفع شدن قربانی دائمی و نصب شد مکرها
 مخربی بکفر و دینیت و نود روز خواهد بود (۱۲) خوشا
 حال کسیکه انتظار کشید بروزها بکفر و سید می و بیج
 برسد (۱۳) اما تو تا با انجام کار راه خود پیش گیر زیرا که با ستر

کز آن نموده در انجام آن روزها در منصب خود خواهی ایستاد الهی
 مقصود از روز سال است سفر اعداد **فصل (۱۴)** آیه ۳۲
 و بشماره روزهایی که تجسس زمین میکردید چهل روز هر روز
 یکسال بارگناه خود خواهید کشید **فصل (۴)** خرقیه
 روزی را بجا سالی بنودادم **در این** روحی مبارک از عظمت و بزرگی
 و هیمنه این یوم عظیم و ظهور اعظم قویم و حوادث و علاقه
 آن بشارت فرموده و آنچه حال مقصود است بعد از اشراق
 حضرت ختمی مآب خلیفه ثانی اراضی مقدسه را تصرف فرمود
 و قربانی دائمی که اعظم فرائض یهود است منع نمود و بنی اسرائیل
 از آن اطراف طرد شدند و بعد از هر ورود و وسعت دینود سنه
 حضرت بهاء الله جل اسمہ الاعلیٰ بحکم دولتین علیتین ایران
 و عثمانی و امصاد و امتحان با هفتاد نفر بهدیه عکاوارد
 نمودند و بدو ورود در کوه کرمل از سفینه بیرون تشریف بردند
 تا ظاهر شود آنچه را که فرموده از آسمان بر کوه کرمل مرتباً مکار
 نازل خواهد شد و كذلك تا تمام این روحی مبارک با هر کرد
 فسیحان ربی الاعلیٰ من ان تسبق راد تارادات من فی الانشاء
 او یجیزه من فی الارض و السماء لا اله الا هو الهیمن لقیوم **در**
انجیل باب (۱۱) مکاشفات یوحنا آیه (۱) نئی چون عصا
 بن داده شد که بر خیز و هیکل خدا و قربانگاه عبادت
 کنندگانی که در او بیند پیما و (۲) قصر بیرون هیکل را
 بگذار و پیما را که بقباله داده شده و شهر مقدس را

چهل و ماه پایمال خواهند نمود (۳) و دو شاهد خود را قدر
 خواهم بخشید که پلاس پوشیده بکفر آورد و سیت و شصت روز
 اخبار نمایند (۴) اینها در درخت زیتون و د چراغانند
 که نزد خدای زمین ایستاده اند (۵) و اگر کسی خواهد که اها را
 ضرر رساند آتشی از دهان ایشان بیرون آمده دهم
 اها را فرو میگیرد که اگر کسی خواهد اها را ضرر رساند همچنین
 باید که کشته شود (۶) و اینها قدرت بر بستن آسمان دارند
 که در ایام نبوت خود باران بنارد و قدرت بر ابرها دارند
 که بخون مبدل نمایند و زمین را هر گونه مصیبت که بخواهند
 کفران نمایند **در باب (۱۲) آیه (۱)** و علامتی بزرگ
 در آسمان سزد که زنی پوشیده خورشید را و ماه زیر پایش
 بود و بر سر تاجی بود از دوازده ستاره (۲) و ایستادن شده
 از مرز و عذاب زایل شدن فریاد مینمود (۳) و علامتی دیگر
 در آسمان پدید آمد که ناکه اژدهای بزرگ آتشی که هفت
 سر و ده شاخ داشت و بر سرهای او افسر میبود (۴) و در
 ثلث کواکب آسمان را جادوب نموده بر زمین ریخت و آن
 اژدها نزد آن زن که در دزدان بود ایستاده که چون بزیاید
 بچه اش فرو گیرد (۵) و زانید بچه زکوری را که بعضا اهنین
 بر همه طوائف حکم خواهند نمود و آن بچه اش را رانده نزد خدا
 و تختش رسانند (۶) و آن زن که ریخت به بیابان در
 انجامگانی داشت که از خدا معین شده بود که در اینجا اورا

یکمزد و دویست و شصت روز پیرو راند انچه و شاهد
 حضرت ختمی مآب و ولایت مآب روح العالم فداها است
 که هزار و دویست و شصت روز که چهل و ماه میشود و هر
 روز یک سال است باید نبوت نمایند و زنی که خورشید پوشید
 شد حضرت صدیقه طاهره است و خورشید خاتم النبیاست
 که بظهور ولایت ظاهر میشود و دوازده ستاره ائمه هدی
 هستند و دوازده هی ایشان حضرت صاحب العصر الزمان
 و ذکوریکه بعضا اهلین بر همه طوایف حکم خواهد نمود این
 ظهور اعظم است و از دهها بزرگ آتشین که هفت سروده
 شاخ داشت و دمش ثلث کواکب سما را جاروب نمود
 خلق انبیایه و عباسیه و ملوک ملت باهره هستند
 در این رحمة مبارک از شهادت حضرت سید الشهدا روح
 الوجود مجوده الفدا و سادات علمائیکه شهید شدند و یا
 از صراط مستقیم منحرف گشتند خبر فرموده و در قرآن گذشت
 یدبر الامر من السماء الى الارض و حدیث مشهور عند انفضاء
 المص بالمریقوم المهدی و احادیث اخری بسیار و از قبل گذشت
 که حضرت قائم سلطنتش پنج یا هفت یا نه یا نوزده است
 و بعد سلطنت سلطنت سید الشهدا و مقصود از ظهور قائم
 صاف کردن راه و خرمه و بشارت بظهور ان عالم پناه و مظهر
 اله است و شیخ احسان عیسی جنت نقل نموده
 که ملخصان اینکه بیرون می آید حسین با قائم و هست صامت

وپيرون مجايد امير المؤمنين بعد از موت قائم بهشت سال پس
 ما بين خروج سيد الشهداء و ظهور امير المؤمنين نوزده سالت
 و انوقت اول سلطنت حسينى است **در نيا سید امکا**
 بوجى حضرت يزدان سنه هشت و نه ذکر فرموده قوله جل و علا
 مخاطباً لوحيد الاكبر لعلك فى ثمانية سنه يوم ظهوره تدر
 لقاء الله **و** مقام و تعلق نباه بعد حين حين شصت
 و هشت است و بعد حين شصت و نه و فى سنة التسع كل خير
 تدر كون و فى سنة التسع انتم بقاء الله ترزقون فلترقيين
 فرق القائم و القيوم ثم فى سنة التسع كل خير تدر كون فلترقيين
 فرق عظم و عظيم كنهه است من اول ذلك الامر قبل ان يكمل
 تسعة كينونات الخلق لم تظهر وان كلما رايت من النطفة الى
 ما كسونه نحا ثم اصبر حتى تشهد خلقاً اخراد اقل فتبارك الله
 احسن المبدعين و در كون انحضرت با قائم ميفرمايد فلستين
 فى البيانين حتى تستخرجه عن غيبه ولكن كن فطناً فانه لا يتكلم
 بالآيات و يصبر الى يوم القيمة چه قدام اين بيانات ظاهر و صريح
 كه صاحب نيام بشر بطول مظهر رحمن است چه كه ميفرمايد
 قبل از سنه تسع كينونات خلق ظاهر نشد و آنچه ديكر از
 مقام نطفه تا اكتمال لحم بود و خلق بديع در سنه تسع بمقام
 ولادت ميرسد و اگر چنانچه خود انحضرت بود يوم ظهورش
 يوم ولادت ميبود عبرت گيريد و متابعت هل هو را نمايد
 كه تيكلون بهنامهم اهو لهم و در بسيار از آيات و مناجات

التماس نموده که نه رده و یازده سنه اهل بیان را مهلت دهد
 و تربیتی فرماید تا قابل ادراک ظهوران نبیر اعظم و لایق اصفا
 آیات السلطاناً قدم شوند سبحانک اللهم یا الهی قد خلقت ذلك
 المخلوق علی ظاهرها و باطن الوار هیكل اسمک الاعلیٰ لعل
 الناس بذلك کلّ خیر یدرکون و قد جعلت جوهر اعدادها
 فی اسمک الالهی اسم الهو لعل الناس به یومر القیمة لیجوب
 و قد تولت فی عله الاول ذکر الموت الحان انتهت الحاکم عشر
 بالبعث لعل الناس فی أحد عشر سنه کلّ خیر یدرکون للتستعید
 من دون من یمظهر الله بالجنه الالهی عله الالهی ولن ینفعکم
 من بعد ظهوره من عمل و بما یتثبت به دینکم من قبل یتثبت
 من یمظهر الله فاذا انتم منه لتسمعون **فالباب الثالث**
 والعاشر من الواحد السادس خدا عالم است که درجه حدّ رسّ
 او را ظاهر فرماید و لحاظ بعد ظهور مراقب بوده تا سنه و احد
 که در هر سنه اظهار ایمان بحر فی ظاهر گردد از کلّ خلق بیان
 که بعد از آن دیگر نتوانند اظهار ثمرات ظهور قبل را نمایند
 الا بظهور بعد و در حین استماع کلّ ثمرات بیان را ظاهر نمود
 که اگر فصل طهر ساند محوی گردد کلّ انچه کرده اند الا با انچه بعد
 ظاهر شود آن تهی بدء ظهور سنه ستین است تا سنه و احد
 هفتاد و نه میشود که خود صاحب ظهور تربیتی میفرمود و ابد
 معلق نفرمود تصدیق السلطاناً وجود را با مرئی و امر فرمود حین
 استماع ظهور کلّ ثمرات بیان را ظاهر نمایند که اگر فصل طهر ساند

محو می گردد اگر ممکن بود که غیر صاحب ظهور اظهار ظهور نماید^{الشی}
 میفرمود فلان علامت را ملاحظه نمایند و فلان آیه را مشا^{هد}
 کنید و دقت نمایند **فی الباب العاشر من الواحد السابع**
فلیحزن کل نفس لهیكل اسم المستغاث الخ ان يقول جل
 جلاله واکبر **عده الله** طرح شود واحد واحد **عده** احد
 ناقص میشود و چون الف و لام بران زیاد شود **عده** خ^{ده} یا
 میاید و در یوم قیامت مظهران ظاهر است **انتهی حد**
 و شش مرتبه مستغاث را نوزده نوزده طرح نمایند^{سیر}
 که **عده** احد است کم میاید و با الف و لام هیچ که **عده**
 حی است زیاد میاید و میفرماید ان یوم قیامت است
 مظهران ظاهر است اگر مقصود این نباشد این بیان لغو و
 عبث و بیهوده و بی معنی خواهد بود **در کتب سما کفر و شرک**
 و بی ایمانی و شرارت و فسادیت و جهالت را که علت نکذ
 آیات و لقاء الله و کفر با آیات الله و لقاء الله میشود بموت
 و کور و کرم و حیوانیت و جهادیت و سبعیت تعبیر فرمود
 و از قبل در اثبات نبوات آیات قرآن مفصلاً ذکر شد
 و ایمان و اقیان و متابعت احکام رحمن و امانت و دین^ت
 و ما یقرب الی الله رب العالمین را حیات و بدیانی و شوق^ت
 و علم و عقل و فضل و حکمت و سعادت و سیادت فرموده
 و اگر بخواهیم آیات هر یک از کتب را ذکر نمایم این مختصر کتاب
 بزرگ میشود لذا التماس مینمایم رجوع نمایند در نبوات

حضرت داینال بود که خوابید که در خاک زمین بیدار میشوند
بعضی جهت حیات بدو و بعضی برای شرمشاری و حقارت حضرت
موسی میفرماید امر و زمین و آسمان را بر شما گواه میگیرم که حیات
و حیات برکت و لعنت در حضور شما گذاشته پس حیات را بر
کرنین تا تو و ذریه تو بمانند و در مقام دیگر خداوند دل و انا و گو
شوا بشما نداده است **باب** خرقل آیه (۱۹) در وصف
این یوم است و ایشان را دل واحد خواهیم داد و در اندرون
شما روح جدیدی خواهیم نهاد و دل سنگی از جسد ایشان بر
خواهم داشت و دل گوشتی تا در قافله هایم رفتار نمایند و
احکام مرا بجا بدارند و ایشان برای من قوم و من برای ایشان
خدا خواهم بود **حضرت** روح میفرماید تا کسی تولد تازه
نیابد ملکوت پذیرا نمی تواند دید تا کسی از آب و روح متولد
نشود در ملکوت خدا وارد نشود آنچه از جسم متولد شده
و آنچه از روح متولد شده روح است آن ساعت نزه یک است
که مردم کان او از پیر انسان را بشوند و بشوند کان زنده
شوند آن ساعت میاید که همه آنها که در قبرند او از سر را
بشوند و بیرون آید آنانکه نیکوئی کرده اند از برای قیامت
حیات و آنکه بد کرده از برای قیامت جزا منم نان زندگی
که از آسمان یابین آمده ام سخنان من روح است و حیات است
منم حیات و نان آسمان من قیامت و حیاتم آنکه من ایمان
آورده ام میمیرم و در قرآن مجید بسیار است اموات

غیر احیاء و لکن لا یسعون و از قبل ذکر شد و در اخبار و آثار
 بیشتر است اقام القائم فاصف القيمة فلتشوا الكتب کی لا تضلوا
 و آنچه ذکر قیامت و ساعت و قیام اموات از قبور و حساب
 میزان و جنت و نار و حشر و نشر و مبدء و معاد است **اولا**
 ظاهر است بر اینکه کما بدتکم تعودون فرقیان هک و فرقیان حق
 علیه الضلالة چرا علما اعلام از ظاهرش بیرون میبرند و
 بوهوی تعبیر مینمایند که عرفا و حکما و عقلا ایشان انکار
 دارند **وثانیا** آنکه جمیع مفسرین اجماع دارند که از آیات
 آنچه متعلق بظهور و جنت و نار و قیامت و معاد و امثال
 ذلك متشابه است و لا یعلم تاویلہ الا الله و لا الاسخون یا الا الله
 و لا الاسخون فی العلم یقولون امنا هر دو یکی است و تاویلش را قبل
 از یوم تاویل یا باید معصومینا فرماید که منصوص است من لدن حقا
 الظهور و یا حضرت قائم عجل الله فرجه که مؤید است من لدن مکمل
 الطور و حال آنکه یوم تاویل خود آیات ظاهر است و مدلل بر مقتضای
 و محتاج بنا و یل و خروج از ظاهرنیت خود آیات ظاهر بل اظهر است
 چه که یوم تاویل و رجوع و ایاب است و یوم اخذ ثمره و نتیجه است
 و مصداق آیات شهود و معلوم و اگر هم محتاج ببینا باشد از معصوم
 بتلویح و کنایه که ابلغ از تصریح است بیان شده چه که یوم تصریح
 نبوده و از اسرار بوده و اگر هم بیان نشد نفسی که جمیع آیات
 و بدنیات و دلالات و معجزات و خوارق عادات استقامت لا مثل
 لها و تصرف در ارکان عالم قیام بر امر الله فرموده بیان میفرماید

بايدتما خضوع وخشوع وتسليم ورضا بقولنا ^{يا ايها الناس}
 ان كنتم في ريب مما نبعث فانا خلقناكم من تراب ثم من نطفة
 ثم من علق ثم من مضغة مخلقة وغير مخلقة لنبين لكم ونقر في
 الارحام ما نشاء الى اجل مسي ثم نخرجهكم طفلاً ثم لتبلغوا الشد
 ومنكم من يتوفى ومنكم من يرد الى العمر ليعلم بعد علم
 شيئاً وتري الارض هامة فاذا انزلنا عليها الماء اهتزت
 وربت وانبتت من كل زوج بهيج ذلك بان الله هو الحق
 والله يحيى الموتى والله على كل شيء قدير وان الشك اتيه
 لا ريب فيها وان الله يبعث من في القبور تفسير ابن ابي مبارك
 ابن ابي مبارك ميفر ما يدان الله يسمع من يشاء وما انت بمسمع
 في القبور بالاجماع قبور غفلت مقصود است ولقد خلقنا
 الانسا من سلاله من طين ثم جعلناه نطفة في قرار مكين ثم
 خلقنا النطفة علقه فخلقنا العلقه مضغة فخلقنا المضغة
 عظاماً فكسونا العظاماً ثم انشأناه خلقاً اخر فتبارك الله
 احسن الخالقين ثم انكم بعد ذلك ميتون ثم انكم يوم القيمة
 ومن اياته انك ترى الارض خاشعة فاذا انزلنا عليها الماء اهتزت
 وربت ان الله يحيى الموتى والله على كل شيء قدير اول
 كيف خلق انسان را فرموده وبعد خلق وعود نبات را و بعد
 فرموده ذلك بان الله هو الحق والله يحيى الموتى تا اينكه احيا
 اموات را بهوهم تعبير بنمايم هيمن قسم اية الله جاري
 وسنة الله التي لا تجد لسنة تبديلاً ولا تحويلاً را ديد ايم

فاطر
 مؤمنون
 ١٢

حرر
 ٣٩

که همین قسم که خلق فرموده عود میفرماید چه که این عالم مرعه
 آخرت است و اول باید جمیع این مرتب در این عالم واقع شود و با
 هیچ امری هم مخالف و معاً نبوده و با همه عوالم مطابق و موافق
 و لکن قلت انکم مبعوثون من بعد الموت لیقولن الذین کفروا
 ان هذا الاسحور مبین و اگر تعبیر شود بر معنی غیر ظاهر شر بر
 عوالم غیب تفسیر گردد پس ان هذا الاسحور مبین یعنی چه بلکه
 مقصود اینست که نفوسیکه قبول مینمایند که بعد از موت بر
 انیکه شده اند از سحر است و مؤید ذلک آن تعجب فعیج
 انذا کنا تراباً اننا انفی خلق جدید ایا در خلق تازه ایم انذا کنا
 عظاماً و رفاتاً انما المبعوثون خلقاً جدیداً ایا بر انیکه شده
 خلق تازه قل کونوا احجاره او حیدراً او خلقاً مایکبر فی صدورکم
 جواب تعجب و استغما انکار است فسیقولون من یعبدنا
 قل الذی فطرکم اول مرة فسینخضون الیک رؤسهم ویقولون
 متی هو قل عسی ان یکون قریباً ویقول الانسان انما مامت فیسوف
 اخرج حیاً و لا یدکر الانسان اننا خلقناه من قبل و لم یمک شیئاً
 بل قالوا مثل ما قال الاولون قالوا انما مامت و کنا تراباً و
 عظاماً انما المبعوثون لقد وعدنا نحن و ابائونا من قبل ان
 هذا الا اساطیر الاولین الم تر ان الله الذی خلق السموات
 و الارض بالحق ان یشأ یدهم و یأت بخلق جدید و ما
 ذلک علی الله بغریز اولیس الذی خلق السموات و الارض بقادر
 علی ان یخلق مثلهم بلی و هو الخلاق العلیم انما امره اذا اراد شیئاً

۱
 هود
 ۱۱

۲
 رعد
 ۳
 یحیی
 ۵۲

۵۳

۵۴

۶
 مریم
 ۶۶

۷
 مؤمنون
 ۸۴

۸
 یس

ان يقول له كذبيكون ولئن اطعتم بشرًا مثلكم انكم اذا انحاسرت
 ايعدكم انكم اذا متم وكنتم ترابا وعظاما انكم تحوجون هيهات
 هيهات لما توعدون ان هي الا حيوتنا الدنيا نموت ونحيا وما نحن
 بمبعوثين ان هو الا رجل فترى على الله كذبا وما نحن له بمؤمنين
 اين نفوس جينا انچه بعضى كان کرده اند وهرى و طبعى نبوده اند
 و بزعم خود مؤمن بالله بوده اند چه كه ميگفتند ان هو الا رجل
 فترى على الله كذبا وما نحن له بمؤمنين و اگر نفسى اقرار بخدا
 نمود البته بايد ثواب و عقاب بعد از خلع ارواح از ابدان را
 مقرر معترف شود و الا خلق بلا فايد و بلا ثمر است هممل
 خواهد بود و از عاقل حكيم محال است و اقموا بالله جهديما
 لا يبعث الله من يموت بلى وعدا عليه حقا ولكن اكثر الناس لا
 يعلمون قالوا اننا ضللتنا فى الارض لنا الفخ خلق جديد بلهم
 بلى قاء رهم كافرون اياكم شده ايم مادر زمين ايا بدره تنى كه
 ما خلق تازه هستيم بلكه قائلين باين قول بديدن پروردگار
 شان كافريد و قال الذين كفروا هل ندلكم على رجل يبئكم اذا تم
 كل فترق انكم لفي خلق جديد فترى على الله كذبا امر به جنة بل
 الذين لا يؤمنون بالآخرة فى لعذاب الضلال البعيد قل سيروا
 فى الارض ثم انظروا كيف بدء الخلق ثم الله ينشئ النشأة الآخرة
 ان الله على كل شىء قدير و لقد علمت النشأة الاولى فاولا تذكر
 اولم يروا كيف بدء الله الخلق ثم يعيده ان ذلك على الله يسيرا
 نحي بينند چگونه بد فرمود خدا و ند خلق را پس عود ميدهد اها را

خلق
۴۰سجده
۸سبا
۷عنكبوت
۱۹واقعه
۲۲
عنكبوت
۱۸

بدرستی تحقیق این نزد خدا است یوم نظوی اسماء کلمی السجل
 للکتاب کما بدنا واول خلق نعیده وعدا علينا انا کنا فاعلین روزیکه
 می پیچیم اسمان را مثل پیچیدن سبیل کتب همچنانکه بد فرمودیم
 اول خلق را عود میفرماییم خلوقا وعدا است بر ما بدرستی که میام
 کنده کتابدینکم تعودون انا الله وانا الیه راجعون وهو الله
 مبدء الخلق ثم نعیده وهو اهون علیه وله المثل الاعلیٰ علی السموات
 والارض وهو الغنی الحکیم فطرة الله التي فطر الناس علیها لا تتبدل
 مخلوق الله ولكن اکثر الناس لا یعلمون فانظروا الی آثار رحمته الله
 کیف یحیی الارض بعد موتها ان ذلک لمحیی الموتی وهو علی کل شیء
 قذیر و یقولون مع هذا الوعد ان کنتم صادقین قل عسی ان
 یکون رد ف لکم بعض الذلک تستعجلون ما خلقکم ولا بعثکم
 الا کفرا واحدة لقد جئتمونا کما خلقناکم اول مرة بل نعمت
 ان لنجعل لکم موعدا لقد جئتمونا فرادی کما خلقناکم اول
 مرة وترکتکم ما خولناکم وراء ظهورکم وقال الدین وتوا العلم
 ولا ایمان لقد لبثتم فی کتاب الله الی یوم البعث هذا یوم
 البعث ولکنکم کنتم لا تعلمون این آیات که هر یک از حجج است
 بر من فی الارض والسموات و هر حرفی از ان محیی مکان دلیلی است
 قویم و برهانهای است عظیم بر این که یوم ظهور یوم اخذ عمره
 و نتیجه است و یوم رجوع و ایاب است و یوم مبدء و معاد برآ
 چه از معنی ظاهرش بیرون بریم و معنی کنیم بر آنچه نمیدانیم و شاعر
 نیستیم و ادراک ننموده ایم بلکه قوه ادراک الهی در خلق گذاشته

اشیا
۲۰۲

روم
۲۳

۲۶

۴۹

غل
۷۰
لهم
۲۷
کف
۴۶
انعام
۹۴
۵
روم
۵۶

شده این عالم اجسام و مرکبات است و عالم بعد از خلق ارواح
 از ابدان از مجردات و تاجرد نشویم البته فهم مجردات مرانداز
 و این معاد جسمانی است که کل باید بان مؤمن شویم و معتقد
 گردیم چه که قوه ادراکش اگر مجرد از علائق و هم و ظنون تقلید
 و تخدیش شویم در خلق گذاشته شده و میتوانیم بدانیم بفهمیم
 و لکن بسیا دقیق است چه که تناسخ و حلول نیست بلکه تجلی و
 ظهور است و اکثری جزای عالم آخرت را با ثمره ارسال رسل
 و انزال کتب که در این عالم است و خلق و تربیت مینماید ترقی
 میدهد فرق نداده اند ثمره نزول کتاب قبل کتاب بعد است
 و مبدا و معاد حقیقت یکی است لا حول و لا قوة الا بالله چگونه
 فطرقای خلق تغییر کرده و تبدیل شده که چشم و گوش را از مشاهد
 منع کرده ایم و قلب را از ادراک قوله تعالی ایان للذین امنوا ان
 تخشع قلوبهم لذكر الله وما نزل من الحق ولا تكونوا كالذين اتوا
 الكتاب من قبل فطال عليهم الامل فقت قلوبهم و كثير منهم
 فاسقون اعلوا ان الله يحيي الارض بعد موتها قد بينا لكم الايات
 لعلكم تعقلون ان المصدقين والمصدقات واقربوا الله
 قريبا حسنا ايضا عفو لهم وهم اجر كريم والذين امنوا بالله و
 رسوله اولئك هم الصديقون والشهداء عند ربهم لهم اجرهم
 ونورهم والذين كفروا وكدبوا باياتنا اولئك اصحاب العجيم اعلوا
 ان الجحيم الدنيا لعب ولهو وزينة وتفاخر وتكاثر في الاموال والاولاد
 كمثل غيث عجب الكفار نباته ثم يهيج ثم يفره مصفرا ثم يكون حطاما

۱۵
 حدید

۱۶

۱۷

۱۸

وفي الآخر عذاب شديد ومغفرة من الله ورضوان وما الحيوة
 الدنيا الا متاع الفرور سابقوا الى مغفرة من ربكم وجنة عرضها
 كعرض السماء والارض اعدت للذين امنوا بالله ورسله
 ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء والله ذو الفضل العظيم
 سبحان الله مالك الملك چه كفران وناسياى چه شرك
 والحاد ازاين خاططان ظاهر شده كه سكر و عذاب زلزله ساقط
 از ديدن و شنيدن و فهميدن كل را بكملى منع نموده و باز
 داشته كان اعمالنا و افعالنا جعل سدا من بيننا و سدا
 من خلفنا و پوشاينده است چشمها ما هارا كه نمى بينيم از
 اعياد متبركه بزرگ اسلام يوم مبعث است يعنى يوميكه
 حضرت خاتم انبيا بنبوت و خاتم النبىيى در اين عالم مبعوث
 شده اصل بعث در اين عالم بوده حال چه شده كه موهو مى تبير
 كشته و قال لهم نبىهم ان الله قد بعث لكم طالوت ملكا
 قال انى يكون له الملك علينا ونحن احق بالملك منه لم
 يؤت سعة من المال قال ان الله اصطفى عليكم وزاده
 بسطة فى العلم والجسم والله يؤتى ملكه من يشاء والله واسع
 عليم لقد من الله على المؤمنين اذ بعث فيهم رسولا من انفسهم
 يتلو عليهم اياته ويزكيهم ويعلمهم الكتاب الحكمة وان كانوا
 من قبل لفى ضلال مبين واذ اراول ان يتخذونك الاهزا
 هذا الذ بعث الله رسولا هو الذ بعث فى الامميين رسولا
 منهم يتلو عليهم اياته ويزكيهم ويعلمهم الكتاب الحكمة واركابوا

۱۹

بقرة
 ۲۳۸

ان
 ال عمران
 ۱۵۸

فرقان
 ۴۳
 جمعه

من قبل الفخض لا مبين خد يا اكاه كن وبيد ارهما وارحبت
 روح ادراك عنيت نما وقوت تمسك بعهد وميثاقت احمت
 كن كراهي كل از فتور در عهد تو است ايدها على ما يحب والامر
 فانه لا يحب الامانت تحب ولا يرضى الامانت ترضى انه حسنا
 وحسب كل شئ بامره وارادتك لا اله الا انت لعل العظم قول
 جل جلاله يا ابن الانسان الى متى تكون راقدا على سباطك فافع
 راسك من النوم فان الشمس اشرقت في وسط الزوال لعل
 تشرق عليك من انوار الجمال يا ابن الانسان احب الاشياء
 عندك الانصاف لا ترغب عنه ان تكن الى مرغبا ولا تغفل
 منه لتكون الى مينا وانت توفق بذلك ان ترى الاشياء
 بعينك لا بعين لعبا وتعرفها بمعرفتك لا بمعرفة احد البلاء
 فكر في ذلك كيف يكون ذلك من عطيتي اليك وعنايتي لك فاجل
 امام عبيدك انهي خلق ذى روح بر چهار نوع است خلق الانسان
 كالهوام والحشرات خلق البيض كالطيور وخلق الثودا كالحبونا
 وهي صامة متحركة بالارادة ويا طوق مدره للكلية وهذا
 الادراك بدنه من كلمة الله المطا وليت من العناصر الفلكية
 بلى جسم وجسد هيكلي وبدنه عرش ظهور كلمة مطاع است
 التي هي من المشيئة الامكانية والارادة الكونية خلق الانسان
 من صلصال كالفخار وخلق الجن من مانح من نار واما
 الروح المنبعث فيه من الله ومن الكلمة المحيطة بالنافذة
 المهمة على العالمين يسئلونك عن الروح قل الروح من امر ربي

وما اوتيتهم من العلم الا قليلا ^{بشيء} اين عالم را حکم و متقن خلق فرموده
 که جميع صاحبان عقول و افئدة از احصاء و ادراک ما ظاهر منزه و
 سترويه با عاجز و فاسد بوده و خواهند بود و اگر في الجملة تغيير و
 تبدل يلد ران فرض شود کل بکل عاقل و باطل خواهد شد
 ساعت اگر في الجملة آلات و ترتيبش مختل شود مہمل و معطل ^{ست}
 ابی الله ان یجری الامور الا باسبابها برهانی است کافی و
 لئن اتبع الحق احوالهم لفسدت السموات و الارض من فیهن
 بل ایتناهم بذکرهم فہم عن ذکرهم معرضون دلیل علی استوائ
 و این ارادہ کونیہ با این قدرت و اقتدار و اتفاق ^{مش} استحکام
 در ظهور و بلوغ موالید ثلثہ خود الما یبغی و یلیق محتاج ^{ست}
 بمعانت عقل عاقل ہر قدر بیشتر و ظهورش زیاد تر قوای
 مکنونہ مخرونہ در وجود بروزش زیاد تر است و ظهورش بیشتر
 محرک عالم محبت است و حافظ و مرہب و ناصر و مرقی ان عقل
 و مظهر و مظهر محبت و عقل مظاهر کلیہ الطبیئہ اند ہر قدر ^{ظہور}
 اعظم ظہور محبت عظیمتر و بروز عقل بیشتر است و ایشانند
 عقل اول در ہر کورد و در کہ حقیقۃ علۃ العلل است ^{ست} باشی
 بدء و عود موجودات و مکنونات و محسوسات و معقولات
 اگر بصر حدید و انصاف در افاق و انفس و کتب سما و ظہور
 مطالع قدسی نظر نمایم و تفکر کنیم فیما ظہر و یظہر منہم و زحما
 و مشقاتیکہ حل میفرمایند روح الوجود مجرد ہم الفدا ^ت شہادت
 میدہیم کہ ایشانند حافظ وجود و معین وجود بل موجد

وجود و ناصر وجود و مربی وجود و مرتقی وجود و آنچه دارائیم از جیات
 و زندگی و عیش و سرور و بهجت و عزت و سعادت سیادت
 از تفصیل تربیت این جواهر وجود و مطالع حضرت موجود است
 متکلم اسم تعالی است و مظهر و ناطق آن این ظاهر است و سیراند
 جمیع اسماء حسنی و صفات علیا از ایشان ظاهر است و حول ایشان
 طائف عالم محبت و عقل بایشان قائم است و میایشان با الله لا حول
 ولا قوة الا بالله و الله لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو لا اله الا هو
 و کل شیء بانه هو الله و احد لا شریک له المنشئ المبدع القادر
 السلطان الباقي الدائم الحی الابدی القدی الرحمن الرحیم اگر درست
 در تعلیم این ظهور اعظم و طلوع اکرم الهی ملاحظه نمایم و تفکر
 کنیم مشاهده مینمایم عقل و محبت قبل در مقام نطفه و علقه
 بوده و حال بمقام احسن الخالقین رسیده بارها چرخها
 شده و قتی که ثمرات سدره بیان این ظهور ظاهر شود و لطافت
 و ترهورات این شجر عرفان بعلوم و صنایع و حکم و بدائع
 ظهور نماید فوالله الوقت کل ارض حبت ابی و فردوس علی
 و رضوان است فروع و ریحان و جنة نعیم تجتهد فیها سلا
 و اخذ عواهم ان الحمد لله رب العالمین اینست که بطلوع و
 اشراق نبی وجودشان عالم وجود بخلعت جدید و حیات تازه
 و عقل و هوش بدیع و دانش و بیلش منیع بخلع میشود و
 هی کل انسان روح بیا و معنا و روح ملکوت قدسی مبعوث
 میگردد مقصود آنکه بد انسان از الهی است اگر الهیات را

ترقی داد و با الهیاً اقبال نمود طبیعیاً تابع الهیاً میشود و متابعت
احکام مشرع مینماید و جعلوا التقوی سرایب لهم ذلك الكتاب لا یزب
فیه هکذا للتقین ایست که حضرت رسول فرموده شیطان متقی^{ایمان آورده}
و اگر نمود با الله طبیعیاً تا ترقی داد و در و بطبیعیات رفت الهیاً
نمود میشود و حکم میت و جاد و خشب مسند در حق و جاری
میکرد و لقد خلقنا الانسان فی حسن تقویم ثم رددناه الی اسفل
سافلین الا الذين امنوا و عملوا الصالحات فلهم اجر غیر ممنون
و العصران الانسان فی خسر الا الذين امنوا و عملوا الصالحات و تواصوا
بالحق و تواصوا بالصبر حال معانی آیاتیکه در ذکر قیامت و رحمت
و معاد و ساعت و صور و تغابن و صیحه و حاقه و صاخه و رضا
و طاصه و قارعه نازل شده ادراک نما بعبود الله و حوله یسئلونک
عن الساعة ان من مسها فیمات من ذکرها الی مرتبک ضمتها ههنا
اثم انت منذر من یخشیها کانتهم یومرونها لم یلبثوا الا عشیة او^{صحبها}
چنانچه مشهور است الله انزل الکتاب بالحق و المیزان و ما یدرک
لعل الساعة قریب لیستعملها الذين لا یؤمنون بها و الذين آمنوا مشفقون
ضنها و یعلموا انها الحق الا ان الذين یأثرون فی الساعة فی ضلالا عجید
میزان نفس کتاب است مستعملین ساعت ایما ساعت نمید
و مؤمنین خائفند از ساعت و میدانند حق است آگاه باشید
کسانی که شبهه مینمایند در ساعت هرگز در کراهی و درند
هل یظنون الا الساعة ان تاتیهم بغتة و هم لا یشتعرون کما جائتهم
و هم لا یشتعرون و تفسیر میفرماید این آیه را الا خلاء یومئذ

نارضا

شور
۱۶

زخرف
۶۶

بعضهم لبعض عدوًّا إلا المتَّقون كما تشهدون مكر ابن خرب که با یکدیگر
 بلکه با کل در نهایت صفا و داد و محبت و اتحادند یا عباد لا خوف
 علیکم الیوم ولا انتم تخزنون که در کمال هجرت و سرآورد مقام اباساء
 و ضرائد یا ایها الناس اتقوا ربکم ان زلزلة الساعة شیء عظیم یوم
 تروها تذهل کل مرضعة عما رضعت و تضع کل ذات حمل حملها
 و تری الناس سكاراً و ما هم بسكارا و لكن عذاب الله شدید
 نفوسیکه منقطع شدند از ما سوی الله و دیگر کردند از مغفرت
 ظنیه و گذاشتند بار و هم و تقلید را از شدت غفلت مست
 بیوش نشدند و آخرین مردند در عین خود پرستی اقرب للناس
 حسابهم و هم فی غفلة معرضون ما یأتیهم من ذکر من ربهم محدث
 الا استمعوه و هم یلعبون معلوم است یسئلونک عن الساعة
 ایان مرهبا قل انما علمها عند ربی لا یجلبها الوقت الا هو یقلبت
 فی السموات و الارض لا تأتیکم الا بغتة یسئلونک کانک و خفی عنهما قل
 انما علمها عند الله و لكن اکثر الناس لا یعلمون ان الساعة آتیة اکثرا
 اخفیها للجنه کل نفس بما تسعی مخفی میکنیم ساعت را تا جراد شود
 هر نفسی آنچه سعی میکند قبل بنظر من الا الساعة ان تأتیهم بغتة
 فقد جاءوا شر اطعافا فی علم اذ اجأتهم ذکرهم و یوم تقوم الساعة
 یخسر البطلون اقسامکم بالله ایایین خربند مثبتت ساعت و
 قیامت و مثبتت نبوات و رسالات و ما جاء بنبینا صلعم یا منکر
 و مبطلین اینخرب مظلوم پس ضرر و خسارت ابدی برای مبطلین
 و منکرین ایشانست بصیرح قرآن و یوم تقوم الساعة یقسم المجرمون

۱
 ۱

۲
 انبیا
 ۱

۳
 اعراف
 ۱۶۶

۴
 طه
 ۱۵

۵
 محمد
 ۲۰

۶
 جاثیه

۷
 روم
 ۵۴

ای بچان فون او تیفرقون کما تشهدن و یوم تقوم الیسا یومئذ تیفرقون
 کما تری الیوم یتبعون کل ناعق کذاب و استمع یومینا الدناد من
 مکان قریب یوم سیمعون الصیحه بالحق ذلک یوم المخرج و چنانچه
 از هر مذهب و ملت دیانت صیحه و ندا را شنیدند و از تقلید
 و تعقید بیرون آمدند و بعضا با قرای تحقیق توحید و تفرید
 و تجرید شتافتند و در ظل شجره تقدیس و تنزیه ما و گرفتند و جمیع
 کتب سماوی این مضامین نازل رجوع نمایند **و در مکتوبت**
 حضرت داینال بود در از زمان هر کس در کتاب مکتوبست بخت
 خواهد یافت **فصل (۴) اشعیا ایه (۳)** واقع میشود که
 واکداشته در صیون و باقی ماندند در اورشلیم مقدس خواهند
 یعنی هر کس در زندگان اورشلیم مکتوبست **فصل (۶۶)**
 من مورد ایه (۲۸) جزای کناهکاران انکه از کتاب حیات محو شوند
 و با صدیقان مکتوب شوند **مکاشفات یوحنا باب (۳)**
 ایه (۱۲) و هر کو غالب یدمن او را در هیچکس خداستون میسار
 که دیگر بیرون نخواهد رفت و بر و اسم خدای خود و اسم شهر خدا
 خود که اورشلیم نواست و از نزد خدا نازل میشود و اسم نو خدا را
 خواهم نوشت انهمی قبل از این است و هر کو غالب ید سفید خواهد
 شد و از کتاب حیات امش محو خواهد شد در این و محو حضرت
 داینال بشارت اعظمه است از جمله انکه در کتاب صدیقان
 مذکور است زنده است یا ایها الناس انک کادح الی ربک
 کرجا فلا تیه ناما من و لی کتاب بهین رفوف بحاسب حسنا

وینقلب الی اهل مسرورا واما من اوتی کتابه وراء ظهره فسوف ید
شور او یصلی سجراً انه کان فی اهله مسروراً فاما من اوتی کتابه
بیمینه فبقول هو ثم اقرؤ کتابیه انی ظننت انی ملاق حسابیه
فهو فی عیشة راضیه فی جنة عالیة فطوها دانیة کلووا و اشربوا هنیئاً
لکم بما سلفتم فی الايام الخالیه واما من اوتی کتابه بشماله فبقول یا
لینتی لم اوت کتابیه ولم ادر ما خشیایوم ندعو کل اناس بامامهم
فمن اوتی کتابه بیمینه فاولئک یقرؤن کتابهم ولا یظلمون فیتلوا و
کان فی هذه اعنی فهو فی الآخرة اعنی واصل سبیلاً فیا فیما برای
نفوسیکم ببقا و طواف و زیارت مظهر و الجلال المزروق شدند
و کتابشان را بدست راست در کمال تسلیم و رضا و صدق گرفتند
و در کتاب حیات و کتاب صدیقان و کتاب مقرران و کتاب
شهدا از جانب خدا مالک سما و فاطره سما مذکور شدند
و بجه زود و سرعت حسابشان در محضر اسرع الحاسبین گذشت
و با نفوس راضیه مرضیه و وجوه ناضیه مستبشرة ناظرین الی
رحمة ربهم متمسکین بعهد و میثاقه و متوسلین بدیل عطفه
ولی امره و عهده محشور و مانوس آمدند و صد هزار افسوس
و دریغ برای نفوسیکم کتابشان را بدست چپ گرفتند و از آنجا
شمال شدند و در کتاب ممات و سجین و نهم مکتوب از ناقصین
عهد مذکور گشتند انکه در این دارد دنیا کورد را خردم کور است
خدا یا خود حفظ فرما و تائب کن و توفیق ده که بدست راست کتاب
بفضل وجود و رحمت بافتخار بندگانت نازل فرمودی بکیریم

کلاً انما تذکره فی شاء ذکره فی صحیف مکرّمه مرفوعه مطهره باید
 سفر سبحان الله العظیم از جنّیّات این یوم مبارک خبر فرمود
 قتل الانسا ما کفره و در این مقام صاحب بیایرده را از رخ معا
 بکلی برداشته و بلا حجاب نقاب حورّیات مقصوره مقصود را
 ظاهر فرموده **فی الباب السّیّس** من الواحد الثانی فی انّ البیان
 میزان حقّ الی یوم من یظهر الله و در اول ظهور او کلّ بیان اُخت
 اوست نه غیر او **فی الباب السّیّس** ابع من الواحد الثانی فی القیمة
 و هو تیام مظهر نفس الله علو امر الله من یظهر الله عود صیغراً ^{بدا}
 خلق بیان را و حال آنکه در قلوب شما دون ایمان با و خطور نمی نما
 سرعت کنید در اجابت و هیچ شیئی از محبوب خود محتجب نشد
 و حال آنکه شبّ روز بامید رضا او و ظهور او عمل مینمایید
 ای اهل بیان مکیندا پنجه اهل فرقان کردند که بالمرّه افعال و اعمال
 خود را باطل کنید و از اثبات بنفی راجع شوید و شاعران ^{شید} نبیا
 ای اهل بیان ترحم بر خود نموده که ظاهر میشود بمثل آنکه من ظاهر
 شده و امّا الدلیل آیاته و الاثبات علی نفسه نفساً از الغیر
 یعرف به و هو یعرف بنفسه لا یسئل عما یفعل و کلّ عن کلّ شیء
یسئلون فی الباب السّیّس من الواحد الثانی فی انّ الموت حقّ از
 برای موت لاهایت معانیت و حقیقت آن موت نزد شجره
 حقیقت است در یوم ظهور من یظهر الله از مادون او و امّا
 البرزخ مابین الظهورین لا ما هو المعروف بین الناس بعد موت
 اجسامهم لانّ هذا دون ما یکلف الله به عباده بعد موتهم لانه

لا یعلم ما یقضى علیهم احدا الا الله و مراد از ظهور ظهور شجره است که
 مرسل رسل و منزل کتب است و اولم یزل و لا یزال عرش ظهور و بطور
 در میان خلوات و در ظهور من یظهر الله با و اثبات دین خود را
 مینماید کیف یشاء بما یشاء و لما یشاء و اوست که مع کشتی بوده و
 شئی با و نبوده و آنچه ذکر میشود از استواء بر عرش استوای اوست
 بر عرش جسد **فی الباب السبع** من الواحد النخاف ان القبر حق
 از برای هر روحی که در آن مکنه خود مقبره و کل منشی میشود بظهور
 من یظهر الله بنفسه که بعث و بعث کل است و حشر و حشر کل
 و خلق و خلق کل و خروج او از قبر و خروج کل از قبر خود اگر نفسی در
 ظهور من یظهر الله بقدر بل و یا اشاره توقف کند ثمری نمی
 بخشد برای او ایما این سرعت کنید در اجابت و احتیاط میکنید
 که آن احتیاط در ناراست **فی الباب الثامن** من الواحد الثانی فی
 السؤال عن القبر یوم قیامت مؤمنین بمن یظهر الله از مردم سوا
 میکند که بجهت دلیل مؤمن بیدان شدیدا ایشان میگویند بآیات
 آیات من یظهر الله را برا و عرض نمایند اگر مؤمن و موقر نشد
 آیه رحمت در حق و نازل میشود و اگر توقف کرد و یا اعراض نمود
 آیه دوزخ رحمت بعد ملئ که بحضور خدا و ند عرض میدارند
 اگر از ایمان او معروض شده آیه رحمت الهی در حق و نازل میشود
 و اگر توقف یا اعراض عرض شد آیه نفقت چهره که وقوف در حق
 دون حق است **فی الباب الحادی و العشر** من الواحد النخاف
 فی ان البعث حق بعث هر شئی بذکر من یظهر الله است یا در حثت

یاد ناز یاد در ظل جنت و نازند فی الباب الثانی والعاشر
 من الواحد الثانی فی بیان الصراط و انه حق صراط در هر زمان
 ظهور الله امر او بوده و آیات است که در کل میتونند حجیت
 بفهمند و محتجب مینمایند خود را بچیزیکه نفع نمی بخشد ایشان
 نزد موت سبحانه اللهم لتأخذن ایها الذین امنوا بالیوم
 یوم القيمة بفضلک علی ان یمرن علی الصراط اقرب من کل
 شیء انک انت علی کل شیء رقیباً فی الباب الثالث
 والعاشر من الواحد الثانی فی ان المیزان حق و کل من
 میگردد بظهور من ینظره الله که اوست میزان و حساب است
 میزان و کلمات اوست میزان و آیات اوست میزان و دلاله
 اوست میزان و حرکات اوست میزان و مایندب الی المیزان
 میزان فی الباب الرابع والعاشر من الواحد الثانی
 فی ان الحساب حق بیک کلمه انتی انا الله لا اله الا انار ب
 کل شیء و ان ماد و فی خلقی ان یا خلقی یا ای فاعبدون من
 ینظره الله حساب کل را میفرماید هر کس تأمل کرد در ناز بعد
 حساب کرده شد و هر که تصدیق کرد بفضل در نور بفعل الله
 مایشاء و بیکه مایرد لا یسئل عما یفعل و کل بما اکتسبت یدهم
 یسئلون فی الباب الخامس والعاشر من الواحد الثانی
 فی ان الکتاب حق آنچه من ینظره الله بخط خود نویسد کتابیت
 که بخط الله نوشته شده و از هر شانی نازل فرماید چه آیات که
 ماء غیر اسن است و چه مناجات که لبن لم یتغیر طعمه است

وجه تفاسیر و خطب که خمر لذة الشاربین است و چه اجوبه که غسل
 مصفی است و شئون فارسیه که آیات است و در بطون را ^{حسب}
 با پنجه در ظهور ظاهر شده و اینست مقصود اللام اعطی کتابی
 بهیمنی اگر چه حقیقت باطنیه ممد است کل شیء را ولی با پنجه در
 حین ظهور فرموده زیرا که غیر از آن برای احدی یقین حاصل
 نمیشود **فی الباب الثامن والعشرون** من الواحد الثانی
 ان الجنة حق و اگر شنیدید که ظهور ^{مظهر} ظاهر شده قبل اسم الله
 الاغیث کل اخل شوید و اگر نشد و بالاستغاث رسید و
 شنیدید که نقطه ظاهر شده و کل یقین نکردید ترجم بر نفس
 خود نمائید و تصدیق و کنید اگر شنیدید صاحب آیاتی ظاهر
 و اولوا العلم تصدیق و نموده نه معروفین بلکه مدقیق نظر
 اگر چه در لباس فقر و ذلت باشد سبقت گیرید الی من هو
 محبوبی و محبوبکم و لا تقصرون قدر ما یتنفس نفس و لا تقولوا لم
 و هم فان هذا من اعظم امر چه بآنفس از اعلی علو جنت است و حین
 ظهور بعد از ادخا در نوار میشود **فی الباب التاسع والعشرون**
 من الواحد الثانی ان النار حق معنی اعوذ بالله در آن یوم میا این
 یظهر الله است نه قول باین جمله **فی الباب العاشر والعشرون**
 من الواحد الثانی ان الساعی در ظهور ساعت بحقیقه الیه
 نفس ظهور است فلتنظرون ظهور الله فان الساعة یتبکم
 بعثة و انتم الی مرتبکم بقرضون انتهی مختصر نقل شد که
 شمر و نتیجه آن باب بود حال ملاحظه فرمائید صاحب این

بیانات حقیقه و نفس الامر مبشر ظهور من ینظر الله روح
 العالم فداه بوده وجه مقدار اصرار و ابرام در ایمان با و
 فرموده و ایمان او را هیچ امری و هیچ کس و هیچ کتابی حتی کتاب
 خود معلق نفرموده و امر میفرماید که احتیاط مکنید بعض
 استماع قبول نمائید و توقف نمائید که توقف احتیاط
 در ناراست و او جل جلاله میزانست الحی ان یقول و ما ینسب
 الی المیزان میزان و میفرماید بیک کلمه حساب کل را می کشد
 و اوست سلطان ممالک یفعل ما یشاء و ممالک ملکوت بحکم
 ما یرید و اوست مستوی بر عرش لا یسئل عما یفعل و کل
 عن کل شیء یسئلون حال انصاف دهید بحکم این بیانات
 اگر نفسی اظهار فرماید که من ینظر الله منم و جمیع اهل بیان
 از معرفین و غیرهم حتی نفسی که بر عم خود او را از اعلی علو
 جنت بدانیم احد تصدیق نکند و کل اعراض نمایند یک نفر
 که مؤمن باین بیانات است و حقیقت این بیانات را از خدا میداند
 و اطاعت و قناعت و اقتدا باین بیانات را من عند الله فرض و واجب
 میدانند و میخواهد تقلید خلق نکند چکند میتوانند توقف
 کند بقدر نفس کشیدن و یا لم و لم کوبید و یا چیزی طلب
 نماید لا و نفس را الله الهیمنه علی العالمین و الحمد لله رب العالمین
روح مبارک حضرت دانیال بود و زمان تنگنای
 که از بودن طوائف تا با زمان نبوده است واقع خواهد شد
 عمارات و علامت این روز مبارک بسیار است و یوم نیست عظیم و

مهمبت چنانچه در فصل سیتم و چهام ملاکی که کلان ذکر ظهور
 میفرماید اینست من بشما پیش از ورود روز عظیم و مهیب خداوند
 ایلیار خواهم فرستاد و او دل پدر از پسران و پسران از پدران
 مائل خواهد کرد مباد امدد زمین را بلعنت گرفتار غایب مقصود
 از ایلیا نقطه اولی است که خلق را مستعد بر ای ظهور نمود
 و قلوب را شست شو فرمود باین ذکر عجائبی غرائب این یوم بتلی
 السراثر بسیار است در اول همین فصل ملاکینست زیر این
 ان روزیکه تنور اسامی شود خواهد آمد **فصل ۲۷** شعبان
 اینست و هم در آن روز کرنا به بزرگی فواخته میشود و در میان
 یوحنا ذکر صورت و کرنا و بلند شدن او از بسیار کذلک
 در اناجیل و رسائل حواریین و نبوات توراتیه بشما راست
 رجوع نمایند لیظهر لکم ان الکتاب المقدس من الله و ان ربک
 مقام نازل است و از یک چشمه جاری شده و ناطق در کل کتب
 یکی است و متکلم در جمیع خدای وحده لا شریک له است
در فرقان یوم فرغ و زلزله و بطش و سکر و عذاب
 لا متحصی است و چون محرفین و ملحدین و جاهلین میگویند
 تورات و انجیل تحریف شده محض رفع این توهم و دفع این خیال
 باطل عرض میشود قرآن من اوله الی اخره مکذیبین قول است
 میفرماید و لما جاءهم کتاب من عند الله مصدق لما
 معهم و كانوا من قبله یستغفون علی الذین کفروا فلما جاءهم ما
 عرفوا كفروا به فلعنة الله علی الکافرین تصدیق تورات و انجیل

در
 فصل
 ۲۷

۱
 بقیه
 ۸۳

موجوده لديهم رافضوده ولما جاءهم رسول من عند الله مصدقا
لما معهم بنذريق من الذين اتوا الكتاب كتاب الله وراء ظهورهم
كانهم لا يعلمون ومن قبله كتاب موسى اماما ورحمة وهذا
كتاب مصدق واموا بما انزلت مصدقا لما معكم وهو الحق
مصدق لما معكم مصدقا لما بين يديه نزل عليك الكتاب
بالحق مصدقا لما بين يديه يا ايها الذين اتوا الكتاب
اموا بما انزلنا مصدقا لما معكم وانزلنا اليك الكتاب
مصدق لما بين يديه والذ اوحينا اليك من الكتاب هو
الحق مصدقا لما بين يديه يا قومنا اناس معنا كتابا انزل من
بعد موسى مصدقا لما بين يديه قل فاقوا بكتاب من عند
الله هو اهدى منهما اتبعه ان كنتم صادقين اكر كتاب تحريف
شك بود وميان خلق نبود وبامستور كرده بودند چگونگی منفر
فاقوا بكتاب هو اهدى منهما اتبعه واينكه ذكر تحريف شده بجز
معنی است بجز فون الكلم عن مواضع بجز فون الكلم من بعد
موضع كلمه معنی ما وضع له است چنانچه از قبل ذكر شده
صريح واصله مدله بر اينكه در ظهور رقم علماء و ناس كتاب
الله را با فكا د باطله خود تفسير و تاويل مينمايند و با آن
احتجاج بر رقم مينمايند چنانچه اليوم مشهور و مستمع است
صريح تنزيل را ترك كرده و ظاهرا اخبار را رافض نموده و باقوال
امثال خود احتجاج بر آيات و صاحب آيات مينمايند و استدلال
بر بطلان اين امر اعظم ميفرمايند اينست مقصود از تحريف كه

۱
۹۵

حقاف

۱۱

بقرة

۲۹

الحر

نساء

مائده

فاطر

۲۸

حقاف

قصص

۴۹

میت
۲۲

وجوه یومئذ ناضرة الی ربها ناظره که در کمال روح و ریحا و بشا^ن
 و اطمینان از اریکان فدای اسم مجنون عالمی نمودند فردی
 دیکان و حنة نعیم افند الحادیث انتم مدهنون و تجملون
 و زقکم انکم تکذبون ایما اینحدیثرا سهل و اسأ و مدهند^{است}
 و قرار مید هید، زوقنا را تکذیب کردن فنزل من جیم و تصلیته
 جیم ان هذا هو الحق البقین فمن ثقلت موازینیه فاولئک
 هم المفلحون ومن خفت موازینیه فاولئک الذین خسروا
 انفسهم بما كانوا بآیاتنا یظلمون و نفخ فی الصور فاذا هم من الاجد^ا
 الی ربهم ینسلون و یوم ینفخ فی الصور ففرع من السماء و الارض
 الا من شاء الله و کل نوه داخرین و نفخ فی الصور ذلک هو
 الوعد و جاءت کل نفس معها سائق و شهید ان كانت لا
 صیحة واحدة فاذا هم خامدون یا حسرة علی العباد ما یأیتهم
 من رسول الا کانوا به یتهمزون ففرموده ما انتمم فرمود
 نمایند ایشان را رسولی مکر هستند با و استمهر می کنند قبل از
 ظهور در جمیع مساجد و جوامع و منازل هر صبح و شام دعا
 ندای و عهد نامه را میخوانند و قضا عیها و ابناطها می نمود
 و ظهور موعود را از حق جل جلاله میخواستند چه شد که چو^ن
 افق عالم بنیر جمال قلم روشن شد و از نفس حماق در
 صور الهی دمید شد و من فی القبور محشور شدند و من قیام
 بنظرون و اکثرهم اموات غیر احیاء و ما یشعرون ایان ینبغون
 کل را خودت اخذ نمود و وجودت گرفت و دیگران ادعیه

کس

نخل
۴۹

ق

نخوانند و نسیاً منسیاً انگاشتند و از رب و د ظهور ^{عوری} مو
 خواستند تا مصداق آیات ظاهر شود و مؤمنین شهادت
 دهند هذا ما وعدنا الله ورسوله و منهم امیون لا یعلمون
 الكتاب الا امانی و الله لا یطون چون مخالف ما و اما لشا
 دیدند با اینکه رفتند و قبول نکردند و باور نمودند و رسید
 که مبادا هر وقت ظاهر شود مخالف هواشان باشد از حواس
 و مسئلت نمودن هم پشیمان شدند و مخصوص علما خواستند
 خلق فراموش نمایند چه اگر بخوانند این ذکر و نداد میشوند ^{بجستجو}
 بر میخیزند و البته زعم باطل است که راه میشوند با هر خود و خلق
 از صراط مستقیم و میزان تویم منحرف نمودند و مبتلی شدند
 بمرض و ما ارسلنا من قبلك من رسول ولا نبی الا اذا تمی القی
 الشیطان فی امیته فیسخ الله ما یلق الشیطان ثم یحکم الله
 آیاته والله علیم حکیم لیجعل من یلقی الشیطان فتنة للذین فی
 قلوبهم مرض و القاسیة قلوبهم و ان الظالمین لفی شقاق بعد
 رجع الى صکنا فیہ ما یظرون الا صیحة واحدة تاخذهم وهم
 یختصمون ایادى عالم مجردات و یا ان یومیکه کما کرده اند بحال
 خاصه هستان کانت الا صیحة واحدة فاذا هم جمیع لدینا
 محضون و یوم تسیر الجبال و تری الارض بارزة و حشرناهم فلم نغادر
 منهم احدا و عرضوا علی ربک صفاتاً لقد جئتمونا کما خلقناکم او
 مرقیاً زعمتم ان لنجعلکم موعداً و وضع الکتاب فتری الامم
 مشفقین مما فیہ و یقولون یا و یلتنا ما لهذا الکتاب یغادر ^{صغیر}

۱
 کف
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷

ولا كبيرة الا احصاها ووجدوا ما عملوا حاضرا ولا يظلم ربك احدا
يومئذ سیر میکنند جبال که نفوس ثابته را سخته مستقیم
مطئنه اند که عواصف و قواصف شبهات عالم و بلاد
ورزایا و مشقات امم متزلزل و مضطرب نشان نمیکند و
علت استقامت و ثبات و قرار راضی قلوب ^{هستند} ضعیف
و میبینه اراضی قلوب را و ارض ظاهره را بصنائع بدیع
منیعه و علوم و حکم و معارف جدید ظاهر است حشر
فرمودیم ایشانرا مکر و غدر نکردیم ایشانرا و عرضه شد
بر پروردگار ت صف زده یعنی مرتب هر انبیه تحقیق آمد
ما را چنانچه خلق فرمودیم شما هار اول مرة و کان کردید اینک
قرار نمیدیم از برای شما هوعدیرا و وضع شد کتاب خبر از
کتاب تازه فرموده پس میبینی مجرمین را لرزان هستند
از آنچه در آن کتابست و میگویند وای بر ما چیست در این
کتاب که ترک نکرده صغیر و نه کبیره را مگر اینکه احصاء نموده
و راویافتند آنچه را که عمل کرده اند حاضر و ظلم نمیکند و در
احدی را و ما ظن الذین یفترون علی الله الکذب یوم القيمة
ان الله لذو فضل علی الناس و لکن اکثرهم لا یشکرون و ما
تکون من شان و ما تلومنه من قرآن و لا تعملون من عمل الاکتا
علیکم شهودا اذ قیضون فیه و ما یغرب عن ربک مشقا
ذرة فی الارض و لا فی السماء و لا اصغر من ذلک و لا اکبر الا
فی کتاب مبین الا ان اولیاء الله لا خوف علیهم و لا هم یحزنون

الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا
 تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا
 الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ خَسْلًا وَدَرَمَقْطًا
 فَإِنَّ لِلنَّاسِ إِلَّا كُفُورًا وَمَا ضَعُفَ النَّاسُ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَتْهُمْ الْهُدَى
 وَيُسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْغَدَا
 قِبَلًا وَمَا زَسَلَ الرُّسُلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَيَجَادِلُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا
 أَنْذَرُوا هُزُوعًا أَلَيْسَ يَوْمَ لَا تَعْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُحِزُّونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ
 تَعْمَلُونَ لَتَنْذِرُنَّ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيُحَقِّقُ الْقَوْلَ عَلَى الْكَافِرِينَ مَقْصُودٌ
 أَنْكُهُ اعْرَاضُوا عَنِ غَيْرِ النَّاسِ هَلْ يَشْعُرُونَ وَهَسْتُمْ وَاتَّخَذْتُمْ بَيْنَكُمْ
 هِمْلًا مَعْرَضًا وَغَاوِيَةً يَوْمَ يُنْفَخُ الْفُجُورُ مَبَارَكٌ مَذْكُورٌ اسْتَ
 بِسَارِ يَٰكَ وَسَفِيدٌ وَقُلْ كُنَّا شَرًّا مِمَّا تُشِيرُونَ أَمَّا شَرُّ بَرٍّ
 كَرَّ شَرًّا رَافِعًا رَفَاتًا رَافِعًا رَافِعًا رَافِعًا رَافِعًا رَافِعًا رَافِعًا رَافِعًا
 نَحْوَاهُمْ كَرَّ أَنْتَ نَوَاتُ تَوْرَةٍ وَابْنِ خَلِيلٍ دَرَّ كَرَّ يَوْمٍ جَلِيلٍ
 مَشْهُونَ اسْتَ وَقُرْآنَ زَيْدٍ وَظَاهِرٍ وَوَاحِشٍ اسْتَ بِخَوَانِ
 قَرَأْنَا كِتَابَ هِدَايَتِ اسْتَ وَازِيَانَا قُرْآنَ يَنْدِكِرِمْ وَشَعَطِ
 شَوِيمَ وَازْدَاهِيكَ نَشَانْدَاهُ بَرُوِيمَ وَلِحَاجَ بَاخْدَانِكِيمَ وَاحْتِجَا
 بَفَرِّمْ نَاقِصِ خُودِ بَايَاتِ نَمَائِيْمَ أَنَّهُ لَقُرْآنُ كَرِيمٍ فِي كِتَابِ مَكُونِ
 لَا يَمْسُهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ تَزِيلُ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ
 أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكْذِبُونَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ
 عَلَّانٍ مُبْدِلِ الْمَثَالِ كَمْ وَنَشْتَكِرُ فِيهِمَا لَا تَعْمَلُونَ أَنْتُمْ إِلَّا بِرَارِ لَفِي نَعِيمٍ

٦٥
 كهف
 ٥٢

٥٤

٥٥

٥٦

واقعه

مطففين

على الارائك ينظرون تعرف في وجوههم نضرة النعيم ليقون
 من رحيق مختوم خضامه مسك وفي ذلك فليتنافس المتنافسون
 وفراجه من تسنيم عينا يشرب بها المقربون ودرهمه جاثران فهم
 مسلمة وبيار ابراه متفكرين ومتبصرين ومتدبرين ومتقين
 وهومنين وصابرين وشاكرين وخائفين ومنقطعين فرمود
 که قال گذاشته وپایه وپاکیزه شده اند واتی الله بقلب سليم
 هر مطلب بزرگ را خداوند قسم یاد میفرماید وانشاء ضحیها
 الی قد افلح من زکیها یازده مرتبه سو کند ذکر نموده که تحقیق
 دستکار شد کسیکه ترکیه وپاکیزه کرد نفس خود را از الایتر
 تقلید و تقلید و هو و تحقیق زیان کرد کسیکه دسیسه کرد
 خود را با فکر باطله و اینجه از امثال خود شنیده و از ندا
 الهی باز داشته تقوی را گذاشته و طغیان را گرفته و در
 واللیل اذا بغشی سه مرتبه تکرار قسم فرموده که ان سعیکم لشیته
 که ما داشتت به الیوم عاصف و ضل سعیم فی الحیوة
 الدنیا ف ما امر اعطی و اتقی و صدق بالحق فی سنیته للیسر
 بامر نفوسیکم یجمل تقوی الله و خشیته الله تمسک جستن
 و خود را پای و پاکیزه نمودند و از محک و امتحان صاف و اصل
 بیرون آمدند فهم آیات و کلمات را دارند و آخرین کور و کر
 و غر و مرده و کلک حجاره و خشب مستند و خشرات ارضیه
 چه که فهم الهیات در وحائیات و عقلیات و علویات را دارند
 و من اکبر من الله شهادة و من اصدق من الله قولا و من

کھف
۵۶بنی اسرائیل
۴۸محمد
۲۶محمد
۱۱محمد
۱۱

بقرة

اظلم ممن ذكر بآيات ربه فاعرض عنها ونسى ما قدمت يدها انا
 جعلنا على قلوبهم اكنة ان يفقهوه وفي اذانهم وقرأوان تدعهم الى الهدى
 فلن يهتدوا اذا ابداً وجعلنا على قلوبهم اكنة وفي اذانهم وقرأوا فلا
 يتدبرون القرآن امر على قلوب اقفالها اولئك الذين طبع الله
 على قلوبهم وسمعهم وابصارهم واولئك هم الغافلون ولئن
 حببناهم بآية ليقولن الذين كفروا ان انتم الا مبطلون كذلك
 يطبع الله على قلوب الذين لا يعلمون ومنهم من يستمع
 اليك حتى اذا خرجوا من عندك قالوا للذين اوتوا العلم ما ذا
 قال نفّا اولئك الذين طبع الله على قلوبهم واتبعوا الهوهم
 اولئك الذين لعنهم الله فاصمهم واعمى ابصارهم ختم الله
 على قلوبهم وعلى سمعهم وعلى ابصارهم غشاوة ولهم عذاب عظيم
 وازقبلهم در اين معنى آيات قرآنى بسيار ذكر شد و اگر بنحوى
 در هر مقام شواهد قرآن را ذکر نمایم بايد قرآن را مرقه بعد هر
 و كره بعد از هر ذكر نمایم و مقصود اختصار است و طلب نمودن
 عضد و ظهر و معين از بركا تكليف و لوا انسان بر نفس خود
 بصير است و مكلف ولى بنى آدم اعضاى يكد يكد مى گردند و هر
 طلب فاصرو يا وراست لاجل متصاعد شدن الى الله و عرفان
 و رضائى و كفى بالله شهيداً قاليت بصر حد يد سمع تاذ
 و قلب بديع و عرفان منبع فائز مى شد بيم و بفهم قرآن و آيات
 مفتخر مى گشتيم و قرآن را حجت باقيه و برهان قاطع و دليل
 فاصل بين حق و باطل مى دانستيم لا اله الا الله چگونه

غفلت ضلالت و جهالت احاطه نموده که با کفر و کرم و نادانی اکثر
 خود را صاحب بصیرت و عالم میدانیم جمیع قرآن میزان امروز است جمیع
 قرآن مناد و جمیع قرآن مبشر و دلیل و هدایت کننده امروز و
 یسند نژاد و میفرماید یا قوم اتبعوا المرسلین اتبعوا ما یتسلکم
 احرارهم مهتدین یا قومنا احيوا داعی الله و امنوا به یغفرکم من
 ذنوبکم و یخرجکم من عذاب الیم و من لا یجیب داعی الله فلیس بمعجز فی الارض
 و لیس له من دونه اولیاء اولئک فی ضلال مبین فهل یظنون
 الا سنة الاولین فلن تجد لسنة الله تبدیلاً ولن تجد لسنة الله
 ارسال و انزل کتب از قبل قبل بوده و اعراض و اعتراض و سخریه
 و استغناء ناس هم از قبل قبل است و حال این که میفرماید لن تجد لسنة
 الله تبدیلاً ولن تجد لسنة الله تحویلاً میگویند لن نقیلاً میکنند
 یعنی هرگز این نخواهد شد و باز سلطان مختار تحذیر و انداز
 فرموده اولئک لیسر وافی الارض فینظر و کیف کان عاقبة الذین من
 قبلهم و كانوا اشد من قوّة و ما کان الله لیعجز مشیخ فی السموات
 و لا فی الارض انه کان علماً علیمّاً انما توعدون کلات و ما انتم بمعجزین
 و ان قولتیم فاعلموا انکم غیر معجزین و الله و بشر الذین کفروا بعذاب الیم
 و ما انتم بمعجزین فی الارض و لا فی السماء و ما لکم من دون الله من ولی
 و لا نصیر محال و متنع است که خلق بتوانند خدا را خسته و عاجز نمایند
 البتة و کل امر مقرر و میفرماید و یتنبؤنک حق هو قل انک و ربکم
 ان لا یلقی و ما انتم بمعجزین و الذین سعوا فی آیاتنا معاجزین اولئک
 العجیم و الذین سعوا فی آیاتنا معاجزین اولئک فی العذاب

یس
احشا
۳۰

فاطر
۴۷

حی
نکات

برایت
انعام
۴۳

نویس
۴۰

حج
سبا
۵

مَحْضُونَ وَالَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
 هُمْ كَافِرُونَ أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُجْرِبِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ
 اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءٍ يِضَاعُفَ لَهُمُ الْعَذَابُ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ
 وَمَا كَانُوا يَبْصُرُونَ وَلَا يُحْسِبُونَ الَّذِينَ كَفَرُوا مُجْرِبِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ
 النَّارُ وَلَبِئْسَ الْمَصِيرُ جَمِيعُ أَهْلِ الْأَرْضِ مُدْعَى وَبِسْتَى خُدا وَخُلُوصِ
 هَسْتَنْدِ وَأَعْدَاءُ اللَّهِ وَدُشْمَنَانِ خُدا كِهْ دَرِ كِتَابِ سَمَاءِ نَارِ لَشَدَّةِ
 وَدُشْمَنِي وَأَعْرَاضِ زَمْطَهْرِ ظَهْوِ رَاسْتِ وَبَاهُ مَعَارِضِهِ وَادْنِيتِ وَ
 بَعْضًا قَوْمِ بَازِ مِيفِرْ مَا يَدِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرِ
 وَلَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءُ حَالِ مَلا حَظَّهُ رَافَتِ وَشَفَقَتِ وَ
 عَنَايَتِ وَرَحْمَتِ وَعُطُوفَتِ وَجُودِ وَكَرَمِ وَفَضْلِ وَنَجْشَتِ وَنَجْمَتِ
 اَيْنِ ظَهْوِ رَافَتِ كِهْ حَكْمِ خُرُوجِ سَيْفِ وَجَدَالِ وَنِزَاعِ رَا دَرِ اَيْنِ
 ظَهْوِ رَغْوِ مَنَعَالِ بَرِ دَاشْتِ رِ بَا سَيْفِ نَجْمَتِ سَيْفِ عَفَتِ وَ
 سَيْفِ مَانَتِ وَدِيَانَتِ وَسَيْفِ تَقْوَى انْقِطَاعِ وَسَيْفِ حَكْمَتِ
 بِيَانِ وَسَيْفِ مَظْلُومِيَّتِ كَبَرِي كُلِّ مَا مَوْرِ شَدَنَدِ كِهْ بَا جَمِيعِ مَذَاهِبِ
 وَادِيَانِ مَجَادِلِهْ نَمَا يَنْدِ وَدَرِ مَنَاجَاتِ صَاحِبِ اَمْرِ دَعْوَانِي كِهْ تَلَا
 اَهْلَا دَرِ صَبَاحِ وَمَسَاءِ وَاسْحَارِ وَايَّامِ وَلِيَا اِلَى مُتَبَرِّكِ نَازِلِ وَوَاوَرِدِ
 نَبِيكَ وَنَهْزِ اَهْلِ بِلَاسِ بِيحَسَاوِ شَمَا رَاسْتِ هَمَّ جَادِ عَاخِرِ دَرِ حَقِ عِبَادَتِ
 وَطَلَبِ رَحْمَتِ وَنِعْمَتِ بَرَايِ مَنْ فِي الْبِلَادِ بَايِنْ مَضَامِينِ كِهْ اَلْهِ اِلْهِ
 لَا تَأْخُذْهُمْ بِفَعْلَتِهِمْ وَضَلَالَتِهِمْ وَلَا تَجْزِمْهُمْ بِاَعْمَالِهِمْ وَافْعَالِهِمْ وَلَا
 تَدْعُهُمْ بِاَنْفُسِهِمْ لَا هُمْ لَا يَعْرِفُونَ وَيَهْرُونَ عَمَّا هُوَ خَيْرٌ لَهُمْ مِمَّا خُلِقُوا فِي رِ
 فَا نَظَرِ اِلَيْهِمْ بِالْخَطَا اَعْيُنِ الطَّافِكِ وَخَلَصَهُمْ عَنِ الْبَفْسِ الْهَوِ بَا اَيْنِ

همه اعتراض اذیت که در این مدت پنجاه سال از عیش و قتل و نفی و حرب
 و عرق و نهب و اسیر و سب و شتم و ملامت که بر صاحب امر و هر یک
 از ایشان وارد شده علاوه از اینکه سلّ سیف و نزاع و جدال بلکه
 مایه تکذیب و القلوب در هر الواح و صحائف و عبارات واضح
 مبین نفی فرموده و حرام فرموده تا حال غیر ذکر خیر خلق و محبت و
 دوستی کل عالم نازل نشده و اطاعت و انقیاد و ولایت امور و
 حاکمیت و نصرت دولت عادل را بمال و جان واجب فرض فرموده
 کل الوجود لمجوده الفدا و کل البشر لغفارت الفدا هرگز امید
 که نفسی ظاهر شود و بقوم الهیه خلق مختلف بقایید و مختلف
 الادیان و مختلف لطبائع و المشارب را متحد الکلمه و متفق
 و مصلح علم و مذهب با خلاق ام در قلیل مدت فرماید و سوف
 یحیط الارض و انا ظنننا ان نجز الله فی الارض و لن نجزه هرگز
 و لا یحسب الذین کفروا سبقونا انهم لا یعجزون و الذین کفروا انما
 کسراب بقیعة یحسبه الظان ماء حتی اذا جاءه لم یجد شیئاً و وجد
 الله عنده فوفیه حسابه و الله سریع الحساب نفس تکذیب
 آیات و کافر شدن بآیات حساب شدن است ان الذین عند الله
 الاسلام و ما اختلف الذین اتوا الکتاب الا من بعد ما جاءهم
 بنیائهم و من یکفر بآیات الله فان سریع الحساب انهم العلم مقصود
 این نیست که کفار داشته حق را انکار کردند مقصود اینست که علم آمد
 ایشانرا سر کشی کردند و نرفتند تا ادراک نمایند طغیان ایشان
 و مانع ایمان شان شد و نضع الموازین القسط لیوم القيمة فلا

جن

افعال
۶۱نور
۳۵

عمران

ابديا
۴۸

تظلم نفس شیئا وان كان مثقال حبة من خردل يتناها وكفى بنا
 حاسبين میگذاریم ترازو و کما عدل در روز قیامت پس ظلم نمیشود
 نفسی چیزی را و اگر بوده باشد مثقال حبه از خردل میاوریم او را
 و کافی است بما حسنا کنند چه قدر صریح است که اگر هم شاعر باشند
 آوردن خود را کافی است بما یعنی شهادت ما کافیست اعظم است
 از شهادت عالمین یا بنی اهل ان تک مثقال حبة من خردل
 فتکن في صحرة او في السموات او في الارض يات بها الله ان الله لطيف
 خبير و مؤید این بیان یومئذ لا یسئل عن ذنبه انسان ولا جان
 یعرف المحرمون بسیماهم فیؤخذ بالنواصي و الاقدام قل ان الله
 فاطر السموات و الارض عالم الغیب و الشهادة انت تحکم بین عبادك
 فیما كانوا فیه یختلفون در هر جا قرائنت که اختلاف عالم
 و نفاق ام را جمال قدم و مظهر اسم اعظم بر میدارد و جمیع امور
 راجع بحضرت مکلم طور است و انزوت و ریه و انجیل از قبل ذکر شد
 و کیف تکفرون بالله و کنتم امواتا فاحیاء کم ثم تمیتکم ثم یحییکم
 ثم الیه ترجعون قال الذین لا یعلمون مثل قولهم فان الله یحکم بینهم
 یوم القيمة فیما كانوا فیه یختلفون هل یبیطرون الا ان یاتهم الله
 فی ظلل من الغما و قضی الامر و الی الله ترجع الامور ربنا انک جامع
 الناس لیوم لا ریب فیه ان الله لا یخلف المیعاد و لکن لیسئلوه کم
 فیما اتاکم فاستبقوا الخیرات الی الله مرجعکم فینبئکم فیما کنتم
 یختلفون قل لمن فای السموات و الارض قل الله کتب علی نفس الرحمة
 لیجعلکم الیوم القيمة لا ریب فیه الذین خسروا انفسهم فهم لا یؤمنون

لقمان
۱۵زمر
۴۲بقره
۲۸

۱۰۷

۲۰۶

عن
۷مائده
۵۳انعام
۱۴

۱۰۸

كذلك زيننا لكل آفة علمهم ثم إلى الله مرجعهم فنبئهم بما كانوا يعملون
 ان في ذلك لآية لمن خاف عذاب الآخرة ذلك يوم مجموع له الناس ذلك
 يوم مشهود وما تؤخر إلا أجل معدود يوميات لا تكلم نفس الا بأذن
 فهم من شققي سعيد تبارك الله له ملك السموات والارض وما
 بينهما وعند علم الساتر الى الله ترجعون يوم يبعثهم الله جميعا
 فنبئهم بما عملوا احص الله ونسوه والله على كل شئ شهيد شيئا
 بعضه كلف موضوعا شنيئا واذ ما وضع له غافلند بكونه جميع
 ايات صحت في بيانات صحيح ككل الامور واختلافات راجع بيوم الله
 والى الله است واورست رافع اختلافات وجامع احراب متفرقه
 وهاكم بينهم اختلاف در موضوع است كه اين مراتب مقامات در
 اين عالم كه عالم اجسام و مركبات ظاهر خواهد شد يا در عوالم
 مجردات بعد از خلع تعينات جسمانيات و بر فرض وقوع عشر در اين
 عالم از كجا مقصود اين ظهور است با اين مظلوميت و مقهوريت
 و شدت ابتلا و محن و رزاي و مصائب مترد و عمن كه بر هر يك از
 مؤمنين و صاحب امر وارد شد و حال انكه بحكم ايات يوم غلبه
 و اقتدار و يوم هيمنه و احاطه و اجتناب است اول ظهور و وعش
 در اين عالم از قبل بايات و بينات ثابت و واضح شد صورتي
 در زير دارد آنچه در بالا استي قد علم اولو الالباب ان الاستدلال
 علوما هنالك لا يعلم الا بما هنالك الدنيا من رة الآخرة مرغبي و
 البته شهاده اوست چنانچه ذات مقدس باري تعالى كه مقدس است
 از غيب و شهادت و ظهور و بطون و اوليت و اخريت مطالع

شود
۱۰۵زغرف
۸۵مجادله
۷

قد سیئه او تکاشانم مطالع غیبی شهادت او و مواقع ظهور و بطون
او و مظاهر و لیت آخرت و محال اسماء و صفات و تبارک و تقدیر
بوده و هستند و هر چه را در عالم شهادت دار شدیم و عمل کردیم
و سزاوار گشتیم در عوالم آخره را دریم و مشاهده مینمایم و از خود را
بفضل الله اخذ مینمایم اگر در این عالم از صراط ادا از شعری احد
از سیف و آخر از ناز گشتیم در عوالم آخره میگذریم و اگر میبینیم موت
اختیار موت و اقبلان تموت و از ظهور سلطان ظهور در عوالم
آخره فوایدیم مرد لایذقون فیها الموت الا الموت الا ولی و وقیم
رحم عذاب الحیم فضلاً من ربك ذلك هو الفوز العظيم و اگر در این
عالم در قبر سؤال نشویم و بتکذیب تصدیق آیات قیام مینمایم در عوالم
آخره جزا مصدق یا مکذب چگونه صحیح است و اگر در این عالم بر تبه اقر
کتابك کفی بنفسك الیوم عليك حسیباً نرسیم در عوالم آخره چگونه
خواهد شد اگر در این عالم مؤمن بظهور الله و لقاء الله و آیات الله
نشویم در عوالم آخره چگونه مرزوق میشویم اگر در این عالم حق سبحانه
و تعالی بظهور مظاهر خود ظاهر نشود ظهورش یعنی چه اگر در این
عالم بجنّت رضا و عرفان و ایقان داخل نشویم بعد خلود یعنی چه
اگر در این مقام بلند یا ایها النفس المطمئنة ارجع الی ربك راضیه
مرضیه مبعوث نکردیم در عوالم آخره چگونه متوقعیم اگر در این عالم
بر تبه ارجند انا عرضنا الامانة علی السموات و الارض و الجبال فبین
ان یحملنها و اشفقن منها و حملها الانسان ان کان ظلوماً جهولاً
بقوت انسان کامل که مظهر جامع است متصاعد نشویم انسان

دخان
۵۶

بغیر
۱۵

احزاب
۷۲

نخواهیم بود و موعود نعیم و رضوان انسان است نه حیوان مقترض
 لا زال بوده و هست و لنا مقترض بسته نخواهد شد حال میگوید
 این نفوس مرتبه سید الشهدا سلام الله علیه را مدعیند نفوذ
 بالله بلی میدار بفضل الله و کرمه و رحمته التي سبقت و
 احاطت لعلین هستند که بظهور آنحضرت و مرجعت آنحضرت
 و سلطنت آنحضرت و دعوت آنحضرت و اجابت نداي آنحضرت و
 شفاعت آنحضرت و دخول رطل لواء آنحضرت و نصرت آنحضرت
 مؤمن و موقن و ثابت و راسخ و مطمئن باشند و در راه محبت و
 عبودیت و رقیبت و وفای با آنحضرت جانها را فدا کار نمایند
 بذریکه در ارض طف آنحضرت در سبیل سلطه احدیت در ارض
 معرفت و عبودیت لله الحق پنهان نمود در این ظهور که ظهور تاراه
 و ابن تاره است یک هزار هزار آورد در آن ایام علت عبودیت و
 محبت اهل بیت طهارت شد این ایام علت اقرار و اعتراف بوحده
 الله و فردانیت و انه یفضل ما یشاء و یحکم ما یرید انما سلطان مختار
 شد و مایه اطمینان و ایقان و مظلومیت خرب الله گردید و
 عنقریب عالم را احاطه مینماید یرید الله ان یحق الحق بکمال و یقطع
 دابر الکافرین لیحق الحق و یبطل الباطل و لو کره الجحورن و اما برون
 این ظهور همان ظهور موعود و بعث محمود که جمیع ملل منتظر و
 موعودند بذكره لکتاب سمائی و افاقی و الهی و قدرتی و علیه و
 هیمنه و احاطه و تسخیر و تصرف و نزول آیات و ظهور بیناتش
 از قبل مشروحاً مفصلاً ذکر شد و ابواب شبهات و توقف

وشك وارتيا را بکلی مسدود نمود و باهاک یقین و عرفان و اطمینان
 مفتوح من اراد الله و لقائه و رضائه و الوفاء بعهده و میثاقه
 فلیدخله تمسکاً به و ته الوثقی التي لا انفصا لها بصیح کتاب
 عهد الله و میثاق المقدس فی کتابه الا قدس و من لم یرد فاراً بالله
 غالب علی امره و یعلم حیث یجمل رسالته و سیعلم الذین ظلموا
 ای منقلب ینقلبون : و اما مظلومیّت و مقهوریّت و حدّ
 و غربتشر را بانصاف ملاحظه نمایند و براستی تکلم کنید :
 صدق و راستی و حقانیت و بی غرضی خلوص و استقامت نفس
 بمظلومیّت و صبر و شکر بیشتر ظاهر میشود یا بغلبه و قدرت
 و قهارت و تجرّ او و بعد انصاف دهید و ملاحظه کنید
 که در حال مظلومیّت کبری چگونه غالب است و در حال مقهوریّت
 عظمی چگونه قاهر که او را در مقام بدیهه لیهلک من هلاک عن
 بدیهه جمیع عالم و ام و اعجاز و مقهور و مغلوب نموده و کل
 حقیقه بر او درآمده اند و نری کلّ امره جاشیه دیده شده و
 از هیچیک سوا برهانها لاسلم و قحاشی و اذیت دیده و شنیده
 نشد و با حلس و نفی منع ملوک و ملوک و علما و جهلا از ندا
 و دعوت و نزول آیات و اظهار بیّنات ممنوع نشد علما حقیقه
 از رد و منع و طرد و دفع و قلع و قمع عاجز شدند و جهلا از اذیت
 و سب و لعن و امر از قتل و نفی و حبس و اگر باین مظلومیّت کبری
 ظاهر نبودند بیانات کتب سماوی و اخبار و مصداق نداشت و
 عظمت و هیمنه ظهور ظاهر نبود در خطبه تاسعه فلما دخلوا

۹
 من
 من
 من

وهرون علی فرعون وعلیهما مدارع الصوف وبا یدیها العضا فشرط الله
 ان اسلم بقاء ملكه ودام عمره فقال لا تعجبون من هولاء بشرًا
 لدوام العز وبقاء الملك وهما بآثرون من حال الفقر والذل
 فهلا القی علیهما السورة من الذهب عظاما للذهب جمعه و
 احتقارًا للصوف ولبسه ولو اراد الله سبحانه حيث بعثهم ان
 يفتح لهم كنوز الذهبان ومعادن الحقیق وكنوز الجنة افضل
 ولو كانت الانبیاء اهل قوة لا ترام وغرة لا تضام وملك تمدد
 اعناق الرجال لكان اهون علی الخلق فی الاعتبار وابعدهم
 فی الاستكبار ولا منوا عن رهبة قاهرة او رغبة مانلة لهم فكانت
 النیات مشتركة والمحسنة مقسمة ولكن اراد ان الاتباع لو سلم
 والتصديق بكتبه امور الی خاصه لا تشوبها شائبة الی اخرها
 وچون ظهور ظهور اعظم وطلوع امم اقدم اكرماست باید اكبر
 مظلومیت واعظم مقهوریت واشد بلاء واعلی مصیبت ظاهر
 شود تا غلبه وهیمنه ظهور ظاهر شود وبر عالم مبهر گردد
 وفدا كاكرد وستانش واضح وخلوص تقوی و انقطاع عن
 باهر اید و انكه هر يكی شریع ارد وهر غالی صیوة دارد و این
 ظهور اعظم بحكم الواح وكتب زبر و صحف نازل اش و حكم كتب
 اسمائے قبل مقصودش انكه اختلاف را بردارد وابتلا فرما
 بگذارد نفاق را برد وافتقار را بیاورد ضغينة و عناد را بخوا
 فرماید و محبت و اتحاد را صوب بیك انكى را بیك انكى بتدبیل
 نماید و كثرت را بوحدة و تعدید را بتوحید و جهل را بعلم

وكوكب رابدانش و بيش و تو حشر را بتمت كما قال تبارك وتعالى
 مخاطباً للسلطنة العلية العثمانية العززية قل قد جاء الغد
 ليعو العالم ويتجد من عليه فسوف يغلب ما اراده الله ويتجد كل الارض
 حنة الالهى كذلك رقم من قلم الامر على لوح قويم لا يقوم مع امره
 جنود من في السموات والارضين ولا يمنعه عما اراد كل الملوك
 والسلاطين مقصود انك اين ظهورا قدس اعظم اراده و هوش
 انك عالم و امم عباد و بلاد را بروح اتفاق و اتحاد مبعوث
 فرمايد و خروج سيف و غلبه و قدرت ظاهره با اين مقصود كما
 و مقصد متعالى منافى و مخالف است ثمره و نتيجتش مخالف
 مقصود و منظور است چه كه قوم جبريه تربيت نفاق مينمايد
 و پولوتيك معروف اليوم را ترتيب ميدهد بلكه راه وصول
 و بلوغ باين مقصود ظهور توحيد و وحدت است و اين مبعوث
 و ثمره زنده كننده جمعيت بشرية بيان و مظلوميت است
 و تقوى و انقطاع و اعمال اخلاق بارى يا مفسر الحق و الانس و
 ان تنفذ و امن اقطار السموات و الارض فانفذ و لا تنفذون
 الا بسلطان و چون ابواب فرار من جميع جهات و اقطار مسدود
 و مردود است و سايه و پناهى و ظل و معادى و مأمن و ملاذ
 نبوده و بنيت مكر در ظل مظهر حضرت غنى متعال و سايه شجره
 و حدانيت و فردانيت تبارك و تعالى كه اصلها ثابت فى ارض الكبريا
 فى السماء است اللهم يا الهى ثبت اقدامنا على طواف رضاء الصرخ
 المشعب عن الاصل القديم و ايادينا على التمسك بعزرك الوثقى

التي لا انفصا لها وان اربصا قلوبنا بالنظر الى سر الظاهر القاهر
 القائم الناطق بين العالم والام انه لا اله الا انت تركض اقل الهوى
 ومذكورتك الاعلى وتنصر من قام على نصرا امك بمنجود من الملائكة
 وقبيل من الملائكة المقربين بايد توكل بر خدا فود چون راه فرار
 نيت بسو خدا فرمود ودر سايه امر الله قرار گرفت باي جميع علامه
 ودلالات اين ايام را از قبل بكنايات و اشارات وتلويحات فرمود
 ليلونا ايها احسن عملا با اينكه بدو نشر معروف نخواهد شد
 وبغير نشر موصوف نبوده دليله آياته ووجوده اثباته يا من لا اله
 ذات بذاته وتنزه عن مجانس مخلوقاته مع ذلك اظهار الحجته واقامه
 للنعمه واجمالا في الموهبه دره كراسم اعظم در دعا نازل است حتى
 ينتمى الى اسمك الاعظم الاعظم الاكبر الاكبر الاعلى الاعلى لك سبه
 استويت على عرشك واستقلت به على كرسيك ودر دعاي
 اخراي من استويت على العرش فصار العرش غيبا في ذاته كما صار
 العوالم غيبا في عرشه ودر دعاي سحر است اللهم اني اسئلك من
 جهاتك باهاه وكل جهاتك وحي اللهم اني اسئلك بجهاتك
 كله در اين دعا مبارك وادعيه مبارك اخري كه اين اسم است
 اعلى نازل است معصوم سو كند ياد فرموده كه اسم اعظم در ان
 مذكور است واكر ناسر بدانند البشر مجان ومال در تحصيل شرف
 فائيد واين است سر حديث كلام في التوراة والانجيل في القرآن
 كلام في الفرقان في الفاتحة وكلام في الفاتحة في البسملة وكلام
 في البسملة في الباء وكلام في الباء في النقطة وانا النقطة تحت

الباء اگر نقطه نقطه تکوینی نباشد با اسم الله و ظهور الله ظاهر نشود
 انا النقطة تحت الباء که سر و تلویحاً اقرار بعبودیت است یعنی
 و فی الحدیث الباء بها الله و كذلك در کلمه مبارکه انا النقطة تحت
 الباء اشاره لطیف و تلویح عظیم مایل خراست که لا تحملها الاوراق
 ولا تکفیها الاقلاد والمداد حیث ان الولاية بذاتها فی بدنها و جوهها
 اولیتهما و اخریتهما فی ظهور و صایتهما و طلوع قائمیتها انشئت
 لنفسها مقاماً فی العبودیة لهذا الاسم الاعظم الی ان فک نفسه
 فی سبیل و بشر العباد بطلوعه و اشرافه و قال انی و من فی الفردوس
 بالحق الاکبر اشتاقه الی نفس قد قتلت فی سبیلک و فی مقام
 یا بقیة الله قد فدیته بکلیک و رضیت السبب فی سبیلک
 و ما تمنییت الا القتل فی محبتک و کفی بالله العلی مقتصماً قدماً
 و لذلك صار باء القسم و حرف الالصاق و اول کل سورة و قال کتب
 کل امری بالامریداً بسم الله هو ابتداء فصل ۱۱، کتاب شمس
 المعالی الشیخ ابونی ثم اعلم ان الله سوف یشرق اشراقاً من الوجه
 الیهی الالهی باسم البها فی یوم المطلق فی مرجع عکاً و مثله فی الوافی
 عن البیة ان لی کرة و لك کرین کرة قبل محمد و کرة بعد حسین
 و در انجیل باین اسم مبارک جمیل اشاره فرموده چنانچه گذشت
 در رؤیای یوحنا اسم فو خدا را خواهم نوشت و در تورات خدا
 و ندر هو سی و ابراهیم با اسم حکا قدیر جلوه کرد و در انروز با اسم
 که واجب الوجود است در رؤیای یوحنا انندینه محتاج بشمس و
 قرینیت لان بها الله اضاء فیها و در اشعیا یرون مجد ان

بهاء الهنا و بهین مقصود و منظور است لایرون فیها شمساً و لا
 زهریاً و باب در توریة و انجیل بشارت فرموده بهذا الاسم
 الالهی و یوحنا منم الف با ی بتدا و انتها **و بیان** چه مقدار
 تعظیم فرموده و تجلیل کرده و بشارت فرموده قوله عز و بیان اذا
 نشرنا الاشارة من شمس البهاء و دلت الدلالة من امضاء
 القضاء و حكت المرات فی وجه الايات بالبراءة فحیدر زوال
 النقطة منطقة السناء بالطور السیناء فان اذ احشربین
 یدعی الله و اقول حسب الله لا اله الا هو و مثله ذلك فلیعمل العالمون
 در این آیه مبارکه اولاً بشارت فرموده که طلوع این اسم مبارک
 اعلی طلوع شمس است و ثانیاً توضیح فرموده ببداء شدن حکمت
 مرات در وجه آیات ثالثاً اظهار فرموده که ظهورش ظهور
 مکمل طور است رابعاً طلوعش با کمال حرارت و اشراق است
 خامساً اقرار و اعتراف بعبودیت خود فرموده سائر صفات
 فنا و عبودیت را اظهار داشته سابعاً مؤمنین ببیان از امر فرمود
 که بمثل حضرة نمایند **و در** مقام آخر و لیمیزت عند طلوع
 شمس البهاء کل الفقار من اهل الفراع عن الاخیار من اهل القار
 و لیعلم فی تلك الفترة الصماء البکماء الحمیاء الغلطاء الدماء
 الغبراء السوداء الجهناء حکم البداء بعد القضاء و الامضاء فی
 نفس القضاء و انتمی در کتاب اسماء و کتب و الواح حضرة فقط
 و الحی روح من فی الانشاء فداه ملاحظه نمایند که چه مقدار از
 اسم جلیل را تعظیم فرموده و نزدش خضوع و خشوع فرموده

که حقیقت مجذوب بوده و بطریق سیله ذکر اسم محبوب را محبوب دانسته
تا اینکه میفرماید اذ اخذت یوسف یوسف لبقاء من ید مبشره العلم
الاعلی تم استنشقه لتجد عرف یوسف البهاء ثم وضعه علی سر
لترتد بصیرا وتجد نفسك خیرا ولقد خلق الله حوله للالباء
بحوراً من ماء الاکسیر محمراً بالدهن الوجود وحواءاً بالثمره المقصود
ولها سفن من بایقوتة الرطبة المحمراء ولا یرکب فیها الا اهل البهاء
الی اخر الایة ودر مقامی کبیر حقیقی کلمه اوست که اکبر مسر وجود زده
شود کل را بمقام ذهبی انسانی میرساند علیک یا بهاء الله و
ذکر قرابتک بهاء الله وثنائه وثناء کل شیئی فیکل حین و قبل
حین و بعد حین ولقد اخذ الله عهداً قبل عهدک عن کل شیئی
ان یا کل شیئی بعد الله لیوفون هو الله یتظهر الله لیجری
کل من دان بالبینا وکل فی یوم ظهوره یفتنون وآنک فی رضوان
الاهی تجد کلما انتحب وترضی فضلاً من ربک لعلی الاعلی وجوداً
من الله الاهی الاهی لا اله الا هو ذو المثل لکبری وایات العظمی
کتاب اسماء جمیع ان باین اسم مبارک اعظم واین ظهور سبحانی
اقوم مرتین و منور است **فی الباب الثالث من الواحد الخامس**
سنه نوزده شهر است و شهر نوزده یوم است و یوم اول
هر شهر و شهر اول هر سنه یوم البهاء و شهر البهاء است که بها
ایام و شهر در آن یوم و شهر است و آنرا مخصوص فرمود بمن
یتظهر الله **فی الباب الرابع من الواحد الخامس فی التسمیة باسم**
الله واسماء اهل بیت بدانکه من یتظهر الله محک است

که تفصیل میفرماید طلاقاً خالصاً از غیر آن مثلاً نفسی بقاء الله نامید
شد اگر بقاء و ایمان آورد این اسم در حق او ثابت است و الا در نفی
فانی میگرد آنشهی **فی الباب الخامس والعاشر من الواحد الثانی**
من امن بمن یظهر الله فاما امن بالله فیکل العوالم ظهور الله و
هر ظهور که مراد مشیت و لیا است بقاء الله بوده و هست که کل
نزد بقاء اولاشی بوده و هستند **فی الباب السادس والعاشر**
من الواحد الثالث طوبی لمن ینظر الى نظم بقاء الله و یشکر ربه فانه
یظهر ولا مرد له فی کتاب الله الی ان یرفع الله ما یشاء و ینزل ما یرید
انه قوی قدیر چنانچه بلند فرمود بچارهای عالم و ضعیفاً هم را که
بدیل فضل اعظم و سراقدمش بفضلہ الاسبغ الا قد متمسک
شدند و پست و ذلیل فرمود و میفرماید مغرورین و متکبرین را
خلاصه مکرر عرض شد که مقصود از تحریر این مختصر طالبین
و یا ور بوده که بحول الله و الطافه این سدد را بشکنیم و این حجاب را
برداریم و بحقیقه این امر عظیم و دور کنیم که ارکان عالم امکان را
متزلزل و بسیطه غبار را احاطه کرده رسیدگی نماییم و این
اختلاف را بقوت ایمان و قدرت دلیل و برهان آرمیان
برداریم و خدا شاهد است ابداً تعصب ندارم و بحج و بغض
ناظر نبوده و نیستیم و اگر ناخر بحج باشم بحول الله محبت سلام
و مسلمین و عالم هستم کفی بالله شهید از خداوند طلبید و
مسئلت نمایم که بروح طلبت سلوک و مجاهده مبعوث
فرماید و تا باید نماید تا قابل هدایت شود و الا حاله هذه ابداً

قابل نبوده و نیستیم آنکه تعالیٰ هیچکدام از ظالمین و کاذبین و
 هیچکدام از کاذبین و هیچکدام از منافقین و هیچکدام از فاسقین و هیچکدام از تکبر
 و هیچکدام از معتدین و هیچکدام از مسرفین و هیچکدام از مریدین و هیچکدام از
 الظالمین و هیچکدام از المحدثین و هیچکدام از المقلدین و کدما مظلوم و کذا
 و نفاق و کبر و غرور و شقاق و تکذیب اسراف و ارباب شاک و
 الحاد و تقلید و تحذید و احتجاب عظم از این است که برخود رحم
 نمیکنیم و بفکر نجات خود نیستیم و این ندای باین بلند و بزرگ
 هو و لعب دانسته ایم و راضی شده ایم که در خشت کبر در صف
 مایاییم من ذکر من رحم بحادث الا استمعوم و هم یلعبون بآییم
 و بایا حشره علی العباد مایاییم من رسول الله کافوا به یستمهرون
 محشور با شیم و بانا و جدنا ابائنا علی امه و انما علی آثارهم
 مقتدون ما نوس شویم کذلک یضل الله من هو مصرف مراب
 و یقول الذین کفروا لولا انزل علیه آیه من ربهم قل ان الله یضل
 من یشاء و هیچکدام از اناب و یقول الذین کفروا لولا انزل
 علیه آیه من ربهم قل ان الله یضل من یشاء و هیچکدام از اناب
 بل یزین الذین کفروا مکرهم و صد و اعن السبیل و من یضل الله
 فاله من هاد و چه قدم طعن زده و سره فرموده کسانی که بایا
 مجادل می نمایند من الناس من یشترک هو الحديث لیضل الله
 عن سبیل الله بغیر علم و یخذها هزواً اولئک لهم عذاب همین
 و من الناس من یجادل فی الله بغیر علم و یتبع کل شیطان مرید
 و من الناس من یجادل فی الله بغیر علم و لا ھد ولا کتاب منیر

اقرّب

تیس

نخرف

۲۱ مؤمن

۳۷

رعد

۲۷

۳۴

لغنا

۵

حج

۸

والذين يجادلون في آيات الله بغير سلطان اتتهم كبر مقتاً عند الله
وعند الذين ائمنوا كذلك يطمع الله على قلب كل متكبر جبار و
يعلم الذين يجادلون في آياتنا ما لهم من محيص وأن يروا كل آية لا يوه^{صفا}
ها حتى اذا جاءك يجادلونك يقول الذين كفروا ان هذا الا^{هم} اساطير
الاولين وأن الشياطين ليوعون الى آياتهم ليجادلوكم وان طغتمو^{هم}
انكم لم تكون يجادلونك في الحق بعد ما تبين كما قاما^{هم} يساقون الى الله
وهم ينظرون قد وقع عليكم رجز و غضب اتجادلونني في اسماء
سميتوها انتم وآباكم ما انزل الله بها من سلطان ما يجادل في
آيات الله الا الذين كفروا فلا يعفرك تقبلهم في البلاد كذبت قبلهم
قوم نوح والاعراب من بعدهم وهمت كل امة برسولهم ليأخذوه
وجادلوا بالباطل ليدحضوا به الحق فاخذهم فكيف كان عقاب^ب
ايا نفوسيك اذ قبل وحال مجادله در آيات نموده ومينمايند^{نست} دانسته
وميدانند آيات الله است شبهه نيست كه ندانسته ونميدانند
حال ايشان مثل حال مرد مسلمين ومؤمنين بايات قرآن است
نسبت بايات بديعه منزله اليوم كه ندانسته بر آيات وصاحب آيات
چون نميدانيم آيات ومن عند الله است مجادله مينمايم مثل كفار كه
ندانستند ومجادله كردند ومجادله كردن كافر شدند فعوذ بالله
من غضب الله ان الذين يجادلون في آيات الله بغير سلطان اتهم
ان في صدورهم الاكبر ما هم بالغيه فاستعذ بالله انه هو السميع
البصير المزمع الى الذين يجادلون في آيات الله اني بصرفون الذين
كذبوا بالكتاب بما ارسلنا به رسلا فنوف يعلمون اذا غلغلا

١
شوم
٣٣
انعام
٢٥

٣
انفال
٦٤
اعراف
٦٩
هؤم
٤

مؤمن
٥٨

٧١

فَاَعْنَاهُمْ وَالتَّلَاسُلِ يَجْعَلُونَ فِي الْحَيْمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يَسْجُرُونَ وَمَا
 نَزَّلَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ
 لِيُدْخِلَهُمُ اللَّهُ فِي الْقَحْقَرِ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا نَذَرْتُهَا غُفًى نَبَأُ شَدِيدٍ
 كَرَامَتِ بِنَجَادٍ لَهُ كَقَبْلُ نَمُودَةٍ وَحَالِ مِينَ مَيَامِينَ دَوَابِئِ اسْطَرْمَلُونَ وَ
 مَرْدُودٍ وَمَطْرُودِ أَهْلِ عَالَمٍ وَخُسْرَانِ أَبَدٍ شَدِيدٍ وَمَيِّشُونَ بِقَوْلِ
 وَبَيَانِ بُوْدَةٍ وَالْيَوْمِ بَانْعَادٍ مَوْفَنَاءِ أَرْوَاحِ وَأَبْدَانِ اسْتَعْمَلُوا
 مَلَكُ قَبْلُ كَرَبُودَةٍ وَهَسْتَنَدِ چُونِ بَاعِلُومِ وَفَنُونَ وَقَوَاعِدِ وَرَسُومِ
 وَأَصُولِ وَفَرْغِ عِيكَ خَوَانِدَةٍ وَضَرْوِ بَدِیْهِ كِتَابِ سِتِّ وَعَقْلِ
 وَاجْمَاعِ خُودِ آيَاتِ قُرْآنِ وَظُهُورِ صَاحِبِ قُرْآنِ مَوَازِنِ مِينَ مَوْدِ
 وَمِينَ مَيَامِينَ وَخِ الْفَوْضِ بَا مَفْهُومِ وَمَعْتَقِدِ بَدِیْهِ مَسْأَلِ خُودِ
 كَانِ مِينَ مَوْدِ نَدِ لَزَا آيَاتِ اللَّهِ نَدَا نَسْتَرِ وَنَمِيدَانِدِ وَبَايَاتِ
 نَمُودَةٍ وَمِينَ مَيَامِينَ وَحَالِ بَعْضِ كَشَا شِعْرَةٍ كَحَافِظِ بَدِیْنِ وَنَاصِرِ
 شَرِيعَتِیْنِ رَبِّ الْعَالَمِیْنِ عِلَافَةٍ بَرَانِیْكَ بَايَاتِ بِنَجَادِ لَمْ
 مِينَ مَيَامِينَ قُرْآنِ نَزَاهِمِ نَعُودِ بَالِلَهُ مَعْطَلِ وَاحَادِیْثِ رَا مَهْمَلِ دَاسِ
 چِرِ كَرِ مِیْكَوَبِیْدِ آيَاتِ مُتَشَابِهِ اسْتِ وَلَوْ قَطْعِ الصِّدْقِ اسْتِ
 ظَنِّ الدَّلَالَتِ اسْتِ اسْتِدْلَالِ بَانَ كَافِیْ نَبِیْسِ وَخَبَارِ ظَنِّ الصِّدْقِ
 وَظَنِّ الدَّلَالَتِ اسْتِ اِحْتِجَاجِ بَانَ مَفْخُورِ وَاعْظَمِ بَرَهَانَ وَابْكَرِ لَبِیْدِ
 وَاقْوِیْ حُجَّتِشَانَ دَرِ أَصُولِ سَأَلِ الْهَيْبَةِ وَغَوَامِضِ بَيَانَاتِ رَبَانِیَّةِ
 اِجْمَاعِ وَضَرْوِ رَسْمِ بَعْنِ اِجْمَاعِ وَضَرْوِ مَجْعُولِ اِزْ اِیَّامِ نَصْدِ
 اِسْلَامِ وَكَلِیْلِ قُوْیِ اَخْرِشَانَ كَرِ فِی الْحَقِیْقَةِ عِجْزِ اِنْ خَرَبِ مِیْرَسَا
 حَكْمِ قَتْلِ وَضَرْوِ جَبْرِ وَغُیْبِ وَفَنِّ وَطَرْمِ وَلَعْنِ وَسَبِّ اسْتِ

اگر چه شهدا لله از این برهانیم این خرب کل را عاجز کردند و حقیقه علیا
 تقصیر نداشتند چه که پنجاه سنه زحمت کشیده درس خوانده و تحصیل
 علم کرده اند و کتاب سنت و ادب و دانسته و مضبوط و مفهومی
 و ناسخ و منسوخ و فهمیده و بر تبه اجتهاد و استنباط احکام
 رسیده اند و با اجازه بحکومت شرع و پیشوائی خلق مشغول
 بکمر تبه بشوند امری ظاهر شده مغایر و مخالف با پنجه از کتاب و
 سنت و قوای عقل و اجماع دانسته و فهمیده و اعتقاد کرده
 و استدلال کرده اند چگونه قبول نمایند بلی اگر بر وند و استدلال
 این خرب را بشوند البته از حق چشم نخواهند پوشید و فی
 الحقیقه نفوسی که از علم رفتند و دیدند و قبول کردند نفس ^{فتن}
 و قبول کردند نشان اعظم خوارق عادت است و این تصرف و تسخیر
 از خصائص این ظهور اعظم است و در ظهورات قبل واقع نشده
 بلی برای علم لازم و واجب است که بصیر عقل و رأیتی که در حد
 اسلام مؤمنین سیدانام عنایت شد و نظر نمودند نظر
 فرمایند و تفکر و تدبر نمایند تا حق از باطل ممتاز و منفصل گردد
 و حال هم که وقت و فرصت ندارند چه که از جهتی صلوای جماعت
 و درس و موعظه و از طرفی محاکمه و مراجعه و از جهتی دید و بازدید
 و وفق مجالس عقد و ولائم و هنگامی جواب مسائل و بعضی
 هم از احب من دنیا که ثلاثه بنیسا و قناعت فرموده اند و آخر ترا
 نسیا منسیا انگاشته اند و بجهت ترین فراش در تحصیل ^{شما}
 باقصی تبه اجتهاد رسیده اند و جمیع جوارح و ارکان هلم من فرید

میگویند و بکمال همت مشغولند و سعیشان بتراید املاک و عقارات
 و ضیاع و زخارف و عمارات و زمانی هم تألیف و تصنیف کتب
 فقهیه و اصولیه و تفتیش مسائل و فرعیّه و اهم از کل حفظ اسلام
 و مسلمین از شر اهل طغیان و معاندین و بعضی هم شهیدان الله بنو
 زهد و قناعت و تقوی منور و عرف قدس و خشیت و همد
 از وجوه و قلوبشان ساطع و انکسای بقین داشتن آنچه دامنند صحیح
 و مسلم است و این امر اعظم که عالم و امم را تقییب فرموده بدیعی
 البطلان با اینکه امم قبل بایند و جهت از شرعی شریعت
 غراء محروم شده اند ان للمتقین عندهم جنات النعیم ^{فقط}
 المسلمین کالجبرین مالکم کیف تحکون ام لکم کتاب فیہ ^{سئون} تدر
 ان لکم فیہ لما تمیرون ام لکم ایمان علینا بالغه الی یوم القیمه
 ان لکم لما تحکون سلام ایتم بذاک نعیم ام لهم شرکاء فلیا
 بشرکاهم ان كانوا احبا قین الی فذر فی یکذب بهذا الحديث
 سنستدرهم من حیث لا یعلمون واملی لهم ان یکدمتین
 ام تسلمهم اجرا فم مغرم من متقلون ام عندهم الغیب
 فم یکتون با اینکه هیچیک از علماء نفوذ بالله مدعی عصمت
 و احاطه بنوده و نیستند بلکه خود را هم اهل علم و یقین نمیدانند
 ام یقولون شاعر تر تبصر رب المنون قل تر تبصوا الی حکم
 من المتر تبصین ام تا هم احلامهم هذا ام هم قوم طاعون
 ام یقولون تقوله بل لا یؤمنون فلیا تو اجدیت مثله ان
 كانوا صادقین ام خلقوا من غیر شیء ام هم الخالقون ام

ق

طور

خلقوا السموات والارض بلا يقون امرعندهم خزائن ربك امهم
 المحيطون امهم سلم يستحقون فيه فليات مستقيم بسلا
 مبین الی امهم اله غیر الله سبحانه الله عما يشكون حال تمام
 خضوع وخشوع از ایشان یعنی از علم اعلا مسألت می نمایم
 که این امر مقدم از هر امری است و لازم تر از هر چه در عالم است
 مزاج نیست هزار و هوی و لعب نیست امر بسیار بزرگ است
 نا حال در عالم شنیده نشده در مدت پنجاه سال پنجاه هزار
 نفر از جان بگذرند و هستی خود را فدا نمایند در محبت و ولایت
 نفسی که قبل او را ابدی شناختند و دوست نمی داشتند
 بلکه در مقام عداوت و ناسپاسی بوده اند لا حول و لا قوة الا
 بالله بلکه نفسی را که حق و واجب اطاعه میدانند و در محبتش
 جان می دهند مؤمن و مسلم هم نمیدانستند بعد از این قسم تغلب
 شدند و تبدیل گشتند آیا این تغییر و تصرف از غیر خدا ممکن
 لا والله باید علم دین مبین با این حزب مجالست و معاشرت
 نمایند بحجت و صفا و در استدلالات ایشان و بیانات حقا
 امر بدقت و انصاف امعان نظر فرمایند اگر حق است قبول
 نمایند و اذعان کنند و اگر باطل است البته دلیل و پرهان
 بر بطلان اقامه نمایند و این خریب هم مقصود که جز عرفان و فوز
 برضاء الله نداشته و ندارند و اعظم شاهد شنیدن سب
 و شتم و دادن مال و جان ایشان است لذا البته خداوند عالم
 قادر القای حق میفرماید بدلائل ظاهره از کتاب و سنت

و از اعتقاد خود رجوع خواهند نمود و این خدمت بزرگ را خداوند
 البته جزای بغیر حسنا غایت فرماید در دنیا و آخرت یا اهل
 کتاب لم تکفرون بایات الله و انتم تشهدون یا اهل الکتاب
 لم تلبسون الحق بالباطل و تکتمون الحق و انتم تعلمون قل یا
 اهل الکتاب لم تکفرون بایات الله و الله شهید علی ما
 تعملون قل یا اهل الکتاب لم تصدقوا عن سبیل الله من امن
 تبغوها عوجاً و انتم شهداء و ما الله بغافل عما تعملون و لما
 جاءهم کتاب من عند الله مصدق لما معهم و كانوا من قبل
 یتفتخون علی الذین کفروا فلما جاءهم ما عرفوا یکفروا به فلغنه
 الله علی الکافرین چنانچه هزار سال طلب نصرت و ظفر
 می نمودیم و اسلام و قرآن را مبشر بظهور میدانستیم و خود را فردا
 اهل میثم دریم و یا لیتنا کنّا معکم فنغزو فوزاً عظیماً می گفتیم
 در حالتیکه در مجلس راحت و آسوده نشسته ایم و قشر چای
 و غلیان کیف کرده ایم لا عن شعور نقای شهادت می نمایم و من
 غیر تأمل و تفکر باینکه حالت تصور غیر وقوع است آرزوهای
 نمودیم که مقصود و منظور و محبوب ظاهر شود و حضرت شرافت
 نمایم تا ظلمت ضلالت را از عالم محو فرماید و عالم و احوال را از نور
 هدایت روشن و منور و مستحضر نماید و چون افق عالم بانوار اسم
 اعظم روشن و کلخن جهل و نادانی و ظنون و اوهام بگلشن
 علم و دانائی و یقین و شهود تبدیل شد چون مخالف با هو
 و منا فی باراحت و عادات خود دیدیم نرفتم و ندیدیم و ندانیم

و نفهمیدیم و نشنیدیم بسماع از نفوسیکه خود میدانستیم بگو
متکلمند و ارتقو خدا غافل بر اعراض و اعتراض و اغراض و لجاج و
مجادله و انکار و احتجاج برخاستند نعوذ بالله من غضب الله
و اگر نصرت کرده بودیم بدون اینکه از دماغ نفسی خونی ریخته و
یا نفسی از رده کرده بعالم تازه و روح و روحان بی انداز می رسید
بودیم و لما جاءهم رسول من عند الله مصدقا لما معهم بنذیر
من الذين اتوا الكتاب كتاب الله وراء ظهورهم كانوا لا يعلمون
الذين اتيناهم الكتاب يعرفونه كما يعرفون انبياءهم الذين خسروا
انفسهم فهم لا يؤمنون و امنوا بما انزلت مصدقا لما معكم و لا
تكونوا اول كافرينه ولا تشتروا باياتي ثمنا قليلا و اياي فاتقوا
ولا تلبسوا الحق بالباطل و تكتموا الحق و انتم تعلمون و اقيموا
الصلاة و اتوا الزكاة و اركعوا مع الراكعين اقامه صلوة و
ايتاء زكاة در حقیقه اولیه نصرت و اقبال بحضرت محجبت
و بودن با اصحاب و اتامه من الناس بالبر و تنسون انفسكم
و انتم تنلون الكتاب فلا تعقلون اقتطعون ان يؤمنوا لكم و قد
جاء فريق منهم يسمعون كلام الله ثم يحرفونه من بعد ما عقلوه
و هم يعلمون فويل للذين يكتبون الكتاب بايدهم ثم يقولون
هذا من عند الله ليشر و ايه ثمنا قليلا فويل لهم بما كتبت ايديهم
و ويل لهم مما يكتبون چنانچه حال قريب دو هزار سال است از
ظهور حضرت روح و نزول انجیل گذشته و هزار و سیصد و ده
سال است از طلوع خاتم انبيا و نزول قرآن و هنوز هیچ عهود

نفسه
۹۵

انعام
۲
نفسه
۳۵

و انهم
نفسه
۳۵

بر حضرت روح و هیود و نصاری بر آفتاب فوق حجاز و بطحا هر سینه
 با دکار باطله خود مدّ ها نوشته و می نویسند و بر عجم باطل بایات
 تورات و انجیل استدلال نمایند و در این طلوع قدس صمدی و
 ظهور عزّت ربّی هم فاضل گردند و جناب حاجی محمد کریم خان ظهور الله
 با خروج و بدعت خود مخالف و آیات الله را با مشعر و مدرک
 ناقص خود غیر مؤلف یافته همان اعتراضات و احتجاجات و ایراد
 علما ملل قبل را که بر فرقان و مظهر رحمن نموده اند بجهت حفظ ریاست
 و عزّت و ادعایشان که ما انزل الله به من سلطان با همه با و افترا
 بسیار تکرار فرموده اند و بطنونات مجتثه و افکار جعلیه کما
 بافته و انهارا رده ظهور الله و آیات الله انکاشته و نمایانده
 که از کتاب سنت و ضرورت و عقل استخراج نموده اند فیئس ما
 ظن فی تسولاته و توهم فی تصوراته قال مثل قولهم تشابهت قلوبهم
 و اعجاب زکله مرار شاد العوام با ادعای ایمان و اسلام نوشته اند
 (اگر شمشیر سلطان نبود بایسته بر علما جریره گذاشته بودند) او که
 در این بیان منتهای تملق و دسیسه و چابلوسی است ثانیاً مرد و
 تشیع و اهانت علماست ثالثاً اظهار فضل و علم و قوت و
 بیان استدلال خودشان است رابعاً شمشیر را برهان تدبیر
 و دلیل بطلان این امر عظیم خطیر کان کرده اند و از بینه لیهلك
 من هلك عن بینة و یحیی من حی عن بینة اعراض و از چند الله
 هم الغالبون و یا حی الله الان یتیم نوره و لو که المشركون و شهرت
 سید الشهدا روح العالم المظلومیته و وحدته و غربته الفدا

و انبیا و اولیا و علما ای که فی سبیل الله شهید شدند انما فرموده اند
حضرت سلطان ادا ما لله بقائه متعرض اینجرب نشدند آنچه واقع
شد با صراحت و ابرام علمای ظاهره که بلباس واضحه الله علی علم و
بسفاهت بعضی زولات و منتسبین بود بلکه در موارد بسیار
ذات شاهانه بنفسی اینجرب را حفظ فرمودند یشهد بذلك کل
منصف مؤسس هذا النبأ العظیم و هذا البناء الکریم و حال
اقا زاده ایشان با اثر والدشان تاسی فرموده و مشی خود سر
نموده و در ساله از ایشان دیده شد مصطفی بتقویر العوج که
بالعکس هفت نام زنکی کافور یکی ان بعد از فرموده اند
نوشته و باین حزب نسبت داده اند و بلفظ جواب رد اعتبار
میفرمایند (و رسالت) اخر دین تا ویلی و تناسخی و عقائد
باطله باین قوم نسبت داده اند و رد اعتقائد و نسبتها را فرموده
معلوم بوده که هر شیئی با آثار خود شناخته میشود یا بضدش
حال از منصفین میخواهم و سؤال میکنم این در رساله را با الواح
و آیات و مناجات و دعوات و خطب و زیارات و صور علمیه
که صور عقائد و معارف و تعلیمات این حزب است و در
جمع بلاد موجود و مشهود مقابل نمایند اگر یک کلمه اشتباه
و راست است ایشانند مقوم عوج و الا عارف بخود شوند
باری خدای اکاه کواه و انبیا و اولیا نش شاهد و طهره ایشان
از فوشتن از کتب معروفه مسلمه با مطبوعه اینجرب دلیلی است
کافی بر هائی است وافی که این بیانات و عقائد نه از صاحب

این امر است و نه از مؤمنین او و عارض مجاهد مکرر ذکر نموده که مؤمن
 و مطمئن نیست و حال زده بدین ایزد و مر ساله هزار مقابل قبل
 صدقش باین امر بدیع زیاده شد چه که کتب مطبوعه و غیر مطبوعه
 این مسئله که فی الواقع احسن التقوییم است ملاحظه و کفایت شده است
 در فصل دهم، فرموده اند هر حرف از کتاب تدوینی و تکوینی را
 تا ویلی بلکه تا ویلاتی مسلماً و بطور چند است و همچنین اخبار
 و کلمات آنها هفتاد و چهار است و اگر هزار و چهار داشته باشند
 مناسبی میخواهد و این مطلب در هفتاد و هفتاد تا ویل و
 هفتاد ظاهر شرط است و تا ویل برای مردود است تا آخر این فصل
 شرح این معنی است اولاً اینکه نمایند اند که این بطوآن و طوآن
 و تا ویل هفتاد کونه را مطلع و اکاشند فرق و هم و حقیقت
 آنست که و هم در خارج مصداق ندارد و تصور اینست عقول
 ناقصه ضعیفه نموده و حقیقت در خارج مصداقش ظاهر است
 حسناً یا عقلاً یا نقلاً حال آن طواهر و بواسطه و تا ویلات را
 ظاهر نمایند تا این غریب مقهور و مغلوب شوند و مصداق
 میقی الله الحق بکلماته و ان الباطل کان زهوقاً ظاهر شود و اگر از
 اسرار است چنانچه در جمیع کتب ایشان است و خلق قوئ شنیدند
 از اندام این بطون و اسرار طائف حول اسم الله الباطن و اسم
 الله الغائب است و یوم ظهور و بطن و طلوع غیب تبلی الشرائع
 و تظهور الضمائر یوم ظهور است و این طایفه اسرار رجعت و ایاب را
 از طواهر کتاب و بیانات صاحب کتاب ظاهر فرمودند و اطفال

ایشان در بازار کشف سراسر نمودند و بر سر دایر ظهور سلطه مختار
بشارت دادند **افن هیک الی الحق** حقان **یتبع امن لایهک** الا ان
هیک ثانیاً میخواهند مستعد فرمایند از برای قبول قهمتی که نسبت
داده اند که این ملاعین بیدین بدین تا ویلی قائلند و حال اینکه
مدعی هر کس رابع خود بدین تا ویلی مؤمن است و خلوق را بدین تا ویلی
دعوت مینماید چه که از طواهر کتاب و آیات و آثار ابداً اصلاً
شاهدک ندارند و احدک از علما و حکما و عرفای قبل و بعد بان
تفق فرموده اند و لی این ظهور را کتاب بتمامه و سنت باسرها
و ضرورت بحقیقتها و افاق مایهها و انفس باسرها و اقها کوا
صادق و شاهد ناطق است چنانچه در همین رساله در مواضع
عدیده برهان ثابت گشت پس مخترع دین تا ویلی ایشانند نه
اینجانب مظلوم منتهم در موضوع شبهه و توقف برای اهل ثوب
و امر نیاب است **فصل ۲۲** فرموده اند مراتب تا ویلی
مثل روح و بدن است پس ظاهر نما از بجای خود است تا ویلی هم
دارم و اگر بگوئی پس چیست که امام شرع جدید میآورد و شرع
حکم ظاهر ابدان است نه حکم تا ویلی حکم تا ویلی فوق این شرع است
و پسندار امام شرع را بکلی از میان بر میدارد شرع نیست مگر
با آنچه نفع دارد و فحی از آنچه ضرر چیزی و وقتی حلال و وقتی حرام
و بالعکس است بر حسب صلاح و فساد خلق در اوقات مختلفه
انتهی شرع جدید را تصدیق فرموده اند و تا ویلی را فوق شرع
پس و انسترسد که شرع تا ویلی ایشان مؤمن و متمسکند

فصل (۳) فرموده اند هر شئی را علامتی است و از این مقدمه

نتیجه گرفته اند که ولی با صفات مخصوصه ولایت است و آن ده صفت است
عصمت و نقی و اعلیت و اتقی و استی و اشجع و معجز و دلیل
بر ادعای خود چشم و خواب رود و قلبش خواب نرود از پشت

سره بپند بوال و از زمین بلع نماید **در فصل (۴)** فرموده اند

از علامات مخصوصه امام زمان اینست که صورت او شبیه پیغمبر
آخر الزما می باشد و هم باطنش اسم باطن او و اسم ظاهرش اسم ظاهر

در فصل (۵) فرموده اند بعد از عروج رسول الله و

اممه اطهار و غیبت امام دست ما از هر جا کوتاه شد ضرورتی

چند در میان گذارده اند که اینها را خلیفه و قائم مقام خود قرار

داده اند بعضی آنها بحدّ بدهت رسیده است از آنها توحید

و نبوت و امامت اممه هدی و افضلیت خاتم انبیاست و از

اهاست که فساد محرم است و از اهاست امام حکم بقاعده می

فرماید شرع بمعنی فرغ فرغ نخواهد آورد اما دروغ گو نیست

امام سلطان است و سایر نمی شود آنتهی صفات مخصوصه

ولایت کلیه الهیه و قائم بامر الله بنی کل متفق است و نصاری از

حضرت روح دیدند و مسلمین از جمال حبیب و این غریب از نفس

مبارک یک بدون تاویل معصوم بود و اعلم و اتقی و اشجع و اکرم

و اشده استقامت و اعظم انقطاعاً و اعلى حساباً و نسباً و اشبه

الخلق برسول الله خلقاً و خلقاً و اسم ظاهر و باطنش موافق

و مطابق بود دیدند و بخوشان شهادت دادند و مناطینند

احتجاب نفوس که بحجاب علمیه و دلالات ظنیّه و تاویلات و همیه
 متمسک شده رفتند و بصفت مجاهد طالب متصف نشدند
 بر تکذیب اعراض باقی ماندند از قبل هم امثال ایشان در حق بخا
 علم و معادن رحمت لایتنایه همین نسبتها را دادند چه شدند
 تا الله اعلم لان فی العذاب لهمین و در مقامی فرموده اند لا
 نبی بعدک ان ضرورتیست (فرمودند لا ظهور بعدک و لا کتاب بعدک
 بمذهب ایشان باید و ابعثهم اللهم مقاماً محموداً یغبطه به
 الاولون و الاخرون را تاویل نموده و آیات لقار انصر احش
 بیرون برد و الخاتم لمن سبق و الفاتح لمن استقبل و هو الاول و الا
 و الظاهر و الباطن را خود دانست نفوذ بانه من تحریف این
 و ایتحال المبطلین و تاویل الجاهلین در فصل ۶ کلمات
 و آیات این ظهور را منع را فرخرف و نامربوط و بی معنی و غلط فرمود
 و باین افترا نسکین غل صدر و طفی نامر حد فرموده (و فرموده اند)
 بعد از آنکه خرافات خود را دید گفت حروف و کلمات نزد من سجده
 نمودند و من آنها را مخصر نمودم که جای هم استعمال شوند و هر
 يك عمل یکدیگر نمایند) اگر این فرمایش صدق و صحیح است
 چرا عین عبارات ایشانرا نقل فرمودند که اعظم بخرافات باشد
 و اگر دلیل بر پیغمبری بودن و مستغنی از رخ کردن و تکلفات و از
 نمودن است منصفین عالم بقطعات و دکاوت و اکاهی احاد
 و افراد این خرب مقتقدند تا چه رسد بنفس مبارک مقدسیکه
 بقوت بیان و قدرت بتیان این نفوس زکیه را تصرف و تسخیر

فرموده و بکلام اش خاضع داشته **در فصل (۷) (۱۹) نسبت**

دین تا ویلی و تناسخ داده اند تا اینکه فرموده اند موافق عقل و نقل انقلب در دنیا بسیار نیست عده محصور است که از ان روح و صفت حکایت میکند و آن همان چهارده نفس مقدسند

در فصل (۲) فرموده اند طریق باطن آنکه شیء را رو بموثر که ال محمدند حرکت میدهدیم اگر نفی رانی است و بجهل مطلق اگر ظلمات نیست **در فصل (۳) فرموده اند** اصل این مطلب محل

سخن است که میشود بدین سرازار حام بیرون آورد و بگوید من سلمانم یا نه این مخالف ظواهر اخبار است و جمعی از علما شیعه تناسخ دانسته اند ولی این حضرات بابتیه هیچ منع از تناسخ نمی نمایند و همین بخود عام میکنند سخن مادر انموثی است که از قبر خود بیرون میاورند قبل از ظهور بمخبر امامی یا بمقتضای طبیعت بانقسم که خدا داناست و حقیقت آن از اسرار ال محمد است

و آن غیر تناسخ است **در فصل (۹) بعد از مقدمات** نتیجه گرفته اند که حال هم هر که کو ساله صفتی را پیشوای خود سازد و مردم را بان دعوت نماید و در اسامی میخوانیم و باندک جسد قابیل و تفرغنی فرعون امام موسی در هر قالبی بروز می کند **انتهی** اگر جناب این ائمه همتشان ابطال حق نیست چرا همین معنی را که فرموده اند از اسرار است و آن غیر تناسخ بحضرت نسبت نداده اند بلکه سلب فرموده اند حضرات ظواهر و بواطن با هم میدانند انفسکاء و انفسا مشرق معقول نمیدانند جسد

بلا روح مرده است و روح بلا جسد ظهور و بروز ندارد موافق
 عقل و نقل و افاق و انفس حقیقه محکم است که تجلی و اشراق صیفا
 تجلی اعظم و اشراق نور اقدم و قوالب بعد البته باید اشرف و
 ارق و لطیف از قوالب قبل باشد چه اگر نباشد تناسخ و تکرار
 لازم می آید انقوالب لطیفه جوهر و خلاصه و صافیة جسمانی
 بود که قابل و لایق حکایت زان انوار لا تطفی بودند بعد از
 خلع آن قوالب چه شدند و کجا و چه جاست و انکهی عاجز اگر
 ظرف خوبی بدست آورد وقتی هم که خالی است حفظ مینماید
 راه حین احتیاج نخود باندۀ من غضب الله ایام است که
 که بر عقبۀ یهود بر گردیم و دست خدا را بستر دایم و یا نستغفر
 او را عاجز خوانیم و یا ستوب الیه در خزینه اش دیگر قدرت و حشمت
 تمام شد و آن من شیء الا عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر
 معلوم حال انصاف دهید مؤل کیست و بدعت در دین الهی
 که ابدًا محو و نسخ او را از عقب رنماید و لایق الباطل من بین
 یدیه و لا من خلفه چگونه میخواهند بگذارند ما ننسخ من آیه
 او نفسها نات بخیر منها او مثلها لم تعلم ان الله علی کشتی قدیر
 اولم یروا ان الله الذی خلق السموات و الارض قادر علی ان یخلق
 مثلهم و جعل لهم اعداء لایرب فیہ فابی الظالمون الا کفورا بلکه
 جمیع قرآن و کتب الهیة و ظهورات مظاہر قدسیه و جمیع عقل
 و نظر را بمذهبه راه ایشان باید تاویل نمود و از ظاهرش
 خارج نمود و بدون مناسب تاویل کرد و بیاد الله را مغلول

بقرة

 من
 بنی
 ۹۸

دانست و چون ممکن نیست و ان الله میخی الحق بکلماته و یبطل
 الباطل بحکم طواهرایات قرآنیّه و آثار و افاق و عقل و سنت
 الطبیّه که لزوم تجد لها تبدیلاً و لا محویلاً منتظر ظهور بودیم
 نفس مبارکی از اعلا فوق سیادت و اصالت و نجات بایات
 و بیّنات و استقامت کبریه و خوارق عادات و علاماتی که
 در کتب و اخبار بود از مشرب ابداع ظاهر شد و با مراد الله قیام فرمود
 مسلمین و اهل عالم را و رو بپوش که خاتم انبیا و مبدأ صفیا روح
 العالم فدا شد است حرکت داد چه که محض نور و صرف ظهور
 بود نفوسیکه از ماسوا الله یعنی سوای او منقطع شدند و
 بقلب طاهر و نفس زکیّه و فوار منیر بتمام جوارح و ارکان
 شهادت دادند که اینست ان ظهور موعود و بعث محوی که
 منتظر بودیم آن نفوس هستند که در زمان وحدت و توحید
 خرق حجبات تقلید و تحدید نمودند الله اکبر انزل الکتاب
 و المیزان کتاب و میزان با هم است حضرت قائم روح ماسوا
 فدا راهمان آیات که میزان و محک و علت رستگاری
 و نجات است و امر خاتم انبیا روح عالم فدا و اشرفیت و
 اعظیّت آنحضرت را خداوند بان ثابت و ظاهر فرمود چون
 مخالف هوا و ناس و برعم ایشان مغایر کتاب و سنت و ضرورت
 و اجماع بود قبولش ننمودند و ردّش کردند و هوا و نیجه شهید
 نمودند و رو بپوش که صدر اسلا و بدو ظهور سیدانام و وحدت
 و غربت بود و جمل مطلق که صرف ظلمت و ان ایام ابو جهل بود

مسلمان را حرکت میدهند و با میران میکشیم و بجای میزنیم هر کس کتاب
 الهی را بید خضوع و خشوع و تسلیم و رضا گرفت و بوسید و سب
 گذاشت و عرض کرد هذا ما وعدنا الله ورسوله الحمد لله الذي
 صدقنا وعده انمده است که سر از قبر بیرون آورده بان قسم
 که خدا خواست و داناست و آن غیر تناسخ است و از اسرار است
 که اهل حجاب از آن محجوبند ان الله يسمع من يشاء وما انت
 بهسمع من في القبور و اگر توقف نمود و شبهه کرد و اعراض نمود
 و اعتراض کرد و بفهم ناقص خود با ایات احتجاج نمود و کوساله
 ساخت و مزدون الله بجهته غنا و ثروت و رخا و غرت و در
 ستایش نمود بعینه همان اعراض و اعتراض و لجاجی است که با نقطه
 فرقان نموده و سامری و قابیل و فرعون و ابوجهل و شیطان نمر
 شده که از قبور خود سر بیرون آورده اند بان قسم که خدا خوا
 ست و دانسته است و آن غیر تناسخ است و نزد اولی العالم معلوم است
 چه آثار و علائمی که از آنها در میان و کفر و تصدیق و تکذیب
 خضوع و تکبر ظاهر شد از این نفوس هم ظاهر شده است و هر چه
 در این عالم هر نفسی عامل شد و دارا گشت بعد از خلع ارواح
 از ابدان بجزایش میرسد سا صرف عن ایاتی الذین يتكبرون
 في الارض بغیر الحق سنستدرجهم من حيث لا يعلمون و املی لهم
 ان کید کمترین چه مثل مثل شمس و مرایی حاکیه از او
 هر یک با سحر دیگر و وصفی آخر و تجلی اعظم از اول ظاهر شدند
 و کتاب بعد محیط و مهیمن بر کتاب قبل بود که هر را نندیک

تن بشیر نیست: جز خیالات عدد اندیش نیست: بر مثال موجها
 اعدادشان: در عدد آورده باشند بادشان: **و دیگر فرموده اند**
 سبحان الله چه غر خرافات که میگوید رسول خدا اتحادی فرمود که
 مثله سوره یا یک سوره یا یک قصه این قرآن نمیتوانید بیاورید
 اینهم میگوید مثل یک حرف نمی توانید بیاورید و هم قرآن را در یک
 کلمه جمع مینمایم ما حاضریم بخوان ببینیم این غر خرافات بقدر
 یک دم مارکیرها اثر میکند آنتی ای آقای بزرگوار در مدت
 پنجاه سال هشتاد هزار نفس و زیاده از علما و عرفا و سادات
 و زهاد و عباد انزهر قلیل و طایفه در این راه و این امر و این حکما
 رایگان جان دادند بقدر دم مارکیرها در انحضرت اثر ننمود
 و اذا انزلت سورة منهم من يقول یکم زاذنه ایمانا فاما الذين
 امنوا افراد تمام ایمانا و هم یستبشرون و اما الذين فی قلوبهم
 مرض افراد هم رجس الی مرجهم و ما قوا و هم کافرون شهادت
 خدا اعظم از شهادت کُل است میفرماید انا نکره انیکم زاذنه
 ایمانا گفته اند در قلوبشان مرض است پس زیاده شده است
 رجس بر رجسشان و مردند در حالتیکه کافرند برای ایشان
 امر مشتبه شده امید انکه موفق بطلب و سلوک و مجاهده
 شوند و بصفات مجاهده فی سبیل الله راسته شوند البته
 بمقام بلند لنهیدیم سبلنا فائز میشوند و لو زفته و ندیده
 و ندانسته اعتراض و رد فرمودن اعتراض و رد بر مظنونات و
 مفهومات خود ایشان است اگر جمیع اهل ایران جمع و ظهر

یکدیگر شوند یا تکمله مثل سلطان می توانند بیاورند فهم سخن
 شان اولی الالباب است اعتراض بالفاظ از مجتبه بخردان
 پس معلوم و واضحست ما سوی الله مثل خدا نمیتوانند بگویند
 و بیاورند نفوذ بالله من قبح الزلل و بوار العقل و الضلال جسد
 مبارک نقطه اولی روح العالم مظلومینه القدار اجانو خود
 و فرار نمود و انکار فرمود باستقامت وظا و قیام فرمودند که
 چاره جز شهادت منکرین امثال ایشان نیافتند و قالوا و
 فعلوا فی حقّه ما قالوا و فعلوا فی عیسه و حضرت الهی جل س
 الاعلی مرحوم حاجی سلیمان خان را قبل از شهادت مامور
 فرمودند با ذکر ایمان و بعد از شهادت ان جسد مطهر را حرکت
 داد و حال در او عیبه محکمه موجود است نسبت کذب و دروغ
 بنفوسیکه از ما سوگو داشتند و میگردند نمی توان داد فتمنوا
 الموت ان کنتم صادقین را نستغفر الله و نتوب الیه دروغ
 و یا تعارف دانست با امر مطاعین مطلعند و منکرین بظنون
 ظن الباطل و هی یومون فی هیما الار تیاب چه قدر حیرت و
 حسرت و افسوس و دریغ است برای مدعیان اسلا که هما
 حرفای منکرین و معرضین را تکرار نموده اند همین افترا ^{بجانب}
 در بار حضرت عیسه و انبیاء و حکایت کربلا زدن در ^{فصل}
 (۱۰) میخواهند در احادیث و اخبار بیکه در این ظهور اعظم
 از قبل بخازن علم الهی خبر فرموده اند خنده و شبهه نمایند قرآن
 و آیات آفاق و انفس را چه میکنند و ظهور را باین تصرف

و تغییر و هیمنه و قدرت و قوت چه می نمایند فرموده اند از احادیث
 باینطور ندیده و نشنیده ام: ندیده و نشنیده نمیتواند دیده و
 شنیده را تکذیب نماید عدم وجدان دلیل بر عدم وجود نیست
 و شهادت نفی مسموع نه: عجب نبود که از قرآن نصیبی نیست جز
 نقشی که از خورشید جز کرخی نیابد چشم نابینا: فرموده اند
 نوع این مطلب صحیح است که امام شرع جدید و کتاب جدیدی
 آورند و متفقهین هم با آن حضرت عداوت می نمایند بلکه علما
 سوء انومان بدتر از همه علما سوء عالمند: از فرمایش و تصدیق
 ایشان مدعای انحراف ثابت و انکارشان مردود است از
 خدا میخواهیم ایشان را نجات دهد و بیدار کند فانی حیات^{نی}
 بر بقای حیات بدیهه باقیه ترجیح ندهند و تکذیب عالم محیطوا
 بعلمه نفهمایند و در ظهور سلطان معلوم بما عند هم من العلم
 مسرور نباشند و شرایط جهاد قیام فرمایند و چون تهمت و
 افتراء جد فرموده اند فی الجمله یاس حاصل است ان الله لا یهد
 الکاذبین و لایهدک الظالمین امید آنکه موفق بتوبه شوند و بجز
 عمل از عرفان علّة العلل محروم نشوند و ربّ عالم قتل و جهل
 و معه علمه لاینفعه و فرموده اند امام که ظاهر میشوند قرآن
 صحیح را می آورند و در مقام دیگر فرموده اند شریعت پیغمبر را
 بطور صدق و کمال بیان می فرمایند: اهل دانش و بیشتر اند
 که این دو بیان شان تاویل بلا مناسب است چه اگر گفته شود
 نفوذ بالله شریعت پیغمبر صدق و کمال نداشت و باینست غفر الله

قرآن صحیح نیست کفر و شرک و الحاد است و مخالف آیات و
 وعقل و افاق و انفس است بل فکرت مخریف شده و آن میخرفون
 الکلام عن مواضع است و همین غلو و بدعتی است که الیوم کنند
 و جهل است که برای ابطال امر غنی متعال می نمایند چنانچه اخبار
 و آثار پیشما و مدلل بر این مطلب است که خلافت کتاب الله را
 بعقائد باطله خود تاویل و تفسیر می نمایند و بان عقائد باطله
 با قائل موعود معارضه و احتجاج میکنند و بانحضرت وارد
 میشود انچه بر سر لوحه از جهال جاهلیت وارد نشد و در جهالت
 و نادانی سخت تر از ایام جاهلیتند و آن همین تاویل و تفسیر و
 تحریفی است که کوساله صفی را اخذ کرده اند و مزدور الله
 ستایش می نمایند و با حق و آیات الله محاجه میکنند بدیت
 کاور با و برکتند از حد عامیاء فوج را با و برند از امر پیغمبر
 بامر الهی تبارک فیکم الثقلیں را نمیتوان تاویل نمود و آن انحراف از
 الذکر و اناله لحافظون را مهمله داشت و الیوم اکلت لکم دینکم
 معطل داشت قرآن غیر صحیح یعنی چه و شرع و اسلام ناقص چه
 معنی دارد و اگر استخراج از اخبار شده بر فرض کونش از ما
 زمان تفتیه بود و از حکمتها بالغه حکیم حقیقی مطلع و آگاه
 نیستیم معارضه شش جمیع افاق و انفس است باید بطور صلاح و
 صواب معنی نمود که خلل و قیوم در حجت باقیه الهیه پیدا نشود
 مختصر قرآن ثقل اکبر است و عترت ثقل اعظم و مظهر این امر
 اقدم همین قرآن حقیقت خود و نزول بیان و ظهور تدبیر را

ثابت فرمود و اینجانب خلق را بطواهر همین قرآن و اخبار و آثار ائمه اطهار
 دعوت مینمایند و در هیچ معاخره و ج از طواهر ایت نشد و تاویل
 اهمیت و جایز نمیدانند مگر آنچه با امر سالرسل و انزال کتب و
 توحید و تقدیس بارتیجا مخالف است و سبب شهره و فطور
 در دین خدا میشود آنوقت هم باز نکات سنت و معنی مینمایند
 و احادیثی را هم که در این فصل هم ذکر فرموده اند همه از یک وجه و
 دو وجه شاهد صدق دعوی اینجانب بی انصاف و جناب ایشان
 شهادت آنحضرت و اصحاب او را با اینکه قرآن با فصیح بیان فتمنوا لکم
 ان کنتم صادقين میفرماید و با علی البرهان الله اشترک من
 المؤمنین انفسهم و اموالهم بان لهم الجنة میخواند و با بلع تبیا
 الذین قالوا ربنا الله ثم استقاموا تنزل علیهم الملائکه بشاء
 مینماید قلع و قمع و دفع و ردع شمرده اند اگر این امر که بمثل
 افتاب طالع شده و باین مظلومیت کبری که من فی الوجود را
 غلبه نموده انکار شود بنوآت و رسالات و کتب منزل له بجه برهان
 ثابت و حجت الهیه چه نحو تمام و بالغ میکرد حدیث لوح و قلم را
 باین تقریر میخوانند شهره کنند فرموده اند این ملا عین بعد
 از آنکه دیدند آن فخر و غلبه که برای امام است در وقت ظهور
 برایشان حاصل نشد غالب ایشان کشته شدند و سرهای ایشان را
 از بدن جدا کردند معذرت برای خود پیدا کردند که اصحاب ما
 اینطور میشوند و غزوه و روم و روس را شاهد بطلان آورده اند
 و فرموده شصت مدعی بر میخیزد و دوازده نفر لها سیدند و

سلاطین هم قلع میفرمایند بسیار از این مدعیها کذب بعد از
 غروب حضرت سید رشیدی و طوائف اخری از صلب هم و چون
 هو بیرون آمدند و از علایم ختمی ظهور است فرموده اند
 معدود که از این ملا عین کشته شدند عده بسیار کمی است که
 اسم ایشان قابل ذکر نیست که در حدیث لوح ذکر شود و ضمیر را
 بغیبت راجع فرموده اند یعرفون نعمه الله ثم ینکرونها گویا
 اینهمه که شهید شدند و اسیر یا قسی بلاد عالم بردند و سنوا
 در تحت غل و زنجیر صابر و شاکر نیست بغل صد و روقاوت
 قلوب قاسیه بسیار کرده و حدیث زور را فرموده اند این
 قسم ندیده ام روایتی ثمانون الفانم هم ثمانون رجلاً است
 و روایتی ثمانون الفاست اگر جناب اقا زاده روایت ثمانو
 ندیده باشند دلیل بر نبودن روایت نبوده و نیست حکایت
 کنند یکی از علما اسلام با خارج مناظره میفرمود از کتاب سلم
 او شاهد ذکر نمود که مثلاً فلان روایت در ورق بیست و یکم است
 و انشاهد در کتابی که نزد او بود در ورق بیست و پنجم مرقوم
 بود انخارجی میگرد و میگفت ملا نمائید که این ملا عین چگونه
 کاذب و مفتر و ملحدند شاهدیکه در ورق بیست و یکم ذکر می نمود
 در ورق بیست و پنجم موجود همین قسم است جمیع فرخانات
 ایشان کول بخورید کوش ندهید حال جناب ایشان حکایت
 صدق و یا کذب را مصداق داده اند اگر چه جسارت است با عظم
 ظهوراً مبعوث شده اند بسیار خوب ثمانون الف فراموش

شهادتش بر صدق مدعیان ایشان زیادتر است و اگر نفرمایند در روز اول
 محققاً ثمانون الف شهید شدند که کل یوم عاشورا و کل أرض کریمه
 از مطالب محققه مسلم است که منهم ثمانون رجلاً يصلح الخلافه
 در زوراء است و حدیث فی سنه الستین بظهر امره و یعود کثیراً
 چند قسم روایت فرموده اند و آخر فرموده اند شاید تصحیف
 شده باشد (و فی شبهة لتستبین باشد) ^{احتمالاً} اولاً اذا جاء
 بطل الاستدلال ثانیاً علی زعم الباطل و تاویل العاطل
 ظهور حضرت موعود در شهر است که هر این حقیقت آن
 کشف میشود چنانچه شهر بود و چون میزان قسط و محاکم
 عدل بمیان آمد معلوم و واضح شد و صادق و کاذب صدق
 و مکذب مفهوم شد و منفصل گردید ثالثاً مرحوم خان
 والدشان در فصل الخطاب فی سنه الستین روایت فرموده اند
 و حدیث العلم سبعة وعشرون حرفاً فجميع ما جائت به ^{احتمالاً} الکر
 حرفان فاذا قام القائم یبیت باقی الوجوه منزله کتاب مستطاب
 ایتقان نازل فرموده اند قوله جل بانه و عز برهانه و امر را
 که انبیا و اولیا و اصفیا بان اطلاع نیافته و یا بامر مبراظه
 نداشته اند این هیچ رعا ع بعقول و علوم و ادراک ناقص ^{ند} خود میرا
 مینمایند اگر مطابق نیاید انکار مینمایند انتخاب انکرم
 یسمعون او یعقلون انهم کالانعام بل هم اضل سبیلاً انهم
 هزار نقش بی بازار کائنات اید بشد برائی کلاک نکار مانبود
 صاحب کساعوج التوجوه خواسته اند رد کنند و امر را که انبیا

و اولیا و اصفیایان اطلاع نیافته و از ذکر فرموده و نقل فرموده اند
 و یا بامر مبرم اظهار نداشته و ترک فرموده ماند و نوشته اند و
 ورق استدلال فرموده اند که بیان فرمودن دلیل نداشته ^{نمیست}
 بلکه داشته اند و بامر مبرم اظهار نداشته اند با اینکه کتاب ^{دلیل}
 ایقان صد هزار جلد آن در میان خلق منتشر است و نمی توان
 که و زیاده نمود و آنکه مطبوع است چه قرآن و اخبار خزینة
 مرطب و لا یابس الا فی کتاب مبین است و این خزینة مفتاحش
 نزد مرایای قدسیه است بیان میفرمایند و لیکن اثبات مستور
 و با هر خرد نقاب و از ادراک عقول و افئده مصون است تا ^شزها
 کشف حجاب کند اوقات هر نفسی بقدر ترکیه اش که افلح من
 ترکیه ها و قد خاب من دسیه ها مطلع میشود و ^{در} دیگر آنکه از
 مطالب مسلمة محققه حضرت شیخ و جناب سیدار و اجناها
 الفلاس است که از قرآن و آثار بیرون آورده اند و جمیع افاق و ^{نفس}
 و کتب سما و ظهورات مظاهر قدسیه را شاهدان آورده اند
 که باطن ولایت اشرف از نبوت است و ظهور قائم ظهور بطون
 و جناب ایشان خوب این معنی میدانند و همین است که در حد
 هزار پرده اسم الزار که رابع گذاشته اند حال محضرت و اعترا
 او را ظهور و صایت انکاشته اند حَقُّطَتْ شَیْئًا وَ غَابَتْ
 عَنْكَ شَیْءٌ و حدیث مرگ مجاران لقائنا اربع علامات
 من اربعة نبی را هم بتکلفات صرفه و نحوی چه زحمتها کشیده ^{اند}
 که شبهه فرمایند عبارت حدیث عربیت نداشته باشد دلیل

اینکه روایت صحیح نیست بوده و نیست اگر طفل مذکور بود فلان
 فلان وقت میناید و هزار بالغ فیض خلاف او بگویند فلان
 بیاید وقتی که طفل خبر داده او را راه ندیم که طفل روایت نمود
 حکم قاضی بلخ این بود آن قاضی هم بخاکم و اعظم مبعوث شد
 چه که او گفت شهادت عدول ثابت شده تو مرده و ایشان
 میفرمایند آنکه خبر داده قوم یائی عربیت نداشته باشند هم
 قاضی بلخ تا آنکه فرموده اند ساعت که ادعا کرد اول ذلت
 خود در شیعیان شد الان سی و هشت سال است که خروج
 کرده و تا حال دستاوش سر نتوانسته اند راست کنند و در هیچ
 مجلس اسم او را نمیتوانند ببرند و هنوز جمعی از رؤسا ایشان
 در عکا محبوسند این کرامت و ظرفیت بلوچ خود را
 خوش میکنند و جای ویل و میخورند و عیش میکنند که ما مظفر
 انتقی ایستد من تا هشتصد سال شیعه مخفی مستور و مردود
 و فرار و مطرود بلا بودند و بزرگداشت از ائمه هدی و علما
 محبوس و مسجون از مذهب خود آگاه نیستند یا بغیا علی الله
 اغماض و انکار فرمودند مسجونین در مدینه مبارکه مقدسه
 عکا که بر تیره سینا و وادی امین در کتب مقدسه معروف هم
 جای ویل و میخورند بحسبهم الجاهل غفیراً من الکرم و انما
 یطعمون العالم عمارت قم الله ولا یریدون منهم جزاء ولا
 شکوراً این خانم اقا زاده بزعم خود از کتاب مبارک ایشان
 بر تناسخ شاهد آورده اند چه که منزل آن کتاب مستطاب

بایات محکمه واحادیث متواتره ثابت فرموده اند که بعثت نبیا
 و اولیا از جانب خداست و کتاب هر یک کتاب خداست
 لذا من حیث المجمل واحدند اگر چه من حیث الظهور والاثار
 متعدده و حق بین التبریک میبینند و احوال متعدده بیان
 و مطلب باین لطیفی را که علت غائی ارسال رسول و انزال
 کتاب است تناسخ کمان کرده و بعضی از بیانات آن کتاب
 مبارک را مقطوع الاول والوسط والاخر محرفاً و مغلوطاً
 نقل فرموده اند و نسبت غلط را هم نه بخود و نه بکاتبه بل
 بمنزله روح العالم بتراب رهسره الاظهر فداء داده اند لاله
 الا الله کلمه توحید است اگر حروف اثبات ترک شود شرک
 بوده و معلوم میشود کتاب ایقان که از نفس مظهر رحمت
 ظاهر نزد ایشان بوده چراغ خرافات و نامربوطها و کلمات
 بی معنی را فقره بفقره عیباً مرقومه فرموده اند و مرده فرمایند
 که قول قائل مجهول را مرده میفرمایند و عقاید باطله سماعی را
 و در هر جای کتابشان نسبت عدم علم و فهم و ادب سیاست
 و عقول داده اند و جمیع فسوق و فجور و قبائح و مناهج و فساد
 عقیده در حق اینجذب و مقفّن این امر که مقدس است از علم و
 ادراک عالین تا چه رسد بظنونات سوئیست ظالمین و مغفّرین
 داده اند فیعلم الذین ظلوا الی منقلب ینقلبون او کتم
 سیر وافی الارض فتکون لهم قلوب یفقرون بها فانها لا تعی
 الابصار و لکن تعی القلوب التي فی الصدور انما نوءدون

لَات وما انتم بمعجزین کالذین قبلکم کافوا الشد منکم قوۃ واکثر اموا
 فاستمتعوا بخلایقهم فاستمتعتم بخلایقکم کما استمتع الذین من
 قبلکم بخلایقهم وخصتم کالدک خاضوا اولئک حبطت اعمالهم
 فی الدنیا والاخرۃ واولئک هم الخاسرون اینست انچه جناب
 خان تناسخ کمان فرموده اند باری انصاف از دین بلکه از دین
 دکن دین مبین است مثل جناب اقا سید یحیی کشفی و جناب
 ملا حسین بشرویه و جناب حجة الاسلام نجفی و جناب شیخ
 علی وملا علی بسطامی که از اجله علما شیخیه و اصولیه
 بودند و بزهد و ورع و علم و فضل و تقوی مشهور و لباس
 بتدیل پیاده در عرف بها کو و چهره رفتند چه از طرف
 حکومت سنیه از برای امثال ایشان منع شدید بود و نمی
 گذاشتند از علما و عرفا و حکما و زهاد و عباد عبور نمایند باما
 سختی و اذیت و زجر و مشقت رفتند و دیدند و دانستند و
 از صفوف و منابر و الوف گذشتند و بخویشان شهادت ایا
 شهادت ایشان در دیوان الهی مقبول و مسموع است یا نفوسیکه
 جهلاً از عدم علم و اکاهی لاجل متابعت هوی و مقاصد نفسیه
 برای انجناب حکایتی نموده اند و میفرمایند زبان کشوده که فرمود
 سلوئی قبل ان تفقد و بعد که سوال کردند فرمودند مویک
 یعنی نظرم نیست آخر انصاف دهید مسلمین بیانات افترا
 انجناب را قبول نمایند یا بیانات قصیده بلغیه سهله متمنعه
 حضرات را که من حیث الالفاظ حجت است فضلاً علی المعانی

حال خواهند فرمود انما علمه بشر لسان الله یلحدن فیہ بامیفرما
 واعانه علیه قوم اخرون بارک جناب ایشان حضرت والدشان
 پیجاه سنه و زیاده است که با علم و فضل و غنا و ثروت و غرت
 و طایفه و قبیلہ بکمال جد و اجتهاد خواسته اند که اعلیت و
 افضلیت خود را ثابت نمایند و نتوانسته اند و این بسی معلوم
 که تا تقدیم برهان و حجج نشود تقویم العوج راست نکرده و تا
 خلوص نیت همراه نباشد نفوذ کلمه در قلوب سرایت ننماید
 بارک موضوع این رساله اینست که یک مجلسی با مرتضی سلطانی
 مرکب تشکیل شود و از امر او دانشمندان و علما مدلل حاضر
 و باین حزب جناب ایشان مناظره فرمایند تا علم ان الباطل کائن
 زهوقاً منکوس و رایت ان افتحناک فتحا مبیدنا مرتفع و بام
 انجناب این فخر و فضل و منت باقی و پاینده ماند و ان ضمنهم
 لفریقاً یلون السنتم بالکتاب لتحسبهم من الکتاب و ما هو من
 الکتاب یقولون هو من عند الله و ما هو من عند الله و یقولون
 علم الله الکذب هم یعلمون بارک بعینه همان نسبتها و استدلالات
 از قبل علما اصنا و یهود و نصاری بر بطلان شمس بطحامید
 جناب قانزاده هم بر بطلان این امر و باین حزب داده اند هر کجا
 انها اثر و ثمره از اعمال و کھتار و استدلال خود بردند دیگران
 هم از انچه کاشته اند میدروند کشت ناکرده چراغانه طمع میدرد
 آب ناداده زمین را چه بهار باشد و قریب د و هزار سال
 از ظهور حضرت عیسی و نزول انجیل گذشته و هزار و سیصد و

ده سال است از ظهور خاتم رسل و نزول قرآن و هنوز یهود و خود بر
 حضرت روح و یهود و اهل انجیل بر مظهر حضرت رب جلیل در
 هر سینه با فکر باطله خود در هماغه می نویسند و بزعم باطل خود بایا
 توره و انجیل استدلال می نمایند چه شرف و نتیجه بردند سواى اینکه
 برائى خود و نفوسیکه اضلال کردند عذاب آخر و عقاب الهی را
 مهیا و آماده نمودند و لکن بخوان الله الحق بکلماته و یقطع دابر الکافرین
 و اذ ایتل لهم امنوا بما انزل الله قالوا انؤمن بما انزل علینا و یقرین
 بما ورائه و هو الحق مصدقا لما معهم قل فلم یقتلون انبیاء الله
 من قبل ان کنتم صادقین قل یا اهل الکتاب هل تتقون منا
 الا ان امننا بالله و ما انزل الینا و ما انزل من قبلنا و ان اکثرکم
 فاستقون **و نتم من طوبی حجت و من وجد عرفی و من عرفی عشقه**
 و من عشقنی عشقه و من عشقه قتلته و من قتلته فانا دیت
 و انشره و عن النبی الناس کلهم ها لکون الا العالمون و العالمون
 کلهم ها لکون الا العالمون و العالمون کلهم ها لکون الا
 العارفون و العارفون کلهم ها لکون الا المخلصون و المخلصون
 فی خطر عظیم **اولا** از خوارق عادات بزرگ و معجزه عظیم نقطه
 بیان جل ذکره است که هر نفسیکه خالی از الاعراض و الاغراض
 یکساعت در آیات منزله ان تفکر نماید با حاطه علیه حضرت را
 مشاهده نماید و ظهورات و انقطاع انجو هر ابداع را بچشم انصاف
 ملاحظه کند و یقین نماید طیب حاذق عالم بوده و در دستش
 بنفوس ام و من عند الله خود را با اسم قائم موعود فرقان ظاهر فرمود

بقره
۱۵مائده
۶۴

حرق حجاب و خرق سحاب نمود و مر عند الله اتیان آیات فرمود
 و بیّنات ابراز داد و در هر وضع بیان بشارت و شره ظهور ^{بظهور}
 الله و بطلوع آن نیر امکان اشارت نمود و جمیع بندها را
 کیست و سدها و هم رازان و حجابها ظنون را بسوخت و ایمان
 بان ظهور را هیچ چیز معلق فرمود و جمیع را در جمیع بیانات
 بامر مبرم محکم و طلوع جمال قدر مستعد فرمود که بحضور رفعا
 ند اکل اجابت کنند و بقدر نفس کشیدن و ظرفه العین و
 بقدر کفایت بلی توقف و صبر نمایند و دلیل و بنیه نخواهند
 حتی سؤال اهرام از آن مظهر غنی متعال نمی فرمود الا در شئونی که
 نزد او مرضی است حتی فرمود بعضی احکام را نازل فرمود مگر آن
 نیر امکان بنزول احکام مشغول نشود حتی میفرماید اگر معجزه
 و برهان خواهید امروز از من بخواهید که او دوست نداشته
 افنده غیر صافیه منیره را که بغیر او ناظر باشند حتی زیاده از
 هزار بار تکرار فرموده که دین خود را قرار دهید کسی را محزون
 نکند که اگر آفتاب ظهور طالع شد و چشم تو نتوانست نور او را
 مشاهده نماید و یقین نکردی چون دینت شده است که اخذ
 محزون نمائیم تکذیب نمیکنی چه اگر تکذیب کردی البته محزون
 میشود و باین واسطه چشم انصافت کور میشود و اگر ساکت
 شد و تکذیب نمود چشم انصافت کور نمیشود و باین واسطه
 از نور آفتاب ظهور چشمت روشن میشود و ابواب یقین برایت
 مفتوح میگردد چه عرض کنم چه قدر ان وجود مبارک اصرار فرمود

و اجواب فراموش و اقرار را من جمیع جهات بسته و باز کرده و از جمیع جهات
 خلق را منصرف نموده و چشم و گوش و فؤاد و مشعر و مدرک و عقول
 کل را بمن بظهور الله جل ذکرا الاعلی و ادعای او و ظهور او و زندگانی
 او و آیات او و بینات او و دوخته قلم و مداد عاجز است از ذکر
 آنچه سعی فرموده ثانیا از طلوع و غروب حضرت خاتم انبیا و
 مبدأ اصفیا هزاره رود و سیت و شصت سال گذشتن و ناس
 کاهی بنور قمر هزار سال در ظلمت و تاریکی و از ظهور و نفخه
 صور و حشر من فی القبور مجبور و از وحدت بکثرت و از علم
 بظن و از یقین بجهل و از اصل امر و حجت و دلیل و بینه
 و معجزه غافل و حقیقت خواب و سراب را آب نکاشتنه ناس
 بیدار و بطالع نبی ظهور سلطان مختار منتظر نمود و حجت
 و دلیل را ثابت فرمود که آیات الله و کتاب الله است و کتاب و آیات
 حجت کافیه بالغه باقیه عظمی قرار داد و در این مقام حواریات ^{و مقتضیات}
 مستورات در غرف کلمات و بیانات در منتهای زینت و اجمل
 خلق و احسن طرز بلا حجاب نقاب جلوه داد و در خساره نبود
 و ثالثا منظر کلیه الهیته در هر کور و دور بنفسه معروف و
 موصوف است و الله لا یعرف ولا یوصف بما سواه و لا یبغی و لا
 ینکر بدون است نباید دیگری و را شناساند و غیرای و را
 بنمایاند از ما سواه مخلوق مجعول با برادته و هو معروف
 بنفسه دلیل آیات و وجوده اثباته مقرو مستقرش حسب
 امر و شرع و آیات الله لذا بمن خواست و نمیتوانست من بظهور ^{الله}

جلا ذکره و شأنه رامعین و مشخص فرماید و میخواست جمیع تدابیر
 و وسائل تثبیت نمود که ناس را حول مظهر ظهور جمع و توجیه
 و افکارشان را از توجیه بغیر انحضرت منع نماید تا خود انحضرت
 کیف یشاء ویرید و یقتضی تدبیر و حکمته ناس را تربیت فرماید
 و دیگران که چون صاحب این امر ابداع امنع اعلم و مظهر اسم
 اعظم اقدس الهی روح من فی الانشاء فداه ما بین خلق مخصوص
 امراء و وزراء و علماء و حکما قبل از ظهور سنه ستین معروض
 و بحدائق و فطانت و ذکاوت بل علم لدنی و مکاشفه و شهود
 و خارق عادت و بیان فائق و احسن اخلاق و اطوار موصوف
 و بعد از ظهور مذکور جمیع رتق و فلق جمهور را بخراب انحضرت
 الاجل الا الهی را و احنافه راجع و من جمیع جهات حصین
 و مظهر حکمتین و خزینة مائیه این بر تیه بود لذا جمیع عقلا و
 اهل سیاست و صاحبان حل و عقد از ملکت و دولت حرکت و
 مؤسسان امر شیراز سنه ستین را از حضرت الاجل دانستند
 و تدبیر سیاسی و امر شورشی قیام نمودند و گمان کردند لذا
 در صدد تدبیر تدبیر خضر نشان بودند و مظهر و مظهر حکمت
 و تدبیر الهی مظهر ظهور است لذا محض معین و مشخص نفرمودند
 من لای ذکر و لای عرف بلد و نه و لای نعت و لای وصف بغیر و لای
 حفظ و حراست من هو محبوبه و محبوبا له و مقصوده و مقصود
 الامم و دیگر مشغول نمودن ولایات امور را ببحث آخر و در سر
 متوجه نمودن ناس را بجهت و مقصود هم بمیزان یکی که حسب

ظاهره را در ارج و خادم و چاکر حضرت الهی روح الانشاء فدا بود
 اشاره فرمودند و از نقطه اولی و لوح با شش نازل و چون
 ابتداء امر بود و از تعلیمات جدیدیه مطلع و آگاه نبودند و مقدار
 نزول این و لوح نقطه اولی روح العالمین فدا را بر صاغر غل
 و بغضا شهید کردند بر حسب عقائد و افکار قبل قیاس
 نمودند و این و لوح را وصیت نامه و میرزا یحیی را وصیت نامه
 و این تدبیر عجیب فوائد بسیار نمود و مقصود را حاصل فرمود
 و اگر در کتب سنی و ظهورات مظاهر قدسی نفسی نظر نمایند و تفکر کنند
 مشاهده مینمایند که همواره این قبیل تدابیر باقتضای وقت
 و نفوس از مظاهر حکمت و تدبیر ظاهر شده است بعضی باسم
 دوزن مستی و برخی باسم وستی است و بعضی بصرف مستی و
 اسم و لا زال سنت الهی در این قسم جاری شده که امتحانات
 اقتضای میفرماید تا صادق از کاذب عالم از جاهل تمیز و
 تفصیل شود و عارف محقق از عامی مقلد و اهل هوا از همدی
 ممتاز گردد چنانچه آیات امتحانیة قرآن که از قبل عرض شد شاهد
 ناطق و آیه مبارکه نقطه اولی که از قبل در ذکر اسم اعظم الهی ذکر
 شد و لیمیزت عند طلوع شمس الیاء کل الفجار من اهل النار
 عن الاخیار من اهل القرار کواء صادق است و در بارش کما
 بیرونی را نمیگذارد در اندرون داخل شود و لوی مانع و حاجب
 صاحبانیت و طائفان حول بیت نبوده و نیست و البته مطلعین
 از اسرار این حکایت بیانات بسیار و موزات بیش از اینها

الله مظهر الظهور من الافكار والاذکار بآیه دو لوجیکه بابهم
 میرزا یحیی نازل یکی بابهم الله الانزل الانزل بتداف مفروده و عار
 دقیق و عالم خیر از اینکله استنباط مینماید که صاحب این
 لوح و مخاطب باین مظهر نفی و مرجع لا اله است و بعد صیغتها
 فاشهد باننی انا حی فی الافق الاهی اسمع و اری کل من یدکر فی
 یدکر ای یای و انا خیر الذاکرین مقصود از حیات در افق الاهی
 آنکه نداء الله از ان افق مرتفع میشود و بر او و کلاست ^{دیت} شهادت
 دهند بما شهد الله و از انا خیر الذاکرین عرف انا خیر ^{بلین} القای
 مهبوسیت و بعد میفرماید بخوان ناس را بمن ینظرون الله فانه
 یأتیکم و لامر لظهوره و بعد میفرماید کلمات بیان را تو نمی
 فهمی سؤال کن از کسیکه نزد عرش ظهور است مقصود جفا
 اقامه سید حسین کاتب انحضرت است که شهید شد و ببقا و
 زیارتش فائز نشد تا بر مقصود و شأن نزول بیان واقف گردد
 و بعد امر را بشانی تنزل میدهند که احدی را بحال فرار و رانگ
 نماند میفرماید فان اظهر الله فی یامک مثلك هذا
 ما یورثن الامر من عند الله الواحد الوحید فان لم یظهر فاقین
 بان الله فیکم و ما اراد ان یعرف نفسه فوض الامر الى الشیطان
 از این بیان که یقین کن خدا در شماست و خواستار است بشنا
 نفس خود را که نفس الله القائم بالسنتن است و اکذا را امر را
 بشهداء ظاهر است که او نه حقست و نه عارف بحق چگونه
 میتواند وصی یا مرآت حاکی از شمس باشد و مثلك ما یورثن

الامر فتم كما تنزل بيان ومقصود است ودر لوح آخر خطا
 وحید با و میفرمایند باینضمون که کسی که اسمش مطابق با
 وحید است فاعلم بان الشمس اذا غربت لا يعلم احد فیمن غرب
 ولا یطلع الی یوم من یتظهر الله ذلك رب العالمین میرزا
 یحیی نه شمس است و نه میداند شمس در چه افقی غروب فرموده
 و از چه افقی طالع میشود با اینکه فرموده باینی انا حیی فی الافق
 الاهی الی ان یقول جل ساینه وان عرش الوحید عرشه ولكن ما
 ینبغی لایدر که الامن یتظهر الله صریح مدعی وصایت عزت
 نه وصی است نه مرآت از ایندوح مبرهن و واضحست که او
 وصی مرآت نبوده و نیست و علاوه صریح است که وصایت و
 امامت را ینظهور برداشتیم که باین ذکر کارنا ساز من یتظهر الله
 محتجب نشوند بلی چون من یتظهر الله جل ذکره و ثنائ را ظاهر
 میدید و میدانست که دستی فوق دست و نیست در همه جا از دنیا
 امر فرمود که بحضور دعا و اظهار و لولیک ایه نازل فرماید کل قبول
 نمایند و چون کبر و غرور و سرکشی و طغیان او را هم میدانست
 لذا او را در اسم ازل و وحید کند و برنجیر و محبوس و اسیر فرمود که
 نتواند جسارت نماید و فوق مقام خود را ادعا کند چه افتخارش
 باین اسم بوده و خلق کلمه فقط اولی است پس شانی برای او نبوده
 و نیست الا نشان ایمان اگر بر ایمان ثابت بماند و شهادت
 دهد بما شهد الله و امر ان یشهد بان الله هو حیی فی الافق الاهی
 و شیهه نیست که باین شهادت فائز نشد و تصدیق نمود علاوه

فِي الْبَابِ الْحَادِثِ وَالْعَاشِرِ مِنَ الْوَاحِدِ الرَّابِعِ مِنْ تَجَاوُزِ عَمَلِهِ وَدَالِيَا
 فَلَا يَحْكُمُ عَلَيْهِ حُكْمُ الْإِيمَانِ سَوَاءً كَانَ عَالِمًا أَوْ سُلْطَانًا أَوْ مَلُوكًا
 أَوْ مَمْلُوكًا مَرَقِبٌ بُوْدَ اِيْن حَكَم رَا دَرْ مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ جَرِيَانِ نَدَا
 كِه مَا نَزَلَ اَللّٰهُ اَنْزَمَانِ حَكَمِ اَوْسْتِ اَنْتَهَى وَ قَتْلِ دَرْ بِيَانِ مُؤَكَّدًا
 هُنِي شَدَّ مَكْرُ كَسِيكَمْ مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ رَا حَرْوْنِ مِيْنَمَا يَدِ بَرْ كَلِّ وَ
 فَرْمُودِه كِه اَوْ رَا مَعْدُومِ فَا يَنْدِ وَ وُجُودِ مَبَارِكِيَا كِه خُصْرُ نَقْطَه
 اَوْ لِي وَ رَا دِيَانِ نَا مِيْدَنْدِ يَعْنِي جَزَا دِهَنْدِه يَوْمِ جَزَا اَبُو الشَّرِّ
 نَا مِيْدِ وَ حَكَمِ قَتْلِ بَرَا وَا جَرِي مُنُودِ وَ شَهِيْدِي شِ مُنُودَنْدِ وَ خَلِيلِ
 الرَّحْمَنِ رَا اَبُو اَللّٰهُ هِي خَوَانْدِ وَ جَمْعِي اَز مُؤْمِنِيْن رَا هَمْ بِحَكْمِ شَهِيْدِ
 مُنُودَنْدِ وَ عِلَاوَه بَرَا يَنْكِ ثَمَرِ وَ نِيْتَجِهْ اَحْكَامِ بِيَانِ رَا صَا جِبِ
 بِيَانِ اِيْمَانِ مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ فَرْمُودِه **فِي الْبَابِ التَّاسِعِ وَالْعَاشِرِ**
مِنَ الْوَاحِدِ الثَّانِي فِي اَنْ مَا فِي الْبَيَانِ تَخْفَةُ اِلَى مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ
 سُبْحَانَكَ اَللّٰهُمَّ يَا اَلْهِي مَا اَصْغَرَ ذِكْرِي وَمَا يَنْسِبُ اِلَيَّ اِذَا ارْتَدَيْتُ
 اِنْ اَنْسَبَ اِلَيْكَ فَطَقْتُ بَلَنِي وَمَا يَنْسِبُ اِلَيَّ بِفَضْلِكَ اِنَّكَ
 اَنْتَ خَيْرُ الْفَاضِلِيْنَ وَ فِي الْبَابِ ثَلَاثُ مِنْ الْوَاحِدِ الثَّلَاثِ
 فِي اَنْ الْبَيَانِ وَمَا فِيْهِ طَائِفٌ حَوْلَ قَوْلِ مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ مَدَّنْظَرِيَا
 نِيْسْتِ اَلَا مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ ذِيْرَا كِه غَيْرِ اَوْ رَا فَعِ بُنُودِه وَ نِيْسْتِ مَحْتَمَلِ
 غَيْرِ اَوْ مُنْزَلِ بُنُودِه وَ نِيْسْتِ اَنْتَهَى اِذَنْ تَجَسُّسِ دَرْ اَمْرِ مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ
 وَ اَحْتِيَاطِ يَا تَامَلِ وَ تَوَقُّفِ رَا فَرْمُودِه وَ هَرْ يَكِرَا دَرْ نَا رُذْ كَرْ فَرْمُودِ
 وَ دَرْ بِيَانِ بَلَكِه دَرْ جَمِيْعِ بَيَانَاتِ حَضَرْتِ نَقْطَه اَوْ لِي هِيچِ اَمْرِي وَ
 هِيچِ حَكْمِي نِيْسْتِ اَلَا اِيْمَانِ مَن يَظْهَرُ اَللّٰهُ وَ حَالِ مُخْتَصَرِ اَز هَرْ يَكِرَا

مرتباً ذکر میشود تا معلوم و مبین آید که بیان کتابیت در ذکر و وصف
و نعت و تسبیح و تقدیس و تجلیل و تلیل و تکییر و تعظیم و تمجید
من بظهر الله جل اسم الاهی و ایام او و ظهور او و آیات او و بیا
او و تقرب با او و تفکا او و رضا او و بشیر و نذیر بوده از برکات طالع
و اشراقان نیز اگر اقدم خطبه و مقدمه بیان از قبل تحریر میشد
و حقیقت همان کافی است و الحجت دفع اعتراض معترض بر هر یک
اشاره میشود اینجا عالم را کافی و هادیه و دلیل و سراج منیر است
بسم الله ربك واحد که فوزه بابست باب اول اثبات
حجت و معجزه و بینه و دلیل است که آیات و کتابست و در سر سر
و حقیقت و سر مقتضی بالسر ذکر ظهور اعظم و طلوع اکرم و نبأ
اقدم روح ما سواه فدائیه است که آن ایام مکنون و مخزون
و از ادراک و عرفان منزه الا مکان منزله و مصون بود و باب
ثانی ظهور خاتم الرسل روح العالمین له الفداست و همین
قسم مرتباً در هر بابی بیان ظهور هر یک از ائمه هدی و صدیق
ظاهر صلوات الله علیهم اجمعین است و در باب یازدهم
ظهور قائم آل محمد که کل حقائق مجرده و مطالع قدسیه حقیقت در
واحد و مطلع واحد تجلوی اشراق فرموده بدون تکرار و
حلول و دخول و نزول و تناسخ چه مثل مثل شمس و عریا و
چهار باب دیگر را رجعت نواب اربعه ذکر فرموده و بعضی از
حروفی که مصادیق این ابواب بودند بحسن عاقبت فائز نگشتند
و ثابت و راسخ نماندند و فی ذلک لا اشاره و کنایه للذین خرجوا

اعناقهم عن غلال التقديد وسلاسلها والتقييد فانظروا
 في اليانيفتح على وجوهكم ابواب المعاني والبيان بمفتاح محبة
 اسم الله العزيز المحبوب في الباب الاول من الواحد الشان
 كلمة لا اله الا الله حقا حقا اصل دين است وكل بيان راجع باین
 كلمه وتشتر خلق اخر ازاين كلمه خواهد شد (الى) واين شئي
 واحد در قيامت اخر نيست الا نفس من يظهر الله الذي ينطق
 شأن لا اله الا انا رب كل شئي وان ما دوني خلقي ان يا خلقي
 اياي فاعبدون : خدا شاهد وكواه ومطلع وكاهست
 مقصود راقم ابدار د و نفی وقبول و اثبات احد نبوده و نبست
 الاله من رده على الله و اظهار نعمته الله و وفای بعهده الله
 و تمسك بهميشا قه المحكم المتين لعل حق جل جلاله القاي
 يقين فرمايد و بصريح بيانات و منطوق آيات رفع شبهه اهل
 شبهات و دفع اعتراض اهل اشارات شود قوله تعالى
 انه ينطق في كل شان اننى انا الله ايا مرات و يا وصيكم بكلمه
 مظهر ظهور قبل خلق شده ميتواند نطق نمايد در هر شان
 هر شئي باننى انا الله نفوذ با الله چه که مجرد است بحدود
 و منقيد است بحدوث و با مظهر ظهور مجرد که مظهر ظهور
 قبل است و محيط است نسبت بقبل و قبل محاط است
 معارضه نمايد و مقابلى کند و واضح فرمود اين بيان را بقوله
 و ثمرة اين علم اينست که وقت ظهور نگوئى ما كلمة لا اله الا الله
 ميگوئيم و اصل دين است زيرا که ان شيعى است از مشرکين

او که در ظهور او لایه او متجلی شده و او خواست باینکه از
 کینونات خلق مرآت و وصی جزا کل است و او جل جلاله در
 دبر و صتیع خلق نبوده و نیست و مؤکد فرمود این مطلب باز
 میفرماید بقوله چه اگر مرآت بگوید در من شمس است ^{شمس}
 ظاهر است که شبح اوست که او میگوید قد عرفنا که آن یا
 خلق اینها علو وجود که فی کلمه ربکم آن لا تختجین بمن ینظر الله
 يوم القيمة فان ما نطقون به ما قد شهد الله على نفسه
 لا اله الا هو الهی من الغریز القیوم چون معروضین و تحجین
 بزعم مجهول موهوم خود بان دو لوحیکه بعضی فقراتش عرض
 شد میرایمچو یا وصی و یا مرآت میگویند و هر عبارت عربی
 که آخرش بیا ونون و یا او ونون و یا الف ونون و یا الف ونون
 وقف است از قبیل یعلون و عاملین و تکذبان و خیر انو
 بالله آیات کمان کرده اند و از جانب خدا توهم نموده اند
 نستغفر الله وصی و یا مرآت مروج و مبین شرع شارع است
 خود چگونه صاحب آیات و شارع است اتیان آیات سنا
 مشیت اولیه الهیه است که صاحب امر و شرع و حکم است نه
 مروج و تابع و چون صاحب بیان با حاطه علیّه غرور مرآت
 و کمان اهل بیار امید داشت دنو و بیتی شأن مرآت را ذکر فرمود
 (بقوله) اذا شبّاح المرایا لا یرجع الا الى ما قد بدء و اذا
 ارتفعت المرآت ما فیها من مثال لشمس یرجع الى ما قد بدء
 ولم یکن رجعا ولا بد لها الا فی حد مرآتیتها و باین کفایت

نفی و فرمود بآیات شبحی که در افند شما خلق شده از حق
 و موجد و مظهر آن در یوم قیامت محتجب نماید و آنها اگر ایات
 مستقر باشند نه مستور و نه در بعد خود راجع میشوند و بعد
 خود و من یقل الله الله ربی ولا اشرك به احداً وان ذات
 حروف السبع باب الله لن ادعو معه باباً و یؤمن من یظهر ^{الله}
 فقد فاز بذلك الباب فطوبی للفائزین) دیگر شبهه برای
 احد میماند لا والله **فی الباب** لثانی من المواعید لثانی فی
 ان لا یحیط بعلم ما نزل فی الیوم من احداً الا من یتظهر الله که
 احاطه با آنچه خداوند در بیان نازل فرموده نمینماید الا من یتظهر
 الله او من علمه علمه) بحکم این بیان غیر من یتظهر الله یعنی
 غیر مؤمنین باین ظهور اعظم احد معنی بیان رانمی نهد و صیانت
 او مرآتاً عالمگان او جاهلاً و اذن نیست از برای احدیکه
 تفسیر نماید بیا نرا مکر حروف علیین را بمن یتظهر الله و حروف
 حروف و حروف دون علیین را با بواب نارا و این بیان صریح
 و واضحست که بیان مدح و ثنا و ذکر من یتظهر الله و ظهور اوست
 و امر بجائی میرسد که از حروف دون علیین ذکر بماند
 مگر آنچه در کتاب نازل شده و همان شجره نقی من حیث لا یشعر
 خود لغز میکند تا آنکه طالع شود آفتاب نوقت بروز نمینماید
 علم ایمان او چنانچه در هر ظهور و همین ظهور دیده شد که
 شجره نقی من حیث لا یشعر خود لغز میکند خدا یا اکاه کن و
 بیدار نما و این فقره عاصی را بخود و امکن از در بای فضیلت

نصیب بخش و از ابرنجشست رو بجزرها و از افتاب عنایت کرد
 که هر دو تازمه نما بتود و آورده ایم و بدیل متر اقدمت متمسکیم و
 در سایه غصن اعظمیت ساکنان کائنات الفصائل تقدیم
 و بعد از ارتفاع شجر حقیقت لایق قدم احدان بمنبر حقیقت
 الواقع الاعلی حکم الظاهر الا ان یفرج الله عن ذلك الحق بظهور
 مظهر نفس فی البقیة الاخری فاذا ما یحکم علیه نقطة الاولى و
 اخواه من احکام الواقیة الاولیة من یؤمن بها من عرف
 العلیین و من لم یؤمن فرد و لها والله یفصل بینهما بالحق
 انه خیر الفاصلین) اگر وصی یا مرآت در بیان مقدم بود میفرمود
 او بر احکام واقیة اولیة مطلع است و حال آنکه سلب فرمود از
 کل الامن یظهر الله **فی الباب** الثالث من الواحد الثانی
 فان البیان فی حکم کل شیء لازال از جانب بر خلق دو حجت است
 ایات و نفسیکه ایات بر او نازل میشود اول حجت باقیه است
 الی یوم القیمة و ثانی حجت است تا وقت ظهور و از زمین بطون
 حجت است من حیث لا یعلم احد این بیان مؤید و مؤکد
 بیان قبل است که بعد از ارتفاع شجر حقیقت لایق قدم احدان
 بمنبر حقیقت الواقع الاعلی حکم الظاهر جالم میفرماید حجت است
 من حیث لا یعلم احد و الا میفرمود یعلم الوصی و المرآت و
 از زمین غروب شهداء که ادلاء هستند بر حجت باقیه که بیان
 که بقول او که الان نازل میفرماید حجت میشوند در جمیع
 بیانات صاحب بیان سو این بیان نیست حال اگر خارج

نصی یافت شد که مقصود از این بیان فلان است آنوقت بجهت دفع
 این توهم و رفع این گمان میفرماید (ویل کل الویل بک ایضا اگر در
 ظهور محتجب ماندند از کسی که ایشان را حجت کرده) نه عام و نه
 خاصه ایبه و یا حدیثی صریحه یا کتبی نداشتند که تاویل بک اوصیاء
 و خلفا منصوصه باشند از این بیان معلوم و مبرهین است که من
 بظهور الله جل و شانه ظاهر میشود و وقتی که این شهداء و
 ادلاء هستند و تکذیب هم مینمایند تا مصداق ویل کل
 الویل ظاهر شود و بعد مثل شهداء را بعلمایزنند نه بآئمه
 و حال علمایم معلوم است و از بیان هم قدر شهداء مفهوم
 پس ادلاء و شهدایان معصوم و محیط بنوده و نیستند حکم
 میتوانند حافظ کتاب و مبتین بیان رب الارباب مقتدا
 من فی الابداع باشند) و هیچ شائی نیست مگر آنکه از برای
 کتاب صامت خداوند کتاب ناطق مقرر فرموده پس هذا الایمان
 و لا هذا الایمان چون فرمود کتاب صامت ناطق که هر دارد
 محض اینکه گمان نرود شهداء مذکوره کتاب ناطقند و بجهت
 اینکه بنمایانند من بظهور الله جل و شانه ظاهر و مشرق است میفرماید
 و ان کتابنا لناطق من بظهور الله فان کلا یرجع الیه روح
 العالم فداء چگونه در عبارات و بیانات تصنع فرموده و
 ابواب شبهات و فرار را من جمیع جهات بسته و شهداء و ادلاء
 معین و مشخص میفرماید که عاملین ببیانند من لم تجاوز
 حدود البیاء فذلک عبد قدا طاعه و منعند شهید علی الخلق

اولا در بیان حُدی نیست سوا ایمان بمن بظهور الله و تسليم
 لامر الا عظم و یا ثمره اش ایمان باوست جلد و علا و ثانیاً کل
 احکام و اوامر و نواهی را معلق فرموده برد و قبول و تعالی شده
 و ثالثاً شهید بودن عام است هر کس عامل بجدود بیان
 شهید است و ضمیر قدا طاعه و من عند بظهور من بظهور الله
 راجع است) فاذا ظهر ينقطع الايمان عن كل ذي ايمان الا من
 يؤمن به) و باین هم کفایت فرموده تصریح نمود) فاذا انقطع
 الايمان فكيف تبقى الشهادة والدلالة للدين ثم شهداء وان
 ذلك فرع الايمان) ای دیگر شای در بیان برای نفسی با
 مانند مکرمین بمن بظهور الله روح مساویه فداء در این
 باب و باب قبل و قبل قبل و بعد مطالعه و تفکر لازم که کل
 از یک مقصود حکایت میکند و یکی است بلکه در جمیع بیانات
 و بیانات صاحب بیان سوا ذکر من بظهور الله ذکر نیست
 ایام ممکن و متصور است نفسی ادعا فرماید که از جانب خدا یا
 و کتاب دارم و صاحب شرع هستم و آیات و کتاب شرع خود
 معلق برد و قبول ظهور بعد فرماید و خود را مبشر بفرماید بعد
 بعد از ایام و شهر و سنین ظاهر شود فو الله نیست مگر
 اینکه ظاهر او با هر اُمّیاً مضیئاً افتاب ظهور را فی وسط
 السماء میدید و میدانست دستی فوق دست و نیست و
 احد بر او نمیتواند سبقت گیرد و محض صاف کردن راه این بیانات
 از او ظاهر شد) فلننقر الله یا ایها الشهداء ان لا تتحکم

علی الله ربکم كما حکم شہداء الفرقان علی) این بیان مبین و
 مفسر و مؤکد بیانات قبل است فاما هؤلاء من تسع تسع عشر
 عشر خردل من ذکر خیر عند الله واولئک هم المعتدون فی البنا
 الرابع من الواحد النجا فی بیان عروفا علیین و دوها ارواح
 دون علیین منشعبست از اله و ارواح علیین از الا الله است
 و الی مالا خایه اول فانی و معدوم مینماید و ثانی وجود و بقا
 افاضه میفرماید) از قبل در بیان تشریح و اصطلاح بیان
 عرض شد که جمیع اشیا را مظاهر لا اله الا الله میداند و ضمین
 مظاهر لا اله و مقبلین را مطالع الا الله و شاهد بر ابواب قبل
 و بستن راه فرار از ایمان بمن یظهر الله) و گویا مشاهده
 میشود که حروف دون علیین در ظهور من یظهر الله بخدایشان
 میبرند از تنفی و حال آنکه خود اصل نفینند و خطور نفی و دون
 علیین در خود نمی نمایند و پناه داده نمی شوند زیرا که معنی خود
 بالله در آن یوم پناه بمن یظهر الله است نه غیر او **فالباب**
الخامس من الواحد النجا فی آن کلام خیر قد نزل الله فی البنا
 مراده من یظهر الله فی الحقیقه الا ولیّه ههنا ذکر خیر یکم در بیان
 نازل شده مراد من یظهر الله است در حقیقت ولیّه و در حقیقت
 ثانویه اول من یؤمن به الی ان یتقی الی آخر حد الوجود مثلا اگر
 نکرارض شد در علیین مراد ارض وجود اوست و که که تنزل
 مینماید تا میرسد بارض ترا بیک محل جسد اوست که اعلی
 غرف جنت است فی اعلی الرضوان و همچنین هر اسم دون خیر یک

ذکر شد مراد شجره ایت که در مقابل من بظهور الله نفی شده
 و که که تنزل مینماید تا میرسد با درض ترا بیکه محل جسد اوست
 که منتهای نتهای نارا است درارض نارا این باب و باب
 ثالث و رابع حقیقه یکی است چه کل معنی و تفسیر بیان است
 که خیرش من بظهور الله و شرش شجره که بظهور و کلمه ان نفی
 میشود و باب هفتم تا باب هجدهم در بیان مراتب و حقیقت
 صراط و میزان و موت و قبر و سؤال و بهشت و قیامت و حساب
 و کتاب و جنت و نار و ساعت است و از قبل عرض شد مرجع
 نماید تا علم الیقین بعین الیقین و حق الیقین برسد که مقصود
 از نزول بیان بشارت بوده **فی الباب لتاسع والعاشر**
من الواحد الثاني ان البیان تحفة الی من بظهور الله گذشت
فی الباب الاول من الواحد الثالث فی ان کما یندر علیه
اسم شیء ملک له و ان الحق به من غیره ضمیر کل راجع است
 بمن بظهور الله ما سواه فله و مقصود آنکه یوم ظهور نکو
 فلان وصی یا مرآت است چه که ملک او است یتصرف فی
 کیف یشاء یعطی و یأخذ هب و مینع ثم این باب آنکه وقت
 ظهور لم و جم نکو فیما یحکم علیه **فی الباب لتانی من**
الواحد الثالث فی ان بقوله یخلق الشئ ان ینطق به لان قوله
الحق قول مشیت مشابه فیشود بقول احد زیرا که بقول او کیو
شئ خلق میکرد اگر تکلم نفرموده بود بولایت خلق او نمیشد
اگر در آن ظهور من بظهور الله را نفی فرمایید هیچ فضلی در حق

او وکل اعظم تر از این نیست که ذکر شئون ناری نزد او نماید که غیره
 الله خلق نادر فرماید **فی الباب الثالث** من الواحد الثالث فی
 ان البیاء ومن فیه طائف حول قول من یظهر الله مد نظر بیات نیست
 الا من یظهر الله چه که غیر او رافع نبوده و نیست چنانچه غیر از او
 منزل نبوده و نیست **فی الباب الرابع** من الواحد الثالث فی ان
 ما نزل الله علیه من الایات والکلمات اعظم مما نزل جبرئیل
 بالله انصاف دهید که صاحب بیان چگونه هر وسیله و
 تدبیر بزرگتر من یظهر الله متوسل شده هر اسم خیر مراد من
 یظهر الله است احرف علیین من یظهر الله مظهر الا الله
 من یظهر الله بیان تخفیر است الحی من یظهر الله بیان طائف
 حول من یظهر الله صراط من یظهر الله میزان من یظهر الله کل
 شیء ملک من یظهر الله است کل عبد رقی لمن یظهر الله بقوله
 یخولوا شیء ما نزل علیه اعلى واعظم واجل کل یک معنی است
 عبارات ناشی و حسنات واحد فی الحقیقه ظهور و مصداقش
 بیانات صاحب بیان است این است که خود او فرموده مثل من مثل
 یحیی است و من یظهر الله مثله جل ذکره مثل عیسی و این است
 زایلیا که قبل از ظهور اعظم ظاهر میشود که بشارت دهد
 و در هر صاف نماید و خلق را مستعد فرماید **فی الباب**
الخامس من الواحد الثالث فی ان المقاعد المرفعة اذا یأذن
 یرفع ولا یتبذل الامر ید الله له الخلق والامر بفعل ما یشاء و
 میگوید که لا یسئل عما یفعل و کل عن کل شیء یسئلون چه

قدر ظاهر است که صاحب بیا حکم و امر و خلق و امر و نفی و اختیار
 من بظهر الله است و صاحب بیان از خود حکمی ندارد و اگر ظاهراً
 نبود البتّه باید حکم فرماید و عالم امر را معلق با امر و ننماید
فی الباب الثامن من الواحد الثالث فی ان کلامی ذکر علی اسم
 شیء ما خلق الله خلقه في الابداع وانا کمال الیراجعون یبداء الخلق
 ثم یعبده وانا کماله مخلصون اقرار عبودیت و خلوص من
 بظهر الله فرموده و غیره و تعالی را خلق فرموده این باب هم
 با باب قبل یکی است و مقصود این است که مدّعی وصایت
 و امامت و مرئیت نمیتواند با مدّعی این امر اعظم مقابلی نماید
فی الباب تسع من الواحد الثالث فی ان ما نزل الله من ذکر
 لقاء الله و لقاء الربّ ثما المراد من بظهر الله هر کس گفتا
 من بظهر الله را مقترن بلفظی نماید یا قرین یا عدل یا کفو
 یا شبیهی از بر او در لقای و قرار دهد نشاخته او را و لا
 ذکر نیست سبحان الله عما یقول الظالمون تسبیحاً عظیماً و تعالی
 عما یدکره الذاکرون علواً کبیراً شهد الله بعد از بیانات
 صاحب بیان معنی و تفسیر اینها فی لغو بوده و تفوق متبرک
 جسارت است **فی الباب العاشر** من الواحد الثالث فی ان
 ما فی العالم الا کبره فی البیان کلامثال و اسماء در ظل او ذکر
 میشود و کل را جمع است بسم الله الا منع الا قدس و حروف
 بسمله بنقطه او و کل را جمع است بکلمه من بظهر الله فی
الباب الحادی عشر من الواحد الثالث فی ان ما فی البیان فی ایتة البیان

وذلك نقطة البيان في هذا الظهور والمشية الأولى في كل ظهور
 ومن يظهره الله لم يطلع إلا لنفسه ولا يغرب إلا لنفسه من يقبل
 من ذات مرآت ساذجية ينعكس فيها مردونان يقترن
 اليه لالامر والمخلق من قبل ومن بعد في الباب العاشر من
 الواحد الثالث ان ما في تلك الآية في الآية الأولى كل رايا
 ونقطه را شمس فرض نما وهر يك بلون خود حكایت مینماید
 اینست قول فادر مقابل قولیم في الباب الحارثی
 والعاشر من الواحد الثالث كل حروف لفظیه ببارجع وبا
 بنقطه واوست مشیت ولیه که مبدأ جمیع اشياء است
 ودر ظهور من يظهره الله ان حقيقة الهیة وکیونته ربانیة
 وكافورية جوهريّة وساذجية مجردة التي هي شمس الحقيقة
 بضياها التي هي اياها ومادوها ظلال في المرایا في الباب
 الثاني والعاشر من الواحد الثالث في ان مثل النقطة
 كمثل الشمس سائر الحروف كالمرایا في تلقاها وان كلما في البسملة
 في الباء ومن يقل في اول ظهور الله الله ربّي ولا اشرك به
 احدا فقد ذكر الله واكرس باين علم فانزبود فضل امير المؤمنين
 مثل فضل رسول الله ثمید است ثمره اين علم انك اكرس
 ظهور من يظهره الله اكر جميع ارض شهادت دهند بر امر
 واوشهادت برخلاف اها شهادت ومثل شمس است
 وشهادت اها مثل مرایا که در مقابل واقع نشود في الباب
 الثالث والعاشر من الواحد الثالث لا يجوز السؤال عن

يظهر الله الا في الكتاب كويامبينم كه نفسى انشئون مؤتفكه
 نزد خود از من يظهر الله سؤال نموده و او در جواب من عند الله
 نازل فرموده انتى انا الله لا اله الا انا رب كل شئ رب ما يرى
 رب ما لا يرى رب العالمين واتى قد كنت غنيا عنكم وعن انبياءكم
 و اقبالكم سواء على ان تؤمنوا بى فلا تفكروا فتمهدون وان
 تكفروا بى و بما نزل الله على فانكم انتم انفسكم تضررون
في الباب الرابع والعاشر من الواحد الثالث في حكم حفظ
 البيان باعلى ما يمكن زيرا كه بهاء كل بيان من يظهر الله
 كل رحمت براى مؤمنين و كل نفقت براى معرضين است
في الباب الخامس والعاشر من الواحد الثالث من من
 يظهر الله فكاننا امن بالله في كل العوالم ظهور الله در هر
 ظهور كه مراد مشيت و ليته است بهاء الله بوده و هست كه كل
 بهاء اولاشئ بوده و هست و لم مراقب ظهور بوده كه قدر لمح
 ما بين ظهور و ايمان كل من في البيا فاصله نشود كه بقدر طول
 الى المستغاث هم لا يقننست كه بماند اگر احتياط دامن كير
 انها نشود كه ان احتياط در ناز بوده و هست اگر چه اميد از
 فضل خدا و نذ عطف رؤف اينست كه در حين ظهور با و
 عاليه متعاليه خود اهل بيان از رقد بيدار كند و نگذارد تا
 امر محكم غياث يا مستغاث در ناز بمانند چه كسى عالم بظهور
 نيست الا الله هر وقت شود بايد كل تصديق نمايند و شكر
 الهى بجا آورند اگر چه اميد از فضل و ست كه تا مستغاث

نرسد و کلمه الله از قبل مرتفع شود و انما الدلیل یاتہ و الاثبات
 علی نفس نفس اذ الغیر یعرف بر و هو لا یعرف بدون سبحان^{الله}
 عما یصفون) چه قدر ابواب قبل و این باب ناطق است شهادت
 میدهد که حین ظهور صاحب بیان آفتاب ظهور من بظهور الله
 جل و کرم مشرق بوده چنانچه از قبل عرض شد اول طلوع این نیر
 قدم سنه تسع بود (وننه) وده) و یازده) سنین مهلت است
 و در سنه هیجده و نوزده حرارت آفتاب ظهور جمیع غام
 و حجاب حرق میفرماید و این باب هم مؤید و اعظم شاهد و اکبر
 محبت و سنه مستغاث سنه است که بکلی امر را ظاهر می
 فرماید و پرده من جمیع جهات از وجه کل شیء برداشته میشود
 و فریاد رسی غیر من بظهور الله نبوده و نیست و قبل از سنه^{ظهور}
 اهل بیان را میفرماید در رقد و نارند و رجای منماید که با و
 عالیہ متعالیہ خود اهل بیان را از رقد بیدار کند و نکند ارد
 تا امر محکم غیاث یا مستغاث در نار بمانند غیاث یا مستغاث
 بلفظ تردد نازل است و بحکم صفت در نار بودن اهل بیان
 تا آن یوم چه که عجل را مردون الله خدا اخذ کرده بودند
 تقلیداً و وهماً و شهرةً و مؤید و مفسر و مؤکد این که بحکم صفت
 در نار بودن اهل بیان است آنکه احدی عالم بظهور نیست
 الا الله هر وقت شود باید کل قبول نمایند و شکر نمایند و
 احتیاط در نار است فی الباب الساس و العاشر من الواحد
 الثالث لا یجوز العمل الا باثبات النقطة طویله فی نظر المنظم بها^{الله}

ویشکر ربّه فانه يظهر لا در له من عند الله في البيا الى ان يرفع الله
 ما يشاء وينزل ما يريد ان توحى قد ير ومن يقترن نور الشمس بالكو
 فلا عين له صراحة باسم اعظم الهى روح الانشاء فدائه تصيح
 فرموده كالبته ظاهر ميشود چنانچه مشاهده شد افتاب جهاننا
 ظهورش عالم واهم را از جود وكرم كرم و منور و فزنده فرمود و
 ضعفاى ارض را باسمان معرفت اسم اعظم ارجمند و بلند نمود
 و پست و ذليل فرمود من اغرته المراتية الموهومة و احتجب
 عن رب الغنى المعلوم و البته كسيك مقتدر كند نورش مسر
 بكواكب كور است **في الباب السابع** والعاشر من الواحد الثاني
 لا يجوز كتابة اثار النقطة الا باحسن الخط لعل ظهور من يظهره الله
 بصر مباركش بمشاهدة علم حسن خط مكنه نشود و احسن
 ترتيب مؤمنين بظهور قبلش روشن شود **في الباب**
الثامن والعاشر من الواحد الثالث من اراد ان يفسر شيئا
 من اثار النقطة او يبتنى في ضياء الله وثباته فلا بأس عليه
 تا ترتيب شوند از بر اى ظهور من يظهره الله **في الباب السبع**
والعاشر من الواحد الثالث اذن لمن اراد ان يصرف تمام ملكه
 الله في اثار النقطة كيف يشاء لعل ظهور من يظهره الله
 ملتفت كشته جائيكه در اثر ظهور قبل و اين نوع حكم است
 چگونه است در نفس او **في الباب الاول** من الواحد الرابع
 في ان النقطة مقامين مقام ينطق عن الله ومقام يحكم عن
 العبودية الصفة لله الحق و بعد از غروب شمس احكم غير من

یظهر الله قادر بر این نحو ظهور ذیبت بلکه صرف ظهور در ظل او
 محسوس است از این بیان عظمت ظهور ظاهر است و ندای
 انبی انا من العابدین مرتفع فی الباب الثانی من الواحد
 الرابع کما یرجع الی النقطة الاولى ترجع الی الله فی الباب
 الثالث من الواحد الرابع فی ان البداء لله حق بدای ظهور
 مشیت ولیه ظاهر میشود اگر شجره نار مقبل شود شجره
 اثبات میشود و اگر شجره جنت محتجب گردد شجره نار میشود
 صراحت این باب در عظمت و هیمنه و قدرت ظهور از باب
 قبل و قبل قبل اظهار است چه که نفس شجره را فرموده باقبال و
 اعراض تقلب میشود و شجره جنت شجره نار و شجره نار شجره
 جنت میشود سبحان الله عما یصفه العباد تسبیحاً علیاً
 فی الباب الرابع من الواحد الرابع فی ان کل ذکر عبد یرقی له
 ارواح کل اشیا راجع بانسان است و جنت کل انسان است
 و جنت انسان ایمان بمظهر نفس است اگر در حین ظهور مد
 علی الله شود و اگر در حجاب غرق شود نیست از کل است
 و شمس و ماه و یاضیاء شمس متحرک و از او محبوس ماهیان
 باب زنده ولی از او محتجب از محبوب خود حیا نموده در ظهور
 یظهر الله این نوع نکرده که اهل فرقان کردند اگر نپسندید یک
 احد انچه برای خود نمی پسندید از او و السلطنه گرفته تا اولو
 السرع لعل اگر موقوف بایمان او شوید فی الباب الخامس
 الواحد الرابع فی ان اولی الدوائر ایت له ولی در بیان حکم قتل

نمی شده که هیچ شیء بمثل آن نمی شده که اگر بر قلبی خطور نماید
 قتل نفس از دین الهی بیرون می رود در هیچ حال و هیچ مورد و هیچ
 جائز نیست و این همه تاکید شده در بیان که نفسی نفسی را محزون
 نکند شاید محبوب کل را محزون نمایند شاید در ظهور من
 بظهور الله بر آنحضرت عزت وارد نیاید که سبب خسران ابد گردد
فالباب الثامن من الواحد الرابع فی تدریس فی تدریس فی تدریس
 وان ما دونه یسئل عن کل شیء فی **الباب السابع** من الواحد
 الرابع فی ان المبدء من الله والعود الیه الله یبدء کل شیء ثم
 یعیده وان الیه یرجعون (ای الی) من یمضی الله فطوبی لمن
 یدرکه فانه هو الغریز المحبوب فی **الباب الثامن** من الواحد
 الرابع فی ان بایانه یخلق کینونه کل شیء ویزق ویمیت ویمحی
 فلننتظر یا اولی الانظار فانا کل منتظرون فی **الباب التاسع**
 من الواحد الرابع فی ان کلامی ینخرج فی البیان من ملک فلیکتب
 اسمہ وما قدر الله له الی یوم من یمضی الله لیجزی کل نفس بما
 اکسبت الله لیسر یحسب فی **الباب العاشر** من الواحد
 الرابع لا یجوز التدریس الا فی کتب البیان والکلام والنطق ابدا
 لا یجوز ثمه اینکه در ظهور من بظهور الله بحجبات علیّه محتجب نشوند
فالباب الحادى والعاشر من الواحد الرابع من نیجا ورنه
 حدود البیان فلا یحکم علیه حکم الا یمان سواء کان عالما او لاهیا
 او ملوکا او مملوکا مراقب بوده این حکم را در من بظهور الله جریان
 نداده که ما نزل الله ان زمان حکم اوست نه متابعت بندگان

فِي الْبَابِ الثَّانِي وَالْعَاشِرِ مِنَ الْوَاحِدِ الرَّابِعِ فِي تَقَاعِ كُلِّ بَقَاعٍ كَمَا
 فَوْقَ الْأَرْضِ كُلِّ ظُهُورَاتٍ اِزْبَارَى ظُهُورِ قَائِمِ الْمَجْدِ اسْتِ وَظُهُورِ
 قَائِمِ بَرَايِ ظُهُورِ مِنْ بَظْمِهِ اللَّهُ اسْتِ وَجَمِيعِ بَيَانِ دَرْ ظَلِيكَ كُلُّهُ
 اَوْسْتِ كِهْ بَر مَآيِدِ قَدَرِ فَعْنَاهِ مَرَقَبِ ظُهُورِ بُوْدِه كِهْ بِيَكِ كُلُّهُ
 كَلَرِ اَنْفِ صِفَرِ مَآيِدِ **فِي الْبَابِ الثَّالِثِ وَالْعَاشِرِ مِنْ حُلَا**
 الرَّابِعِ مِنْ مَلَاكٍ مِنْ تَلَكِ الْبَقَاعِ شَيْئًا فَلَا يَجُوزُ صَرْفُهُ إِلَّا فِي
 تَلَكِ الْبَقَاعِ مَكْرُورِ ظُهُورِ شَمْسِ حَقِيقَتِ كِهْ هَرْ نَحْوِ كِهْ نَحْوِ
 حَكْمِ صِفَرِ مَآيِدِ كِهْ اَوْسْتِ مَرَاتِهْ دَرْ حَقِّ كُلِّ شَيْءٍ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ
 عَلِيمٌ **فِي الْبَابِ الرَّابِعِ وَالْعَاشِرِ مِنَ الْوَاحِدِ الرَّابِعِ مِنْ اسْتِجَارِ تَلَكِ**
 يَأْمَنْ وَلِيَعْفِ عَنْهُ لَعَلَّ دَرْ ظُهُورِ مِنْ بَظْمِهِ اللَّهُ بِحَرْفِ وَحْدِ
 پِنَاهِ بَرَنْدِ كِهْ اَكْرِ پِنَاهِ بَرَنْدِ دَرْ ظَلِ كُلِّ شَيْءٍ هَالِكِ مِشْوَنْدِ وَاَكْرِ صِفَرِ
 دَرْ رُكْنِ اَرْضِ مَشَاهِدِ شُوْدِ كُلِّ اَرْضِ اَمِيْدِ هَدِ كِهْ دَرْ نَفْسِ ثَانِي فَا نِي
 نَشُوْدِ اَكْرِ قَرَارِ كَدَارِيْدِ اِيْ اَهْلِ بَيَانِ كِهْ بَرِ نَفْسِ اَرْضِ بِنَا وَرِيْدِ
 اِنْجِرِ اَكْرِ بَرِ خُوْدِ نَمِيْ سِنْدِيْدِ لَعَلَّ دَرْ يَوْمِ ظُهُورِ بَرِ حَرْفِ وَاحِدِ
 نَكْرِيْدِ **فِي الْبَابِ الْخَامِسِ وَالْعَاشِرِ مِنَ الْوَاحِدِ الرَّابِعِ لَا يَجُوزُ**
 لَأَحَدَانِ يَمْنَعُ مِنْ ارَادَةِ اَنْ يَسْتَجِيرَ تَلَكِ الْبَقَاعِ اَكْرِ نَفْسِ دَرْ
 مَشْرِقِ اَرْضِ اسْتِ وَبِدِيْكِرِ كِهْ دَرْ مَغْرِبِ اسْتِ پِنَاهِ بَرْدِ پِنَاهِ دَادِ
 مِشْوْدِ اَجْلًا لَعَلَّ دَرْ بَظْمِهِ اللَّهُ لَعَلَّ دَرْ ظُهُورِ اَوْ بَا وَازْدَوَارِ اَوْ
 پِنَاهِ بَرَنْدِ **فِي الْبَابِ السَّادِسِ وَالْعَاشِرِ مِنَ الْوَاحِدِ الرَّابِعِ**
 ذِكْرُ بَيْتِ الْحَرَامِ نَزْدِ اَوَّلِي الْعِلْمِ وَاَهْلِ اَفْئِدَةِ ظَاهِرِ اسْتِ كِهْ مَثَلِ
 طَبِيعِ مَثَلِ مَشِيَّتِ اسْتِ وَمَثَلِ اَمْرِ اسْتِ وَمَثَلِ شَمْسِ كِهْ اَكْرِ

بملاهایه طلوع نماید همان يك شمس است بد هر حکمی از احکام
 مثل شمس است و آن محل استواء من یظهر الله است که بعینه
 بیت من ظهور است که بعینه همان مکر است و حدّ آن بعد از اسم
 الله طولاً و عرضاً و جزو محسوب نیست و اگر قدرت میبوی
 هر این امر میشد که از رو آب تا ارتفاع آن با لباس پر کرد
 و تراب آن اکسیر و ماء عطر احمر و امر به بیت نیست الا
 انکه استدلال کنند بر بیت توحید و تسبیح و تحمید و تکبیر
 و در مظاهر آن نظر نموده که در ظهور من یظهر الله از محقق
 بیت محتجب نگردند و اگر نه مردم بر حول بیت شمس حقیقت
 طواف کرده امر به بیت نمیشود همین قدر که نگردند بر احوال
 ایشان ثابت گردید که حول بیت منسوب با و طواف کنند تا
 حد خود را بشناسند و در هر ظهور از او محتجب نگردند این است
 ثمره حج و اگر نفسی بقدر تسع عشر عشرانی زود تر ایمان
 آورد بهتر است از بکار او که ما علی الارض را مالک باشد و
 در راه خدا اتفاق کند **فِي الْبَابِ السَّابِعِ وَالْعَاشِرِ** **الْوَاحِدُ**
 الرابع حول البیت لا يجوز بيعه ومن اراد ان يرفع له ان يتصرف
 وبرا حد نیست که در ظهور من یظهر الله اظهار مالکیت نماید
 زیرا که مالک با استحقاق خداوند است و مظاهر ظاهر با او
 و بر کل است که با امر الله راضی شوند و الله یحب المسکین فی
الْبَابِ الثَّانِي وَالْعَاشِرِ مِنَ الْوَاحِدِ الرَّابِعِ لَا يَجُوزُ التَّنَجُّسُ
 الى ذلك البیت در ظهور من یظهر الله اعلم علماء با ادنایه

خلق کیسانند چه بسا ادنی تصدیق مینماید و اعلم محتجب ماند
 ای اهل بیان ترجم بر خود نموده و بیکر تبار اعمال خود را باطل نکرده
 نمیدانی ظهور است که اگر بدانی منتها دقت را مینمائی ^ف
الباب التاسع والعاشر من الواحد الرابع فی البش
 یدخل المسجد باللیل اعظم اطاعات سناء رضا زوج حفظ
 و خدمت ذریات است اعظاما لمن ینظره الله و امر شده که ذریات
 و ابون و اخوان و اخوات و ذکر القربی کل بشون ادبیه حرکت مینماید
 اجلا لا لوالدین من ینظره الله زیرا که کل از برکات او رزق داده
 میشوند و یخلقون و یرزقون و یقبضون و یحیون فی الب
الأول من الواحد الخامس اول ارضیکه محل استواء جسد من
 ینظره الله مسجد الحرام بوده و هست و امر باین نیست الا اینکه
 ارضیکه بظهور جسد او این نوع مرتفع شود چگونه است ^{رض}
 اجساد مدله بر تکیه او و ارضی نفوس مدله بر توحید او و ارضی
 ارواح مدله بر تعجید او و ارضی افلاک مدله بر تسبیح او که در
 اول نار محبت الله مشرق و در ثلثه هواء ولایت مرتفع و در
 ثالث ماء توحید جاری و در رابع تراب تقلیل منبسط و الله
 بید کل شیئ ثم یعیده افلا تظرون فی **الباب العاشر**
 من الواحد الخامس ذکر المساجد الثمانية من قبل الخشعة
 محتجبین در ظاهر هائیکه از بحر آیات منشعب است سیر میکنند
 و از نفس بحر محتجب نیست که حکم طلال بر اها میشود و بنفوس
 حکم شعاع زیرا که ظهور متعالیست از ذکر اقتران ادلایری فیه

لا اله الا الله رب العالمين في الباب الثالث من الواحد الخامس في
 الشهور والسنين سنة نوروز شهر است و شهر فروردیه یوم
 و یوم اول (نوروز) اول سال و او شهر البهاء است و یوم
 البهاء و یوم اول هر شهر هم یوم البهاء است یعنیهاء کل شهر
 و ایام در آن شهر و یوم است و آن را مخصوص فرموده بمن یظهر
 الله و اوست مشرق بر این عرش و اوست منزل باین نحوایات
 في الباب الرابع من الواحد الخامس في التسمية باسماء الله و
 اسماء اهل بیت بدانکه من یظهر الله محک است که فصل می کند
 طلای خالص را از غیر آن مثلاً اگر نفسی بهاء الله نامید شد
 اگر بهاء او ایمان آورد این اسم در حق او ثابت می گردد و الا در
 نفی فانی می گردد کان لم یکن شیئاً مذکوراً) بجه تلویح می لح
 که ابلغ از تصریح است باسم اعظم اشارت فرموده و بشارت داد
 و مؤید ذلک) ثم انکه ظهور الله را مقترن بظهور منتهی
 و الله اجل و اعظم من ان یقترن بدونه از لطفه لا یقترن بلطف
 خلقه كذلك انتم فیکل الاسماء و الامثال یستدلون
 في الباب الخامس من الواحد الخامس في اخذ اموال الذين لا
 یدینون بالبیاء و رده ان دخلوا فی الدین قسم بذات مقدس
 الهی که اگر کل در ظهور من یظهر الله بر نصرت او قیام نمایند
 کل در حجت داخل میشوند مراقب بوده که کل دین نصرت او
 نه بیان) منصفین انصاف دهند که چه مقدار جهد و جهد
 فرموده در خدمت و نصرت و غرضه و بشارت و این حکم در

این ظهور اعظم بصیرح کتاب برداشته شد و تصرف در
مال حکم در وقتی جائز نیست و حرب نزاع هم بایهچ قومی جائز
نه قد تبیین الرشد من الغی فمن یکفر بالطاغوت ویؤمن بالله
فقد استمسک بالعروة الوثقی الی آخره فی الباب الثانی من
من الواحد الخامس اموال التي تؤخذ فی ذلك الدین لن یملک الا
النقطة و اذا غریب الشمس الحقیقة فلیحفظه لمطلع الامر عند
امین لیستجر لادونه الی ان یقدمه تلقاء سریر من ینظره الله تا
اینکه میفرماید هر نفسی آنچه مالک است احسن و اعظم آنرا که نزد
او ایبه لیس کتله شئی است باید نزد من ینظره الله حاضر نماید
و اگر نتواند نزد مؤمنین حفظ نماید و بجا آنرا برساند (این
باب هم مؤید باب قبل است که آنچه بخواست خدا خواسته است
برای من ینظره الله خواسته و بجمع و سائل و تدابیر متوسل
شده که باو ایمان آورند و بر نصرت و خدمتش بجان و مال قیام
کنند و این حکم هم که اخذ اموال باشد و حکم ثانیه هم که آنچه لاعلم
له است پیشکش نمایند عفو فرمودند و بخود عباد بخشیدند
و حکمش بصیرح از قلم اهی جلز که الاعلیٰ نازل انر هو الفضال
القدیم فی الباب السبع من الواحد الخامس موهبت خداوند
بر اهل بیان آنکه هر شئی بنسبت باهل بیان طاهر و بقطع نسبت
غیر طاهر) این حکم هم بخوشد و امر باطافت اعظم و پاکیزه کی
از قلم قدم نازل و خداوند اذن فرموده که در هر رضی نیکوتر آنرا
مؤمنین تحصیل نموده اعلیٰ در یوم ظهور خوشی محض مالک وجود رسد

که محبوب و افتد فی البیت ^{مشتاق} من الواحد الخامس لكل نفس ان
 یقرّ کل یوم من آیات البیت و علمه نقصه من الواحد من لا یقدر
 یقول الله الله ولا اشرك به احدا (۱۹) مرة لعلّ در یوم ظهور
 بایمان بمن یظهر الله فائز شود چه که در بیان هیچ حرفی نازل
 مکرانکه قصد شده اطاعت من یظهر الله که اوست منزل
 بیان فیه بذات مقدس الهی جلّ و عزّ که در ظهور من یظهر الله
 اگر کسی بک از او شنود یا تلاوت کند بختراست از این که هزار
 مرتبه بیازاتلاوت نماید و بدانکه در بیان هیچ حرفی نازل
 نشده مکرانکه قصد شده که اطاعت کنند من یظهر الله
 که او بوده منزل بیان قبل از ظهور خود فی البیت
 من الواحد الخامس بیکر فیکل شیء قبل ان یشرع اسم من اسم
 الله تامستعد شوند کل زبرای شمس حقیقت که بمجرّد
 اشراق ضیاء او که آیات اوست کل دالت کنند بر او کما
 یقع علیه اسم شیء از عالم تجرّد تامستهی الیه متحد بیکه انچه در
 اوست از شمس ظهور اوست قبل از ظهور او و شمس
 انکه بمجرّد اشراق ضیاء او که آیات اوست کل مؤمن شوند
 فی البیت العاشر من الواحد الخامس ان الله قد اهلک
 للرجال والذوار للنساء ثم انکه در ظهور من یظهر الله
 بشرف ایمان بالشمس حقیقت مشرف شوند اگر در نفس غیر او
 دیده شود و بنفسه محتجب از او میشود و لکن واضحا است
 زنه او از خود او اینست معنی الی الله یرجع الامر کل ان اتمتعوا

فالباب الحادی العاشر من الواحد الخامس صلوة المولود
 الله یبدء کل شیء ثم یعیده وان الیه کل یرجعون لعل در ظهور
 من یتظهره الله باول من امن من یتظهره الله ایمان آورد و شئون
 ملکیت او را محتجب ننماید در هر حال مراقب بوده که از امتحانات
 ناغزیده و متمسک بحبل او گشته که هادی است کل مقبلین را
 والله یبدء کل شیء ثم یعیده وان الیه یرجعون **فی الباب**
الثانی والعاشر من الواحد الخامس دفن الاموات **فی**
 المرء جعل الخواتم العقیق فی ایدهم تا کل مدل علی الله کردند
 لعل در عود چنین اجساد ذاتیه جوهریه مستقر گردند و مد
 بر حق شوند بتکبیر او والله یتکلم من لیشاء بامر الله هو عزیز
 منیع **فی الباب الثالث والعاشر من الواحد الخامس** کتاب
 الوصیة تا کل درجین اشراف شمس مؤمن شویم بیا باشد که می
 نویسید این کتاب را و نمی شناسید او را و او خود را بشما می شناسد
 بحجتیکه دین کل با و بریاست ولی حجابها نفس خودتان مانع
 میشود **فی الباب الرابع والعاشر من الواحد الخامس** المطهر
 ای اهل بیان نکرده آنچه اهل فرقان کردند اقله در شان نفس
 حیوانی واقع شوید که ضرر بنفسی رسانید اگر نفع نتوانید
 ضرر رسانید نفسی نفسی را محزون نکند که اگر محزون گردد
 از دین بیان خارج است لعل در ظهور من یتظهره الله او را
 تکذیب ننمایند که جمیع اعمال الشایا باطل گردد و شاعران نباشند
فی الباب الخامس والعاشر من الواحد الخامس طهارة النطق

اجلا لا لمن يظهر الله شمره انك لعل بران تير اعظم وادلاء وحر
وارد نشود وخطوردون طهارت نمايندك كل مطهرات از بحر
جود او بوده **في الباب السادس** والعاشر من الواحد الخامس
فرض است از چيزها نيکه از براى او على نيست از براى شمس
حقيقت تقديم نمايند و از حين غروب نگاهدارند تا شمس
طالع گردد و حين طلوع حلال نيست شمس شمس عشر الى
تا ممل نمايند بايد رد بمالك شود ما من اله الا الله وكل
مخلصون **في الباب السابع** والعاشر من الواحد الخامس
في الواجب في كل شهر بان يذكر في كل يوم (٩٥) مرة
الله اهل في در يوم ثاني الله اعظم الى ان ينتهي بحمد الله اقدم
لعل در يوم قيامت از برکت تلاوت اين اسماء مقدسه شرف
هدايت ان تير اعظم وطلعت قدم فائر گردد و در ادلاء او
نرديد مكر او را كه مثل اسماء مثل كيونات است قل
كل خلق لله وكل له عابدون **في الباب الثامن** والثامن
من الواحد الخامس في البيع والشراء اذا تحقق الرضا بين الطرفين
لعل بذلك تربيت شوند و در يوم ظهور بران شمس حقيقت
حرى وادر نشود لعل در ظهور شمس حقيقت در بيع وشرائه
دون او رضا او در رضا خود ايشان واقع شود لعل بذلك
ينجي كل العالمين **في الباب التاسع** والعاشر من الواحد
الخامس في ان المتقال (١٩) حصص لعل بذلك ينصر
من يظهر الله ويكون بذلك من الشاكرين لعل در يوم

ظهور من بظهر الله از مجرود او مستغنی گشته و بر او خزنه وارد
 نیاید اینست شریعتی که فی البایات (۱۹) جلداً تصور کرد در ظهور من ظهوراً
 اگر جمیع اهل بیت در جوهر علم مثل او گردند شریعتی نبخشند الا بتصدیق
 او فلتقرین یا اولی البیات ثم آیاه فاتقون) بالله العلمی ملا حظ
 نمایند چه مقدار اصرار و ابراه و کوشش فرموده در ایمان خلق
 و اذعان و خضوع و خشوع و بر احکام راه توقف و شبهه و
 یا سؤال و فرار باقی نگذاشته حتی آنکه مبدء و منتها علوم
 نامتناهی را بنی که جمیع عقول و علوم و فنون و رسوم و
 قواعد و قوانین از اول و اولی آخره را طائف حواس شمس
 کله او بوده و هست و میرزا و لایزال من عند الله بانی ان الله
 لا اله الا انا رب ما یرون و ما لا یرون و انما خلقنا ان یا خلقه
 ایای فاعبدون ناظر است و صرف ظهور در هر ظهور در ظل
 او محشور و خود را از عباد او خواند لاجل آنکه مبادا عالمی
 بحجب علیّه از شمس ظهورش ممنوع شود و بسحاب غرور
 از ایمان و اذعان بان افتاب ظهور محتجب گردد میفرماید
 اگر اهل بیان در جوهر علم مثل او شوند یعنی همان کنند لغو
 بالله فائده ندارد مگر ایمان و اذعان با و انصاف دهید
 شمس الشمس التي کل الشمس سجادة لطلعت رابذة فانیة
 ظلمانیة لاجل علم بصیر و سمع و فؤاد خلق یکی کرده و مقابل
 فرموده روح العالم لوجوده الفدا چگونه ایادی کورها عالم و

ضعیفها ام را گرفته و اراده نجاتشان را فرموده لا حول ولا قوة
 الا بالله اگر این متکلم و این صبی و این ناطق و این قائم دلیل و هاد
 و صراط الله و میزان الله و باب الله و مبشر ظهور الله نیست
 و من عند الله مامور بتبلیغ و ارشاد و دعوت عباد سلطا
 ایجاد نباشد دیگر که سرا و راست و انچه بیانی عرف خلوص
 و تقوی و تسلیم و رضا و هدایت و غنا متضوع است و انچه علی
 نور عبودیت و تائید و توفیق ربانی ساطع تفکر ساعت خیر
 من عباد سبعین سنه بل سبعین الف فی الباب الثانی
 من الواحد السائل فی حکم البئر و الکراى اهل بیان نکرده انچه
 اهل فرقان کردند که در طهارت جسد خود مشتمل جلد را نموندند
 و در طهارت ذاتی خود بماء توحید محتجب گشتند بدانکه در هر
 قواد و روح و نفس و جسد که حب الله نباشد طاهر نیست بایما
 طاهر میشود فی الباب الثانی من الواحد السائل ان الله قد
 حکم بان یبنوا فی کل مدینه او قریة بیت حر لعل الکریم و شمس
 حقیقت بران اراضی بگذرد مشاهده طاعت خود را از مؤمنین
 نماید و خدا عالم است در چه حد از سن او را ظاهر فرماید ولی
 از بعد ظهور تا عده واحد مراقب بوده که در هر سنه اظهار ایمان
 بحر فی ظاهر گردد از کل اهل بیان که بعد از آن دیگر نتوانند
 اظهار ثمرات ظهور قبل را نمایند الا بظهور بعد و در حیران شما
 ظهور کل مایمکن ثمرات بیان را ظاهر نموده که اگر فصل طهر رساند
 محو میکرد کل انچه کرده الا با انچه بعد ظاهر شود و لکن در ظهور

حق منتهی است و عتق نموده که امر الله اظهار هر شیئی است و در چیز است
 اقرار نمایند بفعل الله مایشاء و بحکم مایرید **فالباب الرابع**
 من الواحد السّاس ما اذن الله ان یسکن علی قطع الخمس غیر اهل البیت
 در ظهور من یظهر الله فرض کن که آنچه شیئت در امکان هست
 یا بعد متکون شود باوست اگر چه قبل از ظهور در بیتی خود کایم
 باشد بلکه قبل از حدوث ظاهریه در کوهاره برای شیر کریم کند
 که همان وقت ملائکه کل را بر آورده و هست و کل بضیاء او مستمد
 از عالم افئده که جوهر نقیید در آن مشرق است تا حد جاد
 که منتهی الیه ظهور است **فالباب الخامس** من الواحد السّاس
 فی حکم التسلیم ان یسلّم الرجال یا لله اکبر و یجیب یا لله
 اعظم والنساء یا لله ابهی و یجیب یا لله اجل اهل البیت
 ظهور من یظهر الله تواندا اقرار کنند که بعد از خداوند است
 لایق تقصیر کبریت و اعظمیت و اجهتیت و اجملیت در ابداع
 اعلی باین بقول خود تواندا قبال بافتش حقیقت نمایند و
 این همه که امر شده نفس نفس را محزون نکند از بر آن نفس است
 و الا سائر را چه حد است که نقطه حقیقت در حق اهل این امر را
 فرماید و در کثرت تحجب از سر وحدت نکره و الله یصلی علی
 الذین امنوا بالله وایاته و هم باقائه یوم القیمه یؤمنون
فالباب السادس من الواحد السّاس فی حکم محو الکتب
 الا ما انشا فی هذا الامر قسم بذات مقدس که شریک از برای
 او نبوده و نیست که در یوم من یظهر الله یک آیه از آیات او را

تلاوت نمودن اعظم تر است انکلیان و آنچه در بیان مفتوح شد
 زیرا که امروز حکم ایمان بر تالی یک آیه میشود و بر غیر او نمی شود اگر
 چه با علی علویان رسیده باشد آی اهل بیان محتجب نمانده
 از رزق بدیع خود که اینست جوهر علم و عمل اگر ادراک کنید فی البنا
 السابع من الواحد الساس في النكاح لعل در ظهور من یظهر^ن
 از مرآت این کلمه که مدل علی الله است تجاوز نمایند اگر در حین
 ظهور او ایمان با و نیاورند اگر چه الله گوید باطل میکرد حکم
 او زیرا که کل عاملین در بیان بحجت آیات الله عامل شده اند
 و امروز هم که همان حجت هست اگر الله است برای اوست
 و در یوم من یظهر الله خواهی دید که کل میگویند برای خدا
 عاملیم ولی حین ظهور اگر با و از برای خدا کردند صادقند و
 الا فی الحین باطل میکردند ای شهدای بیان محتجب نکشته^{در}
 نزد ظهور او حیا نموده که کل کینونات و اعمال اهل میان مثل
 حد یقر است در کف و یقلبه کیف یشاء بما یشاء فلتفکر
 فی خلق التبدیل ثم علیه تستدلون مراقب بوده که آنچه الله
 کرده اید لدون الله نشود و هذا ما وصکم الله ربکم ان انتم
 به تعملون فی الباب الثامن من الواحد الساس من استدل
 بغير آیات البیان و حجج کل عن الاثبات فلا دلیل لهم اذ قبل
 عرض شد فی الباب التاسع من الواحد الساس فی لبس الحریر و
 استعمال الذهب الفضة شرف و عزی در این ظهورات نیست
 الا بایمان بمن یظهر الله که اگر من یظهر الله فرحناک شود

عند الله اعظم تر است از اینکه کل وجود فرخناک شود و در یوم قیامت
 این امر را توان تمیز داد و در لیل نتوان زیرا که کل مدعی علو و قربند که
 غیر شجره حقیقت نمیداند و او هم اظهار نمیفرماید **فی الباب**
العاشر من لواحد الشاس فرض علی کل نفس ان ینقش علی عقیق
 الاحمر قل الله حق وان مادونه خلق و کل له عابدون لعل در یوم ظهور
 حق بان حقیق که محقق کل خواست قرائنائی بر اینکه مادون خدا
 وند خلق اوست کل اینها در صورتی است که در ظهور رانمائى آنچه
 برای اوست لله است و آنچه برای و ن اوست لدون الله است
 و همچنین شئونات دیگر را بر خلق کیفونات مشاهده کن و محتجب
 از شمس ظهور هر مرأتی که در او یک شبیح او را دوست دارد
 و هر چه مدلل بر او نیست حکم نفی را و جاکر کن **فی الباب**
الحاد و العاشر من لواحد الشاس فرض است که معلم طفل را نزد
 الامجد و معلوم لعل بران نفسی که کل از بحر جود او منوجد شد
 خزنه وارد نشود زیرا که معلم معلم حقیقی خود و کل را نمیشناسد
 چنانچه اهل فرقان نشناختند رسول الله مکر بعد از چهل ساله که
 و اهل بیان نشناختند مرا مکر بعد از بیست و سه سالگی و خدا
 عالم است که از عمر لا یعرف من یتظهر الله چه گذشته باشد که اظهار
 امر خود را میفرماید که همان ایام خوشی اوست و بعد از اظهار سرور
 از او منقطع میکرد اگر چه دیده میشود که ایام سرور او ایام قبل از
 ظهور است اگر چه ظهور او در مجوعه خلقی است که بحسب و متمم بود
 هستند **اولاً** این بیان و سایر بیانات کل شاهد است که

مقصود ذکر من یظهره الله وثناء من یظهره الله وایمان بمن یظهره الله
و مشغول بودن قلب و خواد ولسا و قلم صاحب بیان است بدکر
محبوب و مقصود و منظور و مسجود خود و کل که من یظهره الله جل
ذکره و ثناء است **و ثانیاً** این بیان دلیل بر عظمت ظهور
آن مکمل طور است و ایقاز عباد برای خضوع بین دیدار و بلا
ورزایائی که بوجود مبارکش وارد میشود بعد از اظهار امر قد
امنع اعلاى اهلایش نه اینکه بعد باید در مکتب خانه برود
ثالثاً از این بیان نوحه و ندبه و این و چنین قلبش را هر
منصف متقی میشود که برای من یظهره الله قلب مبارکش محرق
بوده و چشمش گریان **فی الباب الثانی** و العاشر من اول
السادس فی الطلاق ثمره اینکه ناظر ببدء باشی و تحتجب نکرد
که کل نزد قول اولاشی میگردد چه قدر سهل است بر کسی که
ببدء راجع گردد طوبی للمتقین من حسن یوم عظیم **فی الباب**
الثالث و العاشر من الواحد السادس فی ان باباً لنقطه
لا یرید علی (۹۵) باباً در بطون پناه بخدا پناه باموست
و نزد هر ظهوری پناه اوست و اطاعت او همیشه مراقب اول
ظهور باشد که بقدر تسع تسع عشر تا سعه صبر کنی غیر مذکور
عند الله و جمیع اعمال تو باطل میگردد و الله مختص بر رحمت
من یشاء و الله ذو الفضل العظیم **فی الباب الرابع** و العا
من الواحد السادس حکم الله فی جبین تحویل الشمس فی النهار
بقول شهادت الله انه لا اله الا هو المهيمن القيوم و فی الليل شهادت الله

انّه لا اله الا هو العزيز المحبوب وکل این ظهورات برای آنکه یوم ظهور
 من یظهر الله بایمان با و فائز شو و هر شیء در یوم قیامت ظاهر
 میشود بر هیکل انسان حتی قاتق و ساعات و لیل و ایام
 و شهور و سنین و فوق آن تا آنکه بمطالع آیات ازلیه و ظهور
 قدمیه منتهی میکرد که آنوقت اجل ازینست که حد و خلق
 ذکر شود لم یزل الله کان عالماً و قدیماً فی **الباب الحاشی**
والعاشر من الواحد السّاس ان الله قد امر ان تقوموا
 من مقاعدکم اذا سمعتم ذکر من یظهر الله من بعد بلقب
 القائم و الحکم علی اعداء من یخزنه من فوق الارض بما یمکن
 اهل بیان مراقب بوده اینطور واقع نشود که شب و روز کریه
 کنید و بر اسم او قائم شوید و محتجب مانید و اگر قرار گذارد
 ای اهل بیان بر هیچ نفسی نپسندید آنچه برای خود نمی پسندید
 و حق را باطل جلوه ننمایید یا بر عکس که او حق محض است
 و اگر در ظل مستظل نگردید باطل میگردید لعل براو خرنه
 وارد نیاید توکل بر خدا نموده که از این حیط بیرون ترفته لعل
 بر مقصود خود چونکه نمی شناسید خرنه وارد نیاید
 و هیچ حقی نیست برای کسی که یقین نکند این است صراطیکه
 کل بان داخل جنت میشوند و محتجبین بان داخل نار میگرددند
 فی **الباب السّاس** و **العاشر من الواحد السّاس** لا یحل السفر
 الا اذا اراد بیل النقطة و ثم این حکم آنکه در حین استماع
 ظهور من یظهر الله سفر کنند بسوی او و مقدم دارند بر

در این باب گفته شد زیرا که کل بیان از برکات اوست و اینکه بابیت
 از ابواب ظهور دین قبل او که اگر در ظهور بعد مجدّد نشود حکم
 ایمان نمیکرد و سفر جابر بنیت الا بعد از استطاعت مکرم در
 یوم قیامت که واجب میشود ولو بر غلین باشد زیرا که از برکات
 او خلق شده و ثمره آنکه لعل بر نفسی حزین وارد نیاید و دست
 داشته که در منتهای حب و رضایت او متصاعد گشته که
 بر هیچ نفسی بقدر نفسی حزین وارد نیاید که کل در مهد امن
 و امان او باشند الی یوم القيمة که آن یوم ظهور من یظهره
 الله است والله یحفظ من یشاء فی السبیل انه کان علی کل شیء
 حفیظ فی الباب السابع والعاشر من الواحد السّاس فی طهارت
 ما ینخرج من الفارة در هر حال نظر بر مطهر مطهر کرده که بحسب
 از مبدا نمائی که در یوم ظهور من یظهره الله ذکر دون طهارت
 نمائی که او اجل از اینست بلکه قول و مطهر است و آیات او الی
 آدم و امّات و صفوه خلق بوده و هستند و ممکن طهر و
 طهارت طوبی لمزید که یوم القيمة علی طهاره من عنده فان
 ذلك هو الفوز العظيم فی الباب الثامن والعاشر
 من الواحد السّاس عدم جواز النظر لکتابه احد و این ^{نشیء} یعنی
 الا آنکه کل قیصر حیا پوشیده یوم ظهور با شجره مقصود سلوک
 نکرده که دون سبیل حیا باشد والله یقصر من یشاء من
 عباده عما لا یجبه الله کان علی کل شیء و کلاً فی الباب التاسع
 والعاشر من الواحد السّاس لکل نفس یحبذ اذ یکتب الیه

ويسئل عنه لعل بذلك اجابت من يظهر الله وانما يندلعل
 هيج نفسى در هيج موقعى جزى مشاهده نمايد لعل
 يوم قيامت كه ابصار نعى بپند و نعى شناسد بحسب
 و مقصود خود و كل والا من شاء الله برا و من حيث
 لا يعلم جزى وارد نياورند كه يك دفعه ما يثبت به الدين
 مرتفع شود و او بشئون ما يتفرع على الدين محجب ماند
فى الباب الاول من الواحد السابع و متحد بد الكتب
 اذا انقضى عليه اثنى و ما تين حولا و محو ما كتب من قبله
 او اتفاقه الى احد كل دقت را نموده كه بعد از ظهور مرتبه
 نشود الا آثار ان شمس حقيقت كه نوشتن يك حرف از
 ان اعظم تر است از نوشتن بيان و آنچه در ظل اوست
 و لتوكلن على الله يوم القيمة ثم بايات الله تؤمنون
فى الباب الثانى من الواحد السابع فى البينة ينبغى
 ان لا يعمل من عمل الا و يقول لا تعدن واقومن الله
 رب السموات و الارض رب كل شئ رب ما يرى و ما لا يرى
 رب العالمين و اگر قلب كويد يكفى اگر در ظهور من
 يظهر الله از بر اى او عمل كرديد الله عمل کرده ايد و الا باطل
 ميكردد كه كويا هيج عمل نكرده ايد و اگر در ظهور من يظهر
 از بر او عمل كردى چه گفتن لا اله الا الله باشد چه اب خوردن و الا
 اگر از بر او نكنى اگر لا اله الا الله بگوئى در نماز و اگر اب بياشك
 شرب درون جنت شاميد و در عين ظهور من يظهر الله اگر كل اعمال از بر

نقطه کنی که لدون الله میشود و خداوند وست میدارد که کل را
 هدایت فرماید بکلمات من بظهر الله ولی نفوس متکبره خود هدایت
 نمیشوند بعضی بجم بعضی بعز و هر نفسی بشی محتجب میگردد
 که نزد موت نفع نمی بخشد کمال وقت را نموده از صراط احد ^{سب}ل
 وادق از شعر هدایت هاد کل مهندگ کشته **فی الباب الثالث**
 من الواحد السابع اداء دین واجب فور است و ثمره آنکه همین
 قسم آیات تسبیح و تحمید و تقدیس و توحید و تکبیر و کل شؤون
 که شامس حقیقت عطا فرموده بمن خود در جنب ظهور او و رب او
 نمائی از توحید گرفته تا منتهی الیه شؤون تحدید لعل در جنب
 ظهور اظهار ایمان خود را نماید و از مدین دین و معطی آن محتجب
 نماند و الله یحکم بآله و الله خیر الفاصلین **فی الباب**
الرابع من الواحد السابع فی التخلیص و الله یخلص الذین آمنوا
 بآله و آیاته من دون الله قوی صیغ لعل یوم قیامت از رب
 این اسماء از هدایت و محتجب نمائی و گویا دیده میشود که شجره
 حقیقت ظاهر که مبداء کل اسماء و امثال است و سگان بحر
 تخلیص خود محتجب نیست از رو بصیرت در هر شان که بوده و هست
 و اکثر چون در آن دین تربیت شده اند اظهار ایمان میکنند و
 خدا داناست که خلوص در چه نفسی است **فی الباب الخامس**
 من الواحد السابع یوم ظهور شجره لن یجل احدان یدین بدین
 الله قد ان به قبل الظهور و اذا سمع فلیخض حتی یامره بما
 یشاء و ان قبل ان یخض فلیعمل بما عمل من قبل و حین حضوره

فليقطع عنه فليتر عن حين الظهور ولا قبله ولا بعده ان انتم تتجشون
 ان تفعلون آنچه سبب نجات ميگردد عرفان ظهور است و متبعان
 او امر است که از قبل او بنفس ان ظهور ظاهر ميگردد و در ظهور
 من بظهر الله کل دين اتباع او امر است زیرا که رضا خداوند
 عز وجل ظاهر نميگردد الا برضا او دقيق شود لعل در يوم نجات
 تواني نجات يافت از فرع ان يوم که از روزيست که حجت خدا
 وند ظاهر و تمام است بر خلق او فکرم انصاف و حرّوت و
 تفکر لازم است ايا در کتاب هيچ اسمي و يا کتاب خلقی نازل
 و نوشته شده است و يا احکام نگاشته که بعد از اثبات حقايق
 ديني معلوم شدن اينکه ان دين خداست جايز است قبول
 نکردن و توقف کردن حلالست پس بيان و امر مبارك بدخول
 عمل قبل شاهديت بسياء عظيم و بزرگ و عادل و طاق که احدی
 غير من بظهر الله جلّ و علاّ که ممکنيت بتواند چنين ادعا باین
 بزرگ نماید لذلك واجب فرمود بمحض استماع ظهور قبول کنند
في الباب السادس من الواحد السابع في علمه جواز اخذ
 اسباب الحرب الا حين الضرورة و وقت الجهاد الا الذين هم
 يصنعون قسم بذات مقدس الهی که اگر ملتفت شوند فوراً
 منقطع ميشوند و اشدّ اخذ نيست من الله ايشان را که با کسی
 که مؤمنند در هر شان و متوجه چنين کنند فليتر الله
 ربکم الرحمن من کل ما يحزن به الانفس ان يا عباد الله کلکم
اجمعون في الباب السابع من الواحد السابع ينبغي لمن

نفس در مشرق ابداع باشد و کل بیا زادر لوح حفظ بن عینیه
 بیند و بانچه در امکان ممکن است با علی درجه فضل و تقوی
 رسیده باشد و کتاب انشمار حقیقت بر او نازل شود بنهج
 آیات که عجز او را با و بنمایاند که بقدر طریقه عینیه صبر کند در
 پیش خود نکوند بقدح انشا هدا من عند الله که رب فی انا
 کل بالله و آیاته موقوف قدر خود لی عند الله حکم ایمان
 بر او نشود این در صورت امتناع است و الاچنین نفسی نیست
 ای اهل بیان مراقب خود بوده که مقرر نیست کل را در یوم میتا
 و طالع میشود بعتز و حکم میفرماید بر آنچه خواهد ادنای
 وجود را علی میکند و اعلی را ادنی مینماید **فی الباب الثامن**
 من الواحد السابع فلیحزرت کل نفس هی کل اسم المستغاث و اگر
 اسم مستغاث را بر علیه اللهم طرح کنی این باب گذشت فی
الباب الحادی والعشر من الواحد السابع فی عهد جواز الصو
 علی المنابر و الامر بالجلوس علی الكرسي هیچ لذتی اعظم در مکان
 خلق نشده که کسی استماع نماید آیات او را بفهمد مراد را و لیر
 و بر نکوید و مقابل با کلام غیر او نکند همین قسم که کینونت او
 مظهر الوهیّت و ربوبیّت است کلام او ست بر کل کلامها
 که اگر انسان میبود میگفت انّی نا الله لا اله الا انا و انّ ما
 دونی خلقی ان یا کل الحروف ایای فائقون و حال آنکه میگوید
 کینونت خود اینست که کل کتب سماوی در یوم ظهور بر او مومن
 میشوند و کل میگویند یا اصدق الصادقین اگر در حین استماع

آیات او تصدیق نکردند خدا را اصدق الصادقین ندانستند
 چرا که صدق متصور است از اوست و در حین ظهور منیظهر
 الله بین که کل کاذبند الا عبادیک تصدیق کنند و راجعاً
 من علی الارض چه ادنی **فی الباب لثانی** والعاشر من الواحد
 السَّابع لا ینبغی لمن یعمل لله ان یشرک به شیئاً ^{همان}
 ابواب و بیانات قبل است که ایمان و عمل بصدق منیظهر ^{است}
فی الباب الثالث والعاشر من الواحد السَّابع فیما فرج ^{است}
 علی کل عبیدہ ان یکون عندهم (۱۹) آیه من منیظهر الله
 فی ایامه بخطه) ای مردم انصاف دهید شمارا بخدا قسم
 اگر منیظهر الله جل و ثنائه را ظاهر نمی دید و خود را
 مبشر ظهور حضرت احدیتش نمیدانست و باید بسین
 بعد ظاهر شود این حکم را میفرمود **فی الباب الرابع** و
 العاشر من الواحد السَّابع فی عدم جواز التوبة الا عند الله
 فی مظهر نفس یوم ظهوره ^{انفسکم} والا فاستغفروه سرّاً عند
 (این باب هم مؤید باب قبل است که منیظهر الله روح ما
 سواه فدا لا ظاهر است و سین راه فرار معرضین و برد ^{است}
 قیصر کربالیت و ریاست را از غیر مظاهر قدسیه **فی الباب**
الخامس و العاشر من الواحد السَّابع فی وجوب السجدة عند
 باب مدینه تظہر فیها النقطة الالهیة اعظاماً من الله
 انه هو الغریز المحبوب) ای اهل بیان اگر ایمان آوردید بمن نظم
 الله خود مؤمن میگردید والا او غنی بوده از کل و هست مثلاً

اگر در مقابل شمس مرآه ای که ملاحظه می شود واقع شود انعکس بر می آید
 و او غنی است بنفسه از هر آیه ای که در یوم ظهور ظهورش بخواهد
 منطبق گردید و حجاب واقع نشود و الا مرآت وجود خود را با
 نموده آید و حجت بر کل بالغ می گردد و خود در احتجاب می ماند
فی الباب السابع العاشر من الواحد السابع قد فرض على
 كل ملك يبعث في دين البيان ان لا يجعل على ارضه ممن لا يدرك
 بذلك الدين لعل في يوم القيمة باسباع اين حكم ثابت مانى اين
 حكم هم نسخ شد و بجایش قوله تبارك وتعالى عاشر الاذيان
 بالروح والريحان از سماء اراده رحمت مسبوقة محیطه
 نازل و گذاشته شد **فی الباب السابع** والعاشر من الواحد
 السابع فى قراءة يوم الجمعة يا ايها الشمس الطالعة فاشهدى
 على ما شهد الله على نفسه انه لا اله الا هو العزيز المحبوب يفعل
 ما يشاء ويحكم ما يريد لا يسئل عما يفعل وكل عن كل شئ يسئلون
 لعل في يوم قيامت بين يديك شمس حقيقت اينگونه ناطق شوند
 و شهادت دهند بوجدانيت خدا در نزد او **فی الباب الثامن**
 والعاشر من الواحد السابع من يخرج نفساً عامداً فله ان يأتى
 (۱۹) مثقالاً من الذهب ان استطاع والا من الفضة والا
 فليستغفروا سراً (۱۹) مرة لعل اهل بيان باين نوع تربيت
 شوند لعل در يوم ظهور شمس حقيقت بر او عرفه وارد نيابد
 و با او سلوك کنند آنچه داب ايشانست من يجلس نفساً
 يحرم عليه ما يحل عليه الى حين ما يجلس ولكن العباد بالله

اگر بر شجره حقیقت خرفن وارد آید اعظم تر است از خرفن کل شی
 اگر ادنای خلق مؤمن شود اعلا است و اگر اعلا توقف کند ادنی است
 والله یؤید من یشاء من عباده انه کان علی کل شیء علیم فی
الباب التاسع والعاشر من الواحد السابع فی الصلوة باب نهم
 بر اعناق آیه خضوعی باشد از برای من بظهور الله اگر کسی مستکف
 شود از اطاعت او بکینونیت خاضع و عابد باشد او را
 ویک کلمه لا اله الا الله من بظهور الله مقرب نمیشود با توحید
 کل شیء چه قبلاً و چه بعداً چه سرّاً و چه جهراً زیرا که او ما شهد الله
 علی نفس است **فی الباب الاول من الواحد الثامن فی**
 ان عمل من بظهور الله بالنسبة الى غیره کمثل الشمس بالنسبة الى
 النجوم مثل ضیاء عمل من بظهور الله را کلمات و فرض کن که ^{جميع}
 وجود را می پدید و در ظل یک یاء نسبت قائم میکند و میگوید
 از لسان مجلی خود انتی انا الله لا اله الا انا و ان مادونی خلقی
 ان یا خلقی ایامی فاقفون و همین قسم اعمال او میگوید اگر بشنوی
 و جوهر علم و عرفان مبدا امر است **فی الباب الثانی**
 من الواحد الثامن یجب علی کل نفس ان یورث لوارثه (۱۹)
 اوراق من القسط من اللطیفه و (۱۹) خاتماً ینقش علیه اسم من
 اسماء الله و ان لا یورث الا ذریته و زوجته و ابیه و امه
 و اخیه و اخته و من علمه بعد ما یصرف لنفسه من ماله ما
 یعثر به نفسه و ثمره آنکه یوم ظهور که کل احکام مقلد شده
 من عند الله کسی نکوید لم و هم فلتفکرن فی خلق الله و لتجعلن

اعمالکم لله لعلکم يوم ظهوره باياته تؤمنون ذلك يوم ظهور
من يظهر الله ان تؤمن به فانکم انتم قد امنتم بالله وبما نزل
الله في البيان ولا قد احتجبت عن لقاء الله واما نزل الله من
قبل في البيا فلا تصبر فيه فان صبرکم في النار وانتم يومئذ
لا تعلمون وان تعلمون لا تصبرون فلترقبوا اول الظهور ان لا تصبر
في الله ولتكون من عنده لمن المجديدين ما خلقت الا لذلك و
امرهم الالهذا فلا تحتجب عن لقاء الله لا من قبل ولا من بعد
وكنتم بايات الله لموقنين **في الباب الثالث من الواحد**
الثامن في ان يوم ظهوره كل شئ هالك الا وجهه يوم
ظهور ظاهر ميگرد اعرفوا الله بالله ونا حال عرفوا بالحق
بوده وان يوم حجت رابا و ميشناسند نه اينست که در
اعرفوا الله بالله حجت نباشد بلکه ترقى ميکنند بشايد که
مستبحين صلا اعلی محبوب خود را در هر ظهور بنفسه ميشناسند
وحجت رابا و نه اورا بحجت ولتوکلن على الله يوم القيمة
لعلکم تفلحون نه اين قول را بگوئ و در سر سجاده کریم
کنی بلکه توکل تو اينست که شجره حقيقت که ظاهر شود ايمان
اورا و يقين کنی بايات او که انوقت توکل مجد کرده
في الباب الرابع من الواحد الثامن كل شئ اعلاه
للنقطة و اوسطه لحر و فالحی و ادناه الخلق اگر کل ترتيب
شوند بر فطرت ايات واعظيت ان عند الله وعند
الالباب اعداد يوم ظهور فاصله نشود بين استماع ايشان

وایمانش با حق اینست جوهر کل علم مثلاً اگر یکذره طین را برآورد
 و بگوید این است بدیع اول یا بجز اسمی که نخواهد و اجابت
 نکند اجابة الله را ننموده چه فرق است که سجده شود بر او
 یا بر ذره طین و ثمره آنکه هیچ نفسی در یوم قیامت از او امر
 من ینظره الله محتجب نماند و هر کس لم و بم گوید در امر خدا
 گفته فی الباب الحشر من الواحد الثامن فرض علی من بقید
 ان یاخذ ثلاث الماسعاء البسملة واربعة لعل صفر وستة
 زمره وستة یا قوت و یسلم لمن ینظره الله این حکم محکم و افضل
 علی العباد عفو فرمودند فی الباب الحشر من الواحد الثامن
 فی دخول الحمام اربعه یوم مره واحده و اخذ شعر البدن بالنو
 فیکل ثمانية ايام و اخذ الاظفار و استعمال الحنا کل البدن
 و یکتب علی صدر الرجل اللهم والنظر فی المرأت فی کل یوم
 و لیل طوی من یدرک لقاء الله یوم ظهوره و کان علی طهاره
 عن ما یجبر الله انه کان لطیفاً لطیفاً فی الباب السبع
 من الواحد الثامن فی الامر بالطبع در بیان کل ارواح علیین
 راجع است بباب اول که من ینظره الله باشد و جمیع ارواح دون
 علیین راجع است بباب اول که ساجد نکند در برابر او در بیان
 اینچنین ینظره الله ساجد شود ارواح علیین است و اگر نفسی
 بجز سجد که ساجد نشود او ست کل دون علیین فی الباب
 الثامن من الواحد الثامن یجوز تبخیر شعر الرأس خلق الو
 والصلو فی العباد دون من الحجة و امثالها کل این تسو

برای نیست که لعل یوم قیامت شیء و ن حَبَّ الله ظاهر و باطن در
 نزد نفسی نباشد تا آنکه استدلال شود بر اجساد ذاتیه و نفس
 و امرواح و افئدة که محل تجلی واحد اول است فلنشرق الله
 ان یا اولی التقی فی الباب التاسع من الواحد الثامن فلیکتب
 کل نفس ما عمل من خیر و من ربهینا باش بعین فواد خود در آن روز
 که محتجب نمائی و قیامت برپا شود و تو خبر نشو که بر خدا
 و نداست اخبار تو ولی اگر نشو و اوست اخبار من بظهر الله
 اگر قبول کنی و لتوکلن علی الله ربکم الرحمن ثم تکتبن من خیر
 و دونه من قیامة الحیمة ما تکسبون فی الباب العاشر
 من الواحد الثامن من ربی فی بیت حل له النظر الی من ربیت
 لعل در یوم قیامت بسعه ایحکم اذا خذ فیض از مبدء محتجب
 نکردند و اگر شجره محبت از دیار یا انتفاص فرماید لم و هم
 نکوید فلنشرق الله حق تقاته لعلکم تفلحون فی الباب الحادی عشر
 و العاشر من الواحد الثامن فی غسل المیت ثلاث مرات و
 کفنه بخمس اثواب و جعل الخاتم فی بیده مراقب باش ظهور من
 بظهر الله را که اگر شتوی ظهور او را بقدم گفتن بلی تا ممل
 نمائی در نار هستی چه قبض روح شو چه در حیات باشی و روح
 مؤمن بین یکا الله حاضر میشود و روح دون مؤمن در حد
 خود و خدا و ندبر او نظر نمیفرماید و امر صیفرماید بنا را که او را
 بکیر فی الباب الثانی و العاشر من الواحد الثامن احکام
 الضرب در یوم من بظهر الله مراقب باشید و همت کنید

بر ایمان با و که ایمان بخداست و اطاعت او که اطاعت خداست و
 محبت او که محبت خداست و رضا او که رضا خداست که امری
 نازل نشود که کل تاقیامت بان حکم کرده نشود یا نیست قل
 الهی بر ما یشاء و مشیت قاهره او بر ما یرید لعل یوم قیامت
 مراقب باشی که محتجبین این ظهور را رد نکنی و خود از او محتجب
 تر باشی **فی الباب الثالث** والعاشر من الواحد الثامن ان
 یکبرن علی النقطة (۹۵) مرة فی ولها و آخرها اگر در حین
 ظهور من بظهره الله از برای او عمل کردی لله کرده و الا عمل
 تولد و ن الله است چه که از برای او واقع نشده **فی الباب**
الرابع والعاشر من الواحد الثامن فرض لكل نفس ان یتلو
 من آیات البیت فی کل یوم و لیلة سبع مائة ایت و ان لم
 یقدر فلیذكر الله مثله قسم بذات مقدس لم یزل که اگر
 کل اهل بیان مؤمن نشوند با شمس حقیقت مثل آنکه اول
 مؤمن با و شوند جمیع را مقیص اسم خود را که در او دیده نشود
 الا او میپوشاند و اگر اسم او عظیم است اعظم میکند
 و در کتاب نازل میفرماید الله لا اله الا هو الاعظم اعظم
 ای اهل بیان نکرده آنچه اهل فرقان کردند بر خدا سجده و بر
 او آنچه نباید کردند اینست که یک دفعه کل اعمال دور الله
 میشود و عامل ملتفت نمیشود **فی الباب الخامس**
 والعاشر من الواحد الثامن لكل نفس ان یتاهل ولا یجوز
 الا قران من لا یدخل فی البیت و ذلك بعد ان یرفع امر من

یظهر الله لعل ورقه شود اوراق جنت که بمن یظهر الله ایما
 اورد و الا ورقه میکرد از اوراق نارا که موجود نشده اولی است
 عدم او از وجود او بهتر است **فی الباب الثامن والعشرون**
 من الواحد الثامن کتب علی کل نفس من کل ما یتملک من مثا
 مثقال ذهب تسعة عشرة مثقال ورا حفظ نمایند تا بمن یظهر
 الله برسانند و نزد ظهور او منقطع میگردد اقتران و عطاء
 بذریات الابدان او و ثمره این آنکه اگر در بروز حکمی فرما
 بر کل است اطاعتان **فی الباب السابع والعاشر** من
 الواحد الثامن ان الفضة والذهب اذا بلغا ستة الاف
 وخمس مثقال فاذا خمس تسعين مثقالا یحفظنه لمن یظهر
 الله قسم بذات مقدس الهی که در ظهور من یظهر الله اگر کل
 اطاعت او نمایند یک نفر در بار نمایند الا آنکه کل داخل جنت
 شوند و کل ما علی الارض قطع رضوان گردد و لحزن من از
 مؤمنین باوست که در لیل تضرع و ابتهال می نمایند و قتی که
 خود را می شناساند که اعظم جنتی است که فوق آن مقصود
 نیست خطور کند در قلوبشان دون حقیقت او که اعظم از
 نار و عصیان نیست **فی الباب الثامن والعاشر** من
 الثامن فی الصوم فلتصومن لله ربکم لعلکم یوم القیمة
 عن من لم یؤمن بمن یظهر الله یتعدون **فی الباب التاسع**
 والعاشر من الواحد الثامن اذا ذکر اسم الشجرة فصلوا علیها
 بدانکه اگر ذکر کنی من یظهر الله و الوقت ذکر کرده خدا را

واکرایات من بظهر الله را بشنوا ایات خدا را شنیده و تصدیق
 کرده خدا را و الا نفع نمی دهد تو را اگر از اول عمر تا آخر عمر یک
 سجده کنی و هر روزه که خدا مشغول باشد و تو مؤمن نباشی بظهر
 ان ظهور چه شرم اورد ترا قسم بذات مقدس الهی که کل ذکرها و
 عمل الله ذکر من بظهر الله و عمل از برای وست و قبول خدا
 وند ظاهر نمیشود الا بقبول من بظهر الله همیشه نظر مید
 امرها که کل شئون در ظل او ظاهر است و لتوحدوا الله
 ربکم الرحمن خالصاً ثم لله بالحق تعلمون **فی الباب الاول**
 من الواحد التاسع عز کل ارض لله است در هر مقعدی
 سزاوارست جای یک نفس باقی گذارند برای من بظهر الله
 چونکه نمی شناسند او را الاحترام او با اسم او و اولی و می شناسند
 و می بخند بر عباد دیگر بر اسماء این اعظام و احترام می نمایند
 و یوم ظهور او را از او محجب میمانند و امر بصلوة شدید
 تا ایستی باشد بر اینکه نقطه بیان عبودیت بوده مخلوق و محرز
 و آنچه تکلم نموده من الله است نه از او فلتشقر الله فی کل
 منزل من عنده فان امر الله فی الاخرة مثل الاول ان یاعباد
 الله فاقفون **فی الباب الثاني من الواحد التاسع** من
 یکون له خطا عدله فلیکتب الف بیت للنقطة که در یوم
 ظهور نزد الشجر حقیقت حاضر نمایند تا جزا دهد و از آن
 آیات خود و مذکور کرد در باین سبب نزد محبوب خود و ثمره آنکه
 یوم ظهور قلم نگذازد الا با تا را و که حرام شده است برایش

قلم کرد ایندین بر کلمه الا کلا و اعلی در آن یوم یک نفس لله عمل کند
 فی الباب الثالث من الواحد التاسع و لله من کل ملک و سلطان
 بیت من البود که اگر من یظهر الله ظاهر شود و ایما آورد اعلی
 از کل خلق گردد و اگر حزن بر من یظهر الله وارد آورد انتقامیکه
 ممکن است از کل خلق را و میشود و اگر نصرت کند فضلی در حق
 کل شیء جائز میگردد و خدا عالم است که در آن زمان چه نحو
 باشد حدود خلق و تربیت ایشان اگر یقین کنی که این همان من
 یظهر الله است که نقطه بیان خبر داده منحرف نمی شوی
 یقین نمیکنی نه اینست که برای یقین نکردنت حجتی باشد اگر
 حجت برای هبانا نصاک و علیا اسلا بعد از ظهور و فرقان و
 بیان بود برای تو هم هست فی الباب الرابع من الواحد التاسع
 کتب الله علی الناس ذکر السنن قل کل عنہ تسألون کل علم علم
 اخلاق و صفات است که انسان بان بر نفس غیر حزن وارد
 نیاید تقوی و ورع و صفات اخیری مراجع بحسن اخلاق است
 لعل در یوم قیامت قلب تو مقابل شود شمس حقیقت را و فی
 المحین تعا کس هم رساند و لوح در یوم قیامت ذکر کن حق را جهرًا
 و مراقب باش قلب خود را که تعلقات آن مالا هیات بوده و
 هست غرض که من یظهر الله فلترقبن انفسکم و تسجدون
 یوم القيمة بین یک من یظهر الله ان یا اولی الذکر تنقون
 فی الباب الخامس من الواحد التاسع و لله علی کل نفس ان
 یجده (۱۹) یومًا للنقطة فی مرجعها و یعمل باذنها اذا یاد

والأجل على صاحبه وكان الله ذا فضل عظيمًا قول وعشر
عرش میکند و او متعالیست از اینکه وصف شود و اگر لم
و هم کوئی مثل آنست که در حق او گفته مرا چه قدر که توان
ذکر نمود او را و اعظم علو و ارفع سمو از آن اوست که کل خلق را
از دهن داده است و الا تقدیس میشد از هر ذکر و تنزیه
میشد از هر وصفی **فالباب التاسع من الواحد التاسع**
ینبی علی الناس ان یعزّت طائفة تظهر فیها النقطة الالهية
و اگر بقدر تسع تسع عشر تا سعه ششوی و بلو نکوئی شها
بعد از موت او را درک نمود بدانکه طاعت او نفس طاعة لله
و محبت او نفس محبة الله است و در کتب و کلمات محتجب مان
یوم ظهور او که کل سبب حصول باوست و اینست مقصود ثور
قل الله یکفی من کل شیء ولا یکفی عن الله ربك من شیء لا فی السما
ولا فی الارض ولا ما بینهما انه کان علامًا کافیًا قدیرًا
فالباب السابع من الواحد التاسع فی النبی عن بیع
و ورق التنباء بدانکه هر کس میظهر الله نباشد لدون الله
و هر کس بر اوست بر او خداست هر چیزیکه در علم الله است
در ظل من ینظره الله است قل الله انکم عن النبی و ما ینسب
الیه و امرکم و کل شیء بالاثبات و ما ینسب الیه لعلکم یوقنونه
تتبعوا الله ثم بامر فقتدون قل لکم ساجدون فی البنا
الثامن من الواحد التاسع فی حرمة التریاک و المسکرات و
الدواء فی الباب التاسع من الواحد التاسع فی حرمة صلو

الجماعة الاصلوة الميية فانكم تجتمعون ولكن فردا تقصدون مرا
 بوده يوم ظهور من يظهر الله که این قسم محتجب نمائی که شب
 و روز بتمنای خرا و سر برید و با حکام ظهور قتل و خود را
 ساکن کنید و بغتة طالع شود و کل محروم مابند از ثمره
 وجود خود چه بسا قیامت من يظهر الله برپا شود و هنوز
 ایشان در انتظار باشند فی الباب العاشر من الواحد
 التاسع فی طهارة ارض النفوس بدانکه از برای هر شیئی نظیر^{تست}
 در علم الله و کل بذکر من يظهر الله است از تطهیر فداء و ارجح
 و انفس واجساد ائیه لعل در آن من يظهر الله را با طهارت
 محبوب نزد او که طاهر باشتی از من لم یؤمن به و من لم یکن له
 بدانکه هر سمعی که کلمات او را بشنود با ایمان باود اخل نادر
 نمیشود هر که نظر کند در کلمات او در جنت است و هر فوادی که ش^{هد}
 شود بر کلمات او در جنت خواهد بود و متلجلج میشود بقی^س
 و تسبیح لم یزلی که زوال و نفاد برای او نبوده و نیست و هر یک که
 بنویسد کلمات او را مملو فرماید خدا و ندان ید را با آنچه محبوب
 اوست درد دنیا و آخرت و هر صدمه بیک کلمات او را حفظ نماید
 مملو فرماید از محبت او و هر قلبی که حب کلمات او را داشته
 باشد محل نظر الهی است و مقصود از طهارت نفوس آنکه از
 آنچه لدون الله از آن خود را طاهر گردانی و با آنچه الله است
 خود را بان فائز کنی که اگر کل وجود بیک کلمه الله اعظم سیر
 کنند کل بمقصود میرسند که آن من يظهر الله باشد

و بدانکه نفی ظهور در ظهور بعد ظاهر میشود نه در نفس ظهور و
 بیان ظاهر نمیشود الا در ظهور من ظهور الله که کل در آن روز
 مدعی شایسته و مقرب از نفی و الحی خوش بود که بحک تجربه اید
 بمیان و اگر در آن روز هستی خواهی دید که ماهیا بحریان بینا
 زنده ولی از آن محتجب و لتطهرت انفسکم علی حق ما انتم علیه مقتدر
 انتمی عاقبت دیده ما مردم در گشاید: از نهادن ما یکسر صحت
 اینست مختصر و مجمل هشت هزار بیت بیان آیا بعد از این بیانا
 صاحب بیان میتوان بامر و صایقی تمسک جست و عبرت
 از صاحب ظهور ممنوع گشت **بعد از آنکه** بصیرت آیات توحید
 و انجیل و قرآن و بیان باید چنین ظهوری با اسم الوهیت و
 ربوبیت و پدیر اسمی در سنه هزار و دویست و نود بعد از
 ظهور خاتم انبیاء روح ما سواه فداه در ارضی مقدسه و ادبی
 ایمن الله بآرکنا حوله ظاهر شود و اختلاف عالم و امم را از
 میان بردارد و بایتنلاف و اتحاد و محبت تبدیل فرماید
 و حکم سیف را از کتاب الهی محو کند میتوان شهر نمود و بقول
 نفوسیکه ز فتر و ندیده و ندانسته رفته و دیده و دانسته را
 انکار نمود و توقف کرد چنانکه کرده اند و آنکه ندان و آیات
 و جذب و تربیت و تصرفش عالم و امم را پر کرده و در آثار و
 اخبار ائمه اطهار بسیار است و از توانگر گذشته بدی گشته که
 بعد از قائم سلطنت و دولت حضرت سید الشهدا روح ما
 سواه فداه است و عمر آنحضرت یعنی سلطنت آنحضرت را

پناه هر سه نوشته اند و صیح قرآن شاهد صادق و کواه
 ناطق است **کتاب** سماء از نقطه اولی است و چهل هزار
 بیت است و کل بذکر من یظهر الله مرتب و مرقوم و من اوله
 الی آخره این خوبیان است قوله جل باینه هل تدرك الشمس
 التي في المرات شمس السماء من الارتفاع قل سبحان الله كذلك
 انتم ارتفاع من يظهر الله لا تقدرون ولا تستطيعون ان
 تدركون قل ان ارتفاع الذات لا يدرك الا الله وان انتم ازها
 من يظهر الله تدركون فاذا ارتفاع الذات تدركون قل سبحان
 الله عما يصفون والى ما اردت ولا اريد الا من يظهر الله
 ولا ذكرت ولا اذكر الا اياه ذلك حسبي توكلت لم اعدل
 بهاء شعرة من جسده بملکوت ملک العالمین كذلك اوحى الله
 رب ولا اشرک به احدا ما وجدت ما دونه الا کيوم ما خلق
 من شئ انه لو شئ ان يذكرني فاذا من بعد ذکره لا يذكرني العالمون
 قل تعالی ذکر من يظهر الله من کل ما انتم فوق الارض تعقلون
 من علوکم وكيف دنوکم فلتراقبن انفسکم فانکم یوم القيمة
 علیه لتعرضون کانی اراکم کل له تتضرعون وهو یدعوکم
 اننی انا الله قد نطق کل البیاء ذکره وعلواکم وانتم تسمعون
 ولا تجیبون ان یا اهل البیاء اعلنکم قهر الله فانه لا
 یظهر الا من عند من یظهر الله ولم یکن هذا الا قول من عند
 ولا یبالی ان یطو کل سماء عرفانکم ودينکم وطمیسط لکم
 ذلك قول الله لا یسل عما یفعل ولكنکم کلامکم تسئلون

فلست تعبدون من دون من يظهره الله بالجنته الا بهي علة الا بهي ولن
 ينفعكم من بعد ظهوره من عمل وبما ثبت به دينكم من قبل شئته
 من يظهره الله فاذا انتم منه تسمعون ولكن فاستقصوا
 قيص الحيا ان لم تكونوا لله لا تكونوا على الله ان لم تنصروا
 من يظهره الله لا تحزنوه هذا ما وصى به كل العالمين لو
 يقابل الى المالا هاية لها ماري في كلها لا اله الا الله والله
 مقدس عن كل ما هم يدركون قل غير الله يقدر ان ينفع في
 الدين روح الحيوان او يقبضه قل سبحان الله قل كل باهر
 قائمون فلتسرعن يوم ظهوره ولا تصبرن انه جامع الذكر
 ورافع الاسمين ومالك الكونين ومقدر الامرين ومصو
 العالمين به يفرج الله عن خلق البيان وخلق كل ظهوره لا
 فارتقبوا فانه فرج الاعظم الاعظم الاعظم الاعظم
 الله ينتظره من في ملكوت السموات والارضين فلتراب
 يوم ظهوره فان كل ارض يبذل بغيرها من علومها فكم الى
 ما ينتهي على هذا خلقكم الله لعلكم يوم ظهوره في كلماته
 تفكرون ثم بها تهتدون لم يكن غير الله ذات خلق لا من
 قبل ولا من بعد وان ظهوره في كل ظهور يظهره نفسه
 وغير ذلك لم يمكن في الابداع واوصيتك فيمن يظهره الله
 فان يوم ظهوره لو تكتب اية من اياته او كلمة من كلماته
 خير عند الله من ان تكتب كل البيان وتحفظه فان كل خير
 بدء منه ويرجع اليه اذا خلد قيص يوسف لبقاء من يد

مبشرة العلى الاعلى ثم استنشقه لتجد عرف يوسف اليها ثم خضع
 على راسك لترتد بصيراً وتجد نفسك خبيراً فلا تشهدك
 بان الله لما نظر من ملكوت العلى وجبروت البقاء ما وجد
 مرأتاً تقابل حق التقابل لتستبين عماً في نفسك ولتستنطق
 عما نزل من عنده الا ذات جوهره لطيفه ويكونه عليه وذاتية
 رفيعة وكافورية قديمة وساذجية بلورية ومجردية ذات
 ظهورية قد اصطفها وارفضها وانجتها وانجسها وتجل
 لهاها بنفسها في نفسها والحق في هويتها مثال نفسها ونزلت
 عليها اياتها ليدعو الى الله رجا كل شئ يكونتها وذاتيتها
 واوّليتها واخريتها وظاهريتها وباطنيها لتشهدن سموات
 الافلاك بجوهريتها ثم ظهورات الارواح بمجديتها ثم شؤنات
 النفس بكافوريته ثم دلالات الاجساد بانيته اعلى الله لا اله
 الا هو قد خلق ذات حروف السبع بجوده جوداً من عنده ومنزه
 بفضله فضلاً من عنده وامانة بلطفه لطفاً من عنده و
 احياء بكرمه كرمًا من عنده وابغته بمنه مناً من عنده وانزل
 عليه الايات البينات والظهورات المتعاليات والشؤونات
 المستغاثات والتجليات المرتفعات وما قد قدر الله من خلق
 كل شئ من الذاتيات والجوهريات والعلويات والسفليات
 وقد رمق ايدى كل شئ على اصنع عزّ رفيع وابدع قدير صانع و
 دعا كل شئ الى عبده الذي هو امر الله ومنه بدء كل شئ من
 مبدئه الذي هو قول الله ليستعدن كل من في السموات والارض

وما بينهما اليوم من يظهر الله ولي عرض كل عليه ويشهد بانة
 لا اله الا هو وكل له يسجدون ولكنكم يا تبينكم من يظهر الله
 ويبدل رضوانكم بالنار وانتم لا تعلمون واتى لا بكن من يظهر
 الله فانه لا غرض عندكم من نفسه وكل شيء ان ياكل شيء تدركون و
 اتى ما نزلت اليها الا وان لا يحزن من يظهر الله واتى رسول
 عنده قد جئتكم بايات من عنده لا ربتيكم ليوم ظهوره ان يا
 كل شيء تستعدون لكني لا ارجو لكم لا بكن عليه والا لم يرض
 فوادى ان يحضر على قلب حديدون الايمان به فلتنقر الله يا اولي
 الالباب كلكم اجمعون قل ان ظهور نقطة الاولى في الاخرة عظم
 من الاولى فلتراقبن امر الله ثم بالله واياته تؤمنون فكل ما ترون
 في البيان مرايا عنده ان يتبعوه فهم في حق من عنده والا حكمكم
 ميتون ولم يظهر رضوان اكبر من قول الله من عند نقطة الاولى
 فاذا غربت فلتراقبن من يظهر الله فاذا ظهر ينقطع الرضوان
 عن في اليها الا من يؤمن بها ياكم والاحتياط فيه فانه في النار
 هذا هو الميزان الاكبر لمن في السموات والارضين **باري**
 جميع من اوله الى اخره اين محبان است وكل اسماء الله يك
 يك بيان فرموده ومعنى نموده ومالك ملكوت اسماء اطائف
 كلمه وارهاده وامر من يظهر الله روح العالمين فدايه دانسته
 وانچه تحرير شد مختصر ونيته دوست بديت از چهل هزار بيت
 كتاب سما بود وهم جاتا كيد صريح وامر واضح فرموده كه با اسماء
 از مظهر و موجد اسماء و ملكوتها محتجب نمايند و هيمن قسم است

قیوم اسما که با حسن القصص مستحی است شرح سوره یوسف است
 که بظهور حضرت سید الشهدا^ع تفسیر فرموده و كذلك سائر کتب
 و بیاناته ارواحنا فداه **و در فرقان** که فارقی بین حق و باطل
 و فاصل شمس از ظل و میزان افعال و اعمال عالین است و خیرین
 لا یطرب و لا یابس الا فی کتاب مبین از اعراض و اعتراض از مرآت
 که نامیده شده در مقامی بوحید، و مقامی بازل خبر فرموده
 بقوله تبارک و تعالی فاذا نفخ في الناقور فذلك يوم غير على
 الکافرين غیر یسیر در حق و من خلقت و حیثا و جعلت له
 ما لا یمدودا و بنین شهودا و مهتد له تمهیدا ثم یطعم ان
 ازید کلا الله کان لایاتنا عنیدا سار هقه صعودا الله
 فکر و قدر فقتل کیف قله ثم قتل کیف قله ثم نظر ثم عبر
 و عبر ثم ادبر و استکبر فقال ان هذا الاصحی و ثمران هذا
 الا قول لبشر ساصلیه سقر و ما ادربک ما سقر لا تنقی
 ولا تنذر لو احة للبشر علیها تسعة عشر و ما جعلنا اصحابا
 النار الا ملئکة و ما جعلنا عدتهم الا فئسمة للبشر ان
 سوره مبارکه را بنجوم علم و هدایت بظهور حضرت حجت^ع تفسیر
 فرموده اند و وحید را بابلیس شیخ مرحوم احسانی^{رحمته} نور
 مرقه در عصمت رجعت ضبط نموده اند و جمیع آنچه از
 او ظاهر شده مطابق است و اتل علیهم نبأ الله اکابیناه آیاتنا
 فاسلخ منها فاتبع الشیطان و کان من الغاوین و لو
 شئنا لرفعناها و لکن اخلدنا الى الارض و اتبع هوبه فقتل

كمثل الكلب ان يحمله عليه يلهث وان تتركه يلهث ذلك مثل القوم
 الذين كذبوا بآياتنا فاقصص القصص لعلهم يتفكرون يوم
 يقوم الناس لرب العالمين كلا ان كتاب الفجار لفي سجين
 وما ادراك ما سجين كتاب مرقوم ويل يومئذ للمكذبين
 الذين يكذبون بيوم الدين وما يكدب به الا كل معتد
 اثم اذا تنلى عليه آياتنا قال سايطر الاولين كلا بل ران
 على قلوبهم ما كانوا يكسبون كلا انهم يومئذ عن ربي محجوبون
 ثم انهم لصالوا الحجيم ثم يقال هذا الذي كنتم به تكذبون
وربك ازاين يوم برك عظيم وكتاب الله الملك العزيز
 الكريم بشارت فرموده كلا ان كتاب الارار لفي عليين وما
 ادراك ما عليون كتاب مرقوم يشهد المقربون الى قوله تعالى
 ان الذين اجرهموا كافوا من الذين امنوا يضحكون فاليوم
 الذين امنوا من الكفار يضحكون على الارائك ينظرون
 هل ثوب الكفار ما كانوا يفعلون چنانچه اليوم ظاهراً
 باهرام شاهه ميشود كه جميع ناس از عالم و جاهل و ضيع
 و شريف ملوك و مملوك برخاسته اند بعضى بحببت عبوديت
 لله الحق در اينظهور ابدع امين رب العالمين كه تفيض عنهم
 من الدمع حزناً لا يحمد و اما ينفقون و اذا سمعوا ما نزل
 الى الرسول ترى عندهم تفيض من الدمع مما عرفوا من الحق
 و يقولون ربنا فاكتبنا مع الشاهدين و ما لنا ان لا
 نؤمن بالله و ما جاءنا من الحق و نطمع ان يدخلنا ربنا

توبه
 ملكه
 ١٦

مع القوم الصالحين و برنجی بعداوت و لحاج و اعراض و اعراض
 و احتجاج برخاسته اند و اذا تلى عليهم اياتنا بآياتنا تعرف
 في وجه الذين كفروا المنكر يكادون يستطون بالذين يتلون
 عليهم اياتنا قل فانبتكم نشرة من ذلکم النار و عدها الذين
 كفروا و بشر المصير و اکثر اهل عالم هم در هبت و حیرت و انصعا
 مرة یقصدون و یقرءون و اذا ظهرت فتنة یؤخرون و یهربون
 و من الناس من یعبد الله علی حرف فان اصابه خیر اطمان
 به و ان اصابته فتنة انقلب علی وجهه خسر الدنيا و الآخرة
 ذلك هو الخسران المبين و من الناس من یقول امنا فاذا اؤدی
 فی الله جعل فتنة الناس کذابا لله و لن جاء نصر من ذلک
 لیقولن انما معکم اولى الله باعلم ما فی الصدور العالمین
 بارے میفرماید روزیکه میایستند مردم برای پروردگار
 عالمین چنانچه برخاستند بعضی محبت و بعضی بعداوت و
 اکثری بحیرت و یحیران است بدرستی کتاب فجاد در سجیر است
 و چه همانند تورا چیست سحین کتابیت نوشته شده و بدل
 یومئذ للمکذبین چنانچه الواح نامری نوشته بر رده الله و
 رده ظهور الله و انکار کرد ایات الله و تکذیب کرد یوم الله
 و یوم الدین را استکبار علیه الله و با طرف فرستاد و بعضی
 از مدعیان ایمان ببیان نفاق بمالیم مع الادعاء و نداء
 بحاقتان شد و هم یومئذ عن دهم لحوون بتکذیب یوم
 جزا و یوم الدین قیام کردند و تکذیب نمیکند یوم دین را

الحج

الحج

عندک

مکرهم معتدکنا هکاکم انم کناه وذنبل قلباست که حقیقت
 کفر و شرک و الحاد است و قتی که تلاوت شود بر او آیات ما
 میگوید کلمات پیشیدیان است و لا تطع کل حلال فیهین
 هما زمستان بنیم مناع الخیر معتدایم اذا تنلی علیا یا نا
 قال الساطیر الاولین در این سوره مبارکه ذکر سجین را قبل
 از علیین فرموده زیرا که سجین مظهر لامه است و ان منکم الا
 واردها کان علی ربک حتما مقضیا تم ننجی الذین اتقوا وند
 الظالمین فیها حثیا وکذلک در اخبار باختلاف وارد شد
 که اول نداء شیطان و دجال و سفیان مرتفع میشود بعد
 صیحه جبریل و صور اسرافیل و نداء مظهر جلیل چه او
 مثبت حق و رادع باطل و بعکس هم اخبار بسیار است
 و صحیح است چه که ظهور و بروز سجین بعد از اشراق افتاب
 جهان ناب مظهر علیین و مظهر رب العالمین است و حقیقت
 حقیقت علیین همان کلمه تامه جامعیه مهینه محیطه
 نافذ الهیه است که بر امر الله بحول الله و قوته قیام صیغرت
 و حدتش لیل بر وحدانیت خلاست و فرد بودنش شاهد
 بر فردانیت تعالی استقامتش برهان سلطنت و همنده
 قدرت و قوت تعالی و کذلک جمیع اسماء و صفات و حکما
 می نمایند از اسماء و صفات تبارک و تعالی چه که قائم بالذات
 و مبدع و مخترع است و عصمت کبری طائف حول و ست و
 مظهر بفعل ما یشاء و مطلع بحکم ما یرید و مشرق لایسل

عما یفعل وکل عز کشتی یسلون است و علم و قدرت و سلطنت
 و رحمت و حیات و مات و بعث و حشر و جنت و نار و حساب
 و میزان و نفی و اثبات کل بکلمه او ظاهر چنانچه مشهور است
 جمیع آنچه در اسلام موجود طائف حول کلمه مطاعه حضرت
 خاتم النبیار و حما سواه فلاست و كذلك بظهور و طلوع نیز
 انحضرت حساب میزان و صراط و جنت و نار و امثالها
 ظاهر شد مؤمنین بنعیم و ثواب رسیدند و مکذبین بر
 بسا العذاب مقر یافتند و اوست مشیت خیر عیسی ^{علیه السلام} مکی
 و ماسونه محدودند بحدوده و حادثند بمشیت چه که
 مشیت ولی است و كذلك توریة و انجیل و بیان پس
 حقیقه علیین محبت و عبودیت و ولایت و اطاعت اوست
 در دنیا و آخرت و اهل بیت عصمت که از مشکوة احمدیه منور
 در اخبار و آثارشان مشحونست که محبت و ولایت آنها دادن
 شفقت و عطا و جنت و رضوان و نعیم است و عدا و تشا
 نه و بانه جهنم و حیم و عذاب الیم و درایه مبارکه سجین با
 کتاب مرقوم فرموده و علیین را کتاب مرقوم شیهه المقرئ
 چه که مؤمنین و اول هر ظهور مقررین اند که خرق حجابات و اشارات
 و هیئیه و دلالات و مفهومات ظنیه نموده اند و اصنام
 و طواغیت هوائیه را بقوت الهیه شکسته اند و عرفان
 و لقاء صفا مظهر کلی الهی فائز شده اند این نفوسند که
 شهادت میدهند و شهادتشان مقبول و مسموع و باقی

وپاینده است لتکونوا شهداء علی الناس ویکون الرسول علیکم
 شهیدا و الانفوسیکه بحجبات یهود عنود از فیوضات حضرت
 روح محروم ماندند ابدًا مقربین نبوده و نیستند العیابا لله
 این نفوس یومئذ عن رهم لمحبوب اند و مقربین السابقون
 السابقون اولئک المقربونند مقصود آنکه مقربین مؤمنین
 اولئکه شهادت میدهند بر کتاب سچین کتابیت که در
 ر کتاب علیین که بشهد المقربون نوشته شده و نفوس
 که میفرماید کلا اثم یومئذ عن رهم لمحبوبون را حجاب
 شده و از تقرب منع نموده و از قبل ثابت و واضح شد آنچه
 در این عالم که عالم اجسام و مرکبات و عالم خلط و لزج است
 کسب نموده و سرا و ارشادیم و رسیدیم در عوالم اخری
 بان فائز خواهیم شد اگر در این عالم بعرفان الله و لقاءه
 و رضائه مشرف گشتیم و در لوح محفوظ که از قبل در توتیه
 و انجیل و قرآن و بیان عرض شد بحجبه و فضله تعالی
 بافتخارمان نازل شد مخلصین و مقربین و اصحاب عین
 خواهیم بود و در جمیع عوالم لاهیه الهیه بما لاهیه طایبان
 شان عظیم و اجر عظیم و سعادت و نعيم بخلد خواهیم گشت
 فروغ و برحمان و جنة نعيم و با انبیا و اصفیاء و خواصان
 در ریاض جنان محشور و ما نوسر و احشرنا اللهم معهم و فی
 زمزمهم و تحت لوائهم و اعطنا کتابنا بيميننا بارئ جنت
 و نار بحکم ایه مبارکه که کتاب است که هادی مصدقین است

بطریق صواب و ثواب و مُضَلَّ و مُذَلَّ مَکذِب است الی
 بُسُّ الْعِقَابِ الْعَذَابِ ذُو قَوَائِمٍ تَنْتَكُمُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهَا
 تَکذِّبُونَ بِحَشید فتنه خود تا آنکه بآن مفتن و ممتحن
 شده اید و قوه ها الناس الحارثه اعدت للکافرين و از
 ظهور کبر و غرور این مرآت در توبیت و انجیل و قرآن و بیان
 خبر فرموده و گذشت که باسم دجال و سفیان و ناعق و
 شیطان و طاغوت و امثالها و فتنی و سجنین مذکور است
و در باب ویم رساله بولس به تسلیت قیام میفرماید
 ای برادران از شما استدعا میکنم ایام در باره خداوند ما عیسی
 مسیح و حشر ما نزد او که شمار زود از هوش نروید و متزلزل نشوید
 و مضطرب نگردید نه از روح و نه از کلام و نه از رؤیا که گویا
 از ما باشد باین مظنه که گویا روز خدا نزدیک است و هیچ چیز
 هیچ وجه شمارا نفریبد زیرا که واقع نمی شود جز اینکه در اول این دنیا
 تاری شود و آشکار شود آن شخص که گناه کار که فرزند هلاکت
 که بر همه اینجه بخدا یا معبود مستحی است مخالفت مینماید تفوق
 میجوید بنوعیکه در هیکل خدا چون خدای نشیند و خود را
 چنین مینمایاند که اوست خدا یا یاد ندارید و قیتی که نزد
 شما بودم این را بشما گفتم و الحال میدانید که مانع چیست
 تا که هنگام خود بظهور آید از اینجا که حال بالفعل مستور
 ناراست مؤثر است و همین که آنچه تا حال مانع است از میان
 برخاسته شود آنوقت آن ناراست و ظاهر خواهد گردید

و خداوند او را بنفسر هان خود و بجلاوت ظهور خود معدوم
 خواهد نمود و ظهورش با عمل شیطان هر قسم قوت و عجایب
 و غرائب کاذب میباشد چنانچه راغوز بالله باد عام
 الوهیت و ربوبیت قیام نمود و بعضی از یخردان اهل بیان
 هم خوار عجل را راغوز بالله نداء الله انکاشتند و عندهم
 محبوب گشتند و چون نیز ظهور اشراق فرمود و آیات الهی نازل
 شد و نفس صبح بتلی السرائر در میدان نفسر هان او محو و
 معدوم شد و دم فرو برد و ان الباطل کان زهوقاً یتحقق
 یافت مخفی نباشد که اطلاق سما و شمس و قمر و نجوم و
 جبال و ارض و اشجار و اثمار و مدین و مکه و بلاد و قریه و
 نور و ظلمت در کتب سما و تیره مخصوص قرآن و بیان و اخبار و
 خطب اشعار بر نفوس در مقام مدح و ذم بسیار است و السما
 رفها و وضع المیزان یدبر الامر من السماء الى الارض و انزل
 من السماء ماء فسالنا اودیه بقدرها و الشمس والقمر
 بحسبان و النجم و الشجر یسجدان ین الشمس الطالعة و الا
 المنيرة و الانجم الزاهرة ان الله یصلی خلفه عیسی هو الشمس
 الطالعة من مغربها و تنک الجبال تحسبها جامدة و هي ثمرة السما
 شجرة تنخرج فی طور سیناء تنبت بالدهن و صیغ للاکلیل
 و انها شجرة تنخرج فی اصل الحیم طلعها کافار و سر الشیاطین
 و البلد الطیب یخرج نباته باذن ربّه و الله یختلج فی
 الانکد و الجبال الشواخ و اذا البحار سجرت جمیع اینها

ومقامات در ذکر و وصف و علامت یوم ظهور و مؤمنین باو
 و معرضین از او است که بیوم قیامت و ظهور آیات الله
 و ساعت و شرائط آن و جنت و ما قدر من الالهات و نجا
 و النار و عذابها باشد تعبیر فرموده اند حال صادق
 جمیع آیات قرآن را در ظاهر ظاهر مشاهده نمایند که جمیع درو^{صف}
 این یوم مبین و ظهور امنع رب العالمین است منتهی بعضی
 آیات از یک جهت دلیل است و بعضی از جهات عدیده و
 مصادیق کل آیات الیوم ظاهر و مشهود است منصف
 متقی و سالک مجاهد و طالب صادق یعنی مؤمنین بکتب
 اسمانی را بلکه اهل عقل و درایت که خود را طبعی مید^{ند}
 بحال توقف و اعراضه مثلاً نفوذ بالله اگر مؤمن بقرآن
 نباشیم و منکر اعجاز قرآن بعد از وقت که بخوانیم در حجر
 معراج فرموده سبحانه الله است بعد لیل من المسجد الحرام
 الى المسجد الاقصی الله بارکنا حوله که شرافت مسجد اقصی و
 مبارک حوله فرموده و بحضرت کلیم میفرماید فاخلع نعلیک
 انک بالواد المقدس طوی و بعد بیان آیات و علامت و اما است
 و بینا نیکه گذشت ظهور باین عظمت و اقتدار حول مسجد
 اقصا اظهار فرماید و شجرة تخرج فی طور سینا و تنبت
 بالذهن و صبغ للاکین و قبل از او جمیع علامات مذکور
 در کتب بایات الهی از سلاله طاهره نفسی ظاهر شود و خود
 باب و باب بقیته الله و باب الله و باب من یظهره و مبشر

ظهور الله بخواند و خود را ندانماید در قرآن بخوانیم باب باطنه
 الرحمة و ظاهره من قبله العذاب معصوم در دعا سحر سو کند
 یاد فرماید که اسم اعظم در آن است و بفرماید الباء هاء الله
 و بفرماید انا النقطة تحت الباء و بفرماید ان الله سوف
 يشرق اشراقاً من الوجه البهيم لا يضيئ في يوم المطلق في مرجع عكا
 باسم البهاء مشاهد مینمایم که از هزار و سیصد و ده
 سنه قبل خبر فرموده بظهور الله باسم هاء الله در محل مسجد
 اقصی که مدینه مبارکه عکا است و باب باب او و مبشر است
 و این معجزه و خارق عادت را بعد از ظهورش ایامیتوان اقرار
 نمود و انکار کرد و مصادف شمرد و یا شبهه دیگر می نمود لا
 والله و هم چنین است جمیع کتب اسمانی مقصود آنکه قرآن
 من اوله الى اخره کتاب مرز و منادی امروز و میزان امروز
 و نالوق با مرز و شاهد با مرز و کواه با مرز و هادی با مرز
 و به بلند و انبر میفرماید و خضعت الاصوات للرحمن فلا
 تسمع الا همساً و عنت الوجوه للحی القيوم و قد خاب من عمل ظلمات
 سئل سائل بعذاب وقع للكافرين ليس له دافع من الله
 ذي المعارج نخرج الملكة والروح اليه في يوم كان مقدراً
 خمسين الف سنة فاصبر صبراً جميلاً انهم يرونه بعيداً و نرونه
 قريباً يوم تكون السماء كالحل و تكون الجبال كالعمن و لا
 يسئل جيم جيماً (الى اخرها) ذرني و المكذبين و الى النعمة
 و مهملهم قليلاً ان الدنيا انكالا و جيماً و طعاماً ذا غصن

وغداً باليَمِّا يوم ترجف الارض والجبال وكانت الجبال كئيباً
 فاذا برق البصر وحسف القمر وجع الشمس والقمر الى اخرها هلالة
 على الاشباحين من الدهر لم يكن شيئاً مذكوراً الى اخرها ق
 والقرآن المجيد والذاريات والطور وكتاب مسطور والجن
 اذا هو اقربت الساعة وانتشق القمر الرحمن علم القرآن
 اذا وقعت الواقعة ليس اوقعها كاذبة انما توقع دون
 لواقع فاذا النجوم حمست واذا السماء فرجت واذا الجبال
 نسفت واذا الرسل اقتت لاي يوم اجلت ليوم الفصل
 وما ادر الكما يوم الفصل ويل يومئذ للمكذبين الى اخر
 عم يتسائلون عن النبأ العظيم الى اخرها يوم ترجف
 الراحفة تتبعها الرادفة قلوب يومئذ واجفة ابصارها
 خاشعة عبس وتولى اذا الشمس كورت اذا السماء انفطرت
 ويل للطففين اذا السماء انشقت والسماء ذات
 البروج والسماء والطارق سبح اسم ربك الاعلى هل
 اتيتك حديث الغاشية والفجر وليال عشر لا اقسم بهذا
 البلد والشمس وضحاها والليل اذا يغشى والضحى والليل اذا
 سجد الى اخر القرآن ومن قبله يرجع الى يس كلة في وصف
 القيمة ويوم الله وكذلك قبل ان يسبى راسك كدر
 وصف ونعت وعظمت جلال ومباركي وميموني ونرج
 وسرود وبهجت وجور والهيان ونشاط وايقان وابسطا
 وزلزال واضطراب وفرع وجزع وناله ووحشت ودهشت

وفرار وانكار وشبه وارتياب اعراض واعراض ولجاج واحتجاج
 اين يوم مهين وظهور اعظم منيع است ويوم ينفخ في الصور نفخة
 من في السموات ومن في الارض وكل قوم داخرين وتربى الجبال
 جامدة وهي تمرر السخا صنع الله اتقن كل شئ انه خير بما
 تفعلون ويوم ينفخ في الصور ونحشر المحرمين يومئذ من رقاً
 يتخافون بينهم ان لبتهم الا عشر فمن اعلم بما يقولون اذ يقول
 امثلهم طريقة ان لبتهم الا يوماً ويسألونك عن الجبال فقل
 ينسفها ربي نسفاً فيذرها قاعاً صفصفاً لا ترى فيها عوجاً
 ولا امماً يومئذ يتبعون الداعي لا عوج له وخشعت الاصوات
 للرحمن فلا تسمع الا همساً يومئذ لا تنفع الشفاعة الا من اذن
 له الرحمن ورضي له قولاً يعلم ما في ايديهم وما خلفهم ولا يحيطون
 به علماً وعنت الوجوه للحى القيوم وقد خاب من حمل ظلاماً ومن
 يعمل من الصالحات وهو مؤمن فلا يخاف ظلاماً ولا هضماً ودر ظهور
 اين مراتب ومقامات وبروز اين بيانات انزل قلم وحى مالك اسماً
 وصفات من ابتسم ثغر الوجود بجوده وتعطر العالم بعرف علم
 حضرت الهى روح من في الغيب الشهود لقله المحمود القدا
 نازل قوله تبارك وتعالى + الاكرم الابهى +
 هل الايات نزلت قل الله ورب السموات هل انت الساعة بل مضت
 ومظهر البيت قد جاءت الحاقة واتى الحق بالحجة والبرهان
 قد برزت الساهرة والبرية في وجل واضطراب قد انت
 الزلازل وناحت لقبال من خشيته الله المقنن الجبار

قل الصّاحّة صاحت واليوم لله الواحد المختار هل الطّامة
 تمت قل عو ربّ لا ربّاب هل القيمة قامت بل القيوم
 بملكوت الآيات هل ترى الناس صرعى بل ورثا على الأبهي
 هل انقمرت الأعجاز بل نسفت الجبال ومالك الصّفا
 قال ابن الجنّة والنّار قل الأولى لقائي والآخره نفسك
 يا أيّها المشرك المرتاب قال نأما نرى الميزان قل له ورثي
 الرّحمن لا يرثه إلا أولوا الأبصار هل سقطت النجوم قل
 أي ذك كان القيوم في أرض السّرفا عبثا ويا أولى الأنظار قد
 ظهرت العلامات كلّها اذ اخرجنا يدا القدره من جيب
 العظمة والاقدار قد نادى المناد اذ اتى الميعاد و
 انصعق الطّويريون في تير الوقوف من سطوة ربّك مالك
 الأيجاد يقول النّاقور هل نفخ في الصّور قل بل هو سلطان
 الظّهور اذ استقرّ على عرش اسمه الرّحمن قد اضاء
 الدّيجور من فجر حنّ ربّك مطلع الانوار قد مرت نسمة
 الرّحمن واهتزّت الارواح في قبور الأبدان كذلك قضوا الامر
 من لك الله العزيز المتّين قال الذين كفروا متى انفطرت
 السّماء قل اذ كنتم في أحداث الغفلة والضلال من
 المشركين من يمسح عيديه وينظر اليمين والشمال قل قد كنت
 ليس لك اليوم من ملاذ منهم من قال هل حشرت لنفوس
 قل له ورثي اذ كنت في مهاد الأوهام منهم من قال هل نزل
 الكتاب بالفطرة قل لها في الحجرة اتقوا يا أولى الألباب

ومنهم من قال احشرت اعلى قل بلى وراكب السحاب قد زينت
 الجنة باوراد المعنا وسعر السعير من نار الفجار قل قد اشراق
 النور من افق الظهور واضاءت الافاق اذ انى مالك يوم
 الميثاق قد خسر الذين ارتابوا ورجح من اقبل بنور اليقين
 الى مطلع الايقان طوبى لك يا ايها الناظر بما نزل لك
 هذا اللوح اللئيم منه تطير الارواح احفظه ثم اقربته
 لعمرانه باب رحمة ربك طوبى لمن يقربه في العشي و
 الاشراق انا نسمع ذكرك في هذا الامر اللئيم منه انذك
 جبل العلم ونزلت الاقدام اليه عليك وعلى كل
 مقبل اقبل الى الغريز الوهاب قد انتهى وماتم اصبر
 ربك هو الصبار **وچون** بتصریحات وتلویحات
 واستعارات وكنايات وظواهر وبواطن كتب اسما ودلائل
 عقلی ونقلی وافق وانفسی وحکمت وموعظه ومجادله و
 احتیاط معلوم وواضح ولائح وثابت ومبرهن وضریح
 وبدیهی شد که ظهور یک باید باسم الله واسم الاب هار
 ودویت ونفوذ سنه ^{۱۲۹۰} بعد از طلوع نیرفرقان از مشرق امکا
 در اراضی مقدسه مبارکه فلسطین واورشلیم که مقصود
 مدینه منوره عکاست اشراق فرماید با هزار هزار مقدس
 وازهمین شریعت آتین بایشان عطا فرماید وحتتش
 ایات واورشلیم جدید را بشهر مقدس و شهر عادل و
 شهر صادق واسماء حنفیستی کند و بنی اسرائیل و

خوابیدها در خاک زمین را بیدار کند بعضی را جهت حیات و
 غرت ابدی و بعضی را جهت محبت و ذلت سرمد و حکم سیف
 و جدال را بردارد و جهاد را بنوایای صادق و اصلها
 عمومیه و اخلاق روحانیّه و اعمال مرضیه و افعال^{طبیّه}
 و تقوا^{خالص} و انقطاع صرف مقرر فرماید و عالم و امم را بروح
 حیات و اتفاق و اتحاد مبعوث کند تا تجلیات انوار لا تری
 فی خلق الرحمن من تفاوت و لا یری فیها عوجاً و لا امتاً تمای
 موجودات و مکنونات را از الهیات و طبیعیات و معقولات
 و محسوسات روشن و منور و زنده و تازه و معطر فرماید
 تا وحدت واحد حقیقی در حقانق کل شیء و ظواهر کل شیء
 ظاهر و باهر و کل بظاهرهم و باطنهم و سرهم و علائقهم و
 حقیقتهم و کیونتم ایه انه هو الله لا اله الا هو الفرد
 الواحد لا احد الا الصمد لم یلد و لم یولد و لم یکن لکفو احد
 کردند **و حمل** خدا و سپاس مقصود بیکتا و ستایش محبوب
 بهیمنتر است که بر اهل ایران و اهل مکان و اهل این زمان
 این منت بزرگ بپایانند و این احسان عظیم بلا مثل و شبه
 گذاشت و بوعده اش وفا فرمود و ندا و دعوت و تربیت
 و استقامت و نفوذ و هیمنت و قدرت و سلطنت و
 غلبه و مظلومیتش عالم و امم و من فی البلاد را احاطه
 نمود حال بعضی از بیانات و آیاتش را بتمنا و تبرکاً و اتمناً
 للحجّه و احکاماً للنعمه عرض مینمایم و از ناظرین ملتسم که

بسمع و بصر و قلب و فؤاد خود منقطعین عن العالم و الامم
 متوسلین الی الاسم الاعظم نظر و تفکر نمایند و بشکر
 نعمت و ثنائیات اقدسش بلسان جنان ذاکر و بذیل جو
 و فضلش متشبثیم که بوعده و زبیدان نعم علی الذین
 استضعفوا فی الارض و یجعلهم ائمه و یجعلهم الوارثین
 عباد پر اصحاب اغمر و خمر و علو همت و سمو فطرت بر
 انکیراند که در عالم انسانیت حافظ و حاریر و مرتب و معرف
 جنس خود و نوع و دوست داور و دوست بین و دوست
 شناس و انسان شناس باشند و بدیدن این رساله که
 راقش فو نصر الله المهیمن القیوم در جمیع مراتب و مقامات
 و جمیع عوالم لاهیه الهیه من جمیع جهات ظاهراً و باطناً
 و جهرّاً و اضعف و اعجز و افقر و اخطأ و ادنی از خود ندید
 که همت و قوت و شجاعت و غیرت و مروت و مردانگی
 و وطن پرستی را بتوکل و توسل بقوت و قدمت الهیه
 محکم بندند و قبول جمیع الام و محن و زحمت سر و علی
 تحمل فرمایند و کوی این سعادت لا مثلها را بقوت
 انسانیت و بزرگواری از میدان عالم بر بایند و این شأن
 بزرگ پاینده و این نشان برانزده و فخر کونین و شرافت
 نشأتین را برای خود اختیار فرمایند و بندکان خدا را
 از ظلمت ضلالت و عذاب جهالت نجات دهند و این
 اختلاف و نفاق و شقاق را بابتلاف و وفاق و اتفاق

تبدیل نمایند **اهل ایران** در ازمنه قبل از سایر عالم و امم
 پیشتر و عزیزتر و غنیتر و داناتر و مبدع تمدن و سرمد فقر ظهور
 انسانیت بودند و حال ذلیلتر و فقیرتر و جاهلتر و از کل
 قبایل و طوائف متوحش ترند در هر مملکت و دولتی صنعتی
 ایجاد و اختراع نمود کل در کمال همت در تشویق و تحریک و ترویج
 آن ساعیند و چنین امر باین عظمتی که مبدء و اساس خیرات
 و برکات و سعادات و توفیقات است و عزت و قریب زمین
 علیین مینماید و بهشت برین میکند از ایران ظاهر و حاکم
 و اهل ایران بسا از او غافل و پیچند که علاوه بر ترویج نکردن
 در اطفاء نورش چهل مینمایند ای اهل وطن بیدار شوید
 و بر نصرت وطن برخیزید و وطن خود را رشک زمان پیشین
 نمائید ترقی دهید و نور عالم و امم شوید **هل یستوالقائم**
 من المؤمنین اولى الضر والمجاهدين فی سبیل الله باموالهم
 وانفسهم فضل الله المجاهدين باموالهم وانفسهم علی
 القاعدین درجته وکلا وعد الله المحسن فضل الله المجاهدين
 علی القاعدین اجر عظیماً درجات من الله و مغفرة وکان
 الله غفوراً رحیم یا ایها الذین امنوا مالکم اذا قتلکم
 انفر و فی سبیل الله اذا قلتم فی الارض ارضیتم بالحقبة الذ
 من الاخرة فامتناع الدنيا فی الاخرة الاقلیل الاتقروا
 بعدکم عذاباً الیماً ویستبدل قوماً غیرکم ولا تضروه شیئاً
 والله علی کل شیء قدير الاتصروا فقد نصر الله اذ اخرجه

سبأ
۹۷

توبة
۳۸

الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِي اثْنَيْنِ أَذْهَابُ الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَجْنِ
 اِنَّ اللَّهَ مُعَذِّبُ الْكَافِرِينَ فَانْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتًا عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ يَرَوْهَا
 وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى فِي كَلِمَةِ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ
 عَزِيزٌ حَكِيمٌ انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَكُمْ خَيْرٌ لِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا
 كَافَّةً فَلَوْلَا قَوْمٌ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ
 وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ مَقْصُودُ
 أَنْكَرُ مَجَاهِدَةٍ وَاجْتَبَيْتُ وَدَرَّيْنِ يَوْمَ أَمْنَعُ مَجَاهِدَةً بِقِتَالِ
 وَجَدَ الْبُيُوتَ مَجَاهِدَةً بِسِلَاحٍ وَصَلَاحٍ وَمَا يَفْرَحُ
 بِهِ الْأَوَّلُ أَحَدُ كُلِّ مَا مَوْدَكَ بِاتِّحَادٍ وَوَفَاقٍ وَتَحَبُّتٍ وَتَسْلَامَةٍ
 نَمَائِنْدُ فَوَاللَّهِ لَكُلِّ الْأَهْلِ الْأَكْبَرِ عَظِيمٌ هَرَجَ جِهَادُ أَكْبَرِ بِيوتِهِ
 وَأَنْ أَحْيَاءُ نَفُوسٍ وَنَجَاتٍ دَادَنْ أَعْنَاقُ عِبَادٍ أَرْسَلَا سِلَاسِلَ
 جَهْلٍ وَعَمَادٍ أَمِنْ أَجَى نَفْسًا فَكَأَنَّمَا أَجَى النَّاسِ جَمِيعًا اللَّهُمَّ
 يَا إِلَهِي اجْعَلْ بِجَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ وَسُلْطَانِكَ وَقَدْرَتِكَ مِنْ
 يَقُومُ عَلَى نَصْرَةِ أَمْرِكَ وَأَعْلَى كَلِمَتِكَ وَأَعَانَةِ خَلْقِكَ وَ
 بَرِّيَّتِكَ وَهَدَايَتِهِمْ إِلَى سَبِيلِ رِضَائِكَ وَارْتِشَادِهِمْ إِلَى
 رِضْوَانِ عِزِّكَ وَأَحْيَاءُ قُلُوبِهِمْ بِبَسْمَاتِ جُودِكَ وَ
 فَضْلِكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ خَاتَمِ رُسُلِكَ وَأَشْرَفِ أَنْبِيَائِكَ وَاهْلِ
 بَيْتِهِ سِرِّ هِدَايَتِكَ فِي بَرِّيَّتِكَ أَنْتَ الْمَجِيبُ الْكَرِيمُ
 خُطْبَةُ بَيَانٍ رَادِدٍ يَدِ ابْنِ خُطْبَةِ مَبَارَكَةٍ كَرَامَةِ قَلَمِ
 مَبَارَكِ الْإِلَهِيِّ جَلَّ اسْمُهُ الْأَعْلَى نَازِلِ

هوَالِیَا اَلْبَیِّنَاتُ الْاَهْلُی

حمد مقدس از عرفان ممکنات و صفه از ادراک مدرکات ملید
 عزّی مثالی را سزااست که لم یزل مقدس از ذکر و ن خود بوده و لا
 یزال متعالی از وصف ماسو خواهد بود احد کس موات ذکر
 کما هو ینبغی از تقابحسته و نفسی بمعارض و صفش علی ماهو
 علیه عروج ننموده و از هر شانی از شئونات عزّی احدیتش
 تجلیات قدس لایهای مشهود کشته و از هر ظهوری از ظهورات
 عزّی قدرتش انوار لایه ملحوظ آمده چه بلند است بدائع
 ظهورات عزّی سلطنت او که جمیع آنچه در آسمانها و زمین است
 نزد ادنی تجلی آن معدوم صرف گشته و چه مقدار مرتفع است
 شئونات قدرت بالغه او که جمیع آنچه خلق شد از اول
 اول الی آخر لا آخر از عرفان ادنی آیه آن عاجز و قاصر بوده
 و خواهد بود هیاکل اسماء لب تشنه در واد طلب سرگردان
 و مظاهر صفات در طور تقدیس ربّی بر لسان
 موجی از طام رحمت بیزوالش جمیع ممکنات را بطراز عزّی
 هستی فرین نموده و نفحه از نفحات رضوان بیمثالش تما
 موجودات را بمجالت عزّی قدسی مکرّم داشته و بر شمع
 مطمحه از مقام بحر مشیت سلطان احدیتش خلق
 لایه بمالهای را از عدم محض بر صفت وجود آورده لم
 یزل بدایع خود را تعطیل اخذ ننموده و لا یزال ظهورات
 فیض فضلش را وقوف ندیده از اول الی آخر خلق فرمود

والی آخره آخر خلق خواهد فرمود و در هر دو کس از ادوار و کور
 از اکوار از تجلیات ظهورات فطرهای بدیع خود خلق را جدا
 فرموده تا جمیع آنچه در سموات وارضینند چه از آیات عز
 افاقیه و چه از ظهورات قدس نفسیه از باده رحمت خجانه
 عز احدیتش محروم ننمایند و از رشحات فیوضات سبحا
 مکرمتش مایوس نگردند چه قدر محیط است بدایع فضل
 بر منتهایش که جمیع افریش را احاطه نموده بر مقامیکه ذره
 در ملک مشهود نه مکرانکه حاکیست از ظهورات عز احدیت
 او و نا لحاظ است بشکاف نفس او و مدال است بر افواش شمس و حد
 او و بستان صنع خود را جامع و کامل خلق فرموده که اگر
 جمیع صاحبان عقول و افئدة اراده معرفت پست ترین خلق
 او را علی ما هو علیه نمایند جمیع خود را قاصد و عاجز مشاهده
 نمایند تا چهره رسد بمعرفت ان افتاب عز حقیقت و ا
 ذات غیب که بیدرک عرفان عرفا و بلوغ بلغا و وصف
 فصحا جمیع بمخلوق او راجع بوده و خواهد بود صد هزار مرتبه
 در طور طلب بندای آن ترانه منصعق و صد هزار روح
 القدس در سماء قرب از اصغاء کله لن تعرفنی مضطرب
 امیرال بعلو تقدیس و تنزیه در مکن ذات مقدس خود بوده
 و لایزال به تمویج و ترفیع در محزن کینونت خود خواهد بود
 متعارفین سماء قرب عرفا شرح جزایب منزل حیرت نرسیده اند
 و قاصدان هم قرب وصالش جز بواجب عجز و حسرت قدم

نکرده اند چه قدر محیر است این ذره لاشی از تنق در غمرات
 الحجه قدس عرفانو وجه مقدارها جز است از تفکر در قدرت مستور^{دع}
 در ظهورات صنع تو اگر بگویم بصر درائی بصر خود را نبیند
 چگونه نور ببیند و اگر بگویم بقلب ادراک شو قلب عارف
 بمقامات تجلی در خود نشد چگونه نور عارف شود اگر
 بگویم معروفی تو مقدس از عرفان موجودات بوده و اگر
 بگویم غیر معروفی تو مشهود ترازانی که مستور و غیر معروف
 مانع اگر چه لم یزل ابواب فضل و وصل و لقیات برو
 ممکنات مفتوح و تجلیات انوار جمال بمیثالت بر اعراض
 وجود از مشهود و مفقود مستوک مع ظهور این فضل اعظم
 و عنایت اتم اقوم شهادت میدهم که ساحت قدست
 از عرفان غیر مقدس بوده و بساط اجلا الهی است از ادراک
 ما سکو منزه خواهد بود بکیفیت خود معروفی و بذاتیت خود
 صوصوف و چه قدر از هیاهو کلا عز احدیه که در پیدای حجر
 و فرات جان باخته اند و چه مقدار از ارواح قدس صمدیه
 که در صحرا شهود مبہوت گشته اند بسا عشاق با کمال
 طلب اشتیاق از شعله ملتهبه نافرمان محترق شده و چه
 بسیار از احرار که برجا و صالت جان داده اند نه ناله و
 حنین عاشقین بساحت قدست رسد و نه صیحه ندب
 قاصدین و مشتاقین بمقام قربت در آید و چون ابواب عرفا
 و وصول بان ذات قلم مسدود و ممنوع شد محض وجود و

فضل در هر عصر افتاب عنایت خود را از مشرق جود
 کریم بر همه اشیا مستشرق فرموده و انحال عز احدی را از
 مابین بریه خود منتخب نمود و بخلعت تخصیص مخصوص
 فرموده لاجل رسالت تاهدایت فرماید تمام موجودات را بسلا
 کوثر بی زوال و تسنیم قدس بمثال تا جمیع ذرات اشیا از
 کدورات غفلت وهوی پاک و مقدس شده ببحر و ت
 عز لقا که مقادس بقاست در آیند و اوست مرات و لیه
 و طراز قدمیه و جلوه غیبیه و کله تامه و تمام ظهور
 و بطون سلطان احدیه و جمیع خلق خود را با طاعت
 که عین طاعت است مامور فرموده تموجات ابجر اسمیه
 از اراده اش ظاهر و ظهورات یمایم صفتیه را از مشربا هر
 و عرفان موجودات و وصف ممکنات را اول و اول الی آخر
 راجع باین مقام بوده و احدی را از این مقام بلند اعلا که مقاع عرفان
 و لقا انشاس احدیت و امتیاب حقیقت است تجاوز و ارتقا
 ممکن نه چه که وصول بغیب بیدرک بالبدیه محال و متمنع بود
 پس تموجات آن بحر باطن در ظاهر این ظهور سبحانی مشهور
 و اشراقات آن شمس غیب را وفق این طلوع قدس صمدانی
 من غیر اشارت طالع و ملحوظ و این کینونات مشرقه
 از صبح احدیه را بختی ظاهر فرموده که دون آن کینونات
 مشرقه مرسله از اتیان بمثل آن عاجز و قاصر بوده اند تا
 احدی را بحال اعتراض و اعراض نماید چه که من دون حجه

واضح و برهان لا محقق است الهی برهان غریب و محکم بر هیاهل انشا
تمام نموده و نخواهد بود و لکن تخصیص آن حجت بایا ضریح
و یا اشارات ظاهر و یاد و ن آن منوط و مشروط بآراء
آن سلطان مشیت بوده و خواهد بود و منوط و معلق بآراء
دون آن نبوده حال ای طالبان هو اقرب صمدا بطلبتما
و جهد و سعی کامل از سلطان جود و ملوک شهود مسئلت
نموده که شاید از طایفه میایم جود و فضل خود تشنگان را
از سلسبیل بیروال و تسنیر بهیستال خود محروم نفرماید چه
که جمیع مقامات مالا های عرفان و منتهی شری و جود اشیا
وصول و بلوغ باین مرتبه بلند علی و مقام از چند الهی
جهت باید تا از لا و مظاهر آن که الیوم عالم را احاطه نموده
فادع شده باصل شجره مرتفعه مبارکه الا فائز شود که نیست
تمام مستحکم و اصل آن و حقیقت فوز و مبدء و منتها
آن و دیگر آنکه باید آن افتاب وحدت و سلطان حقیقت
از ظهورات بوارق انوار مستشرق از آن کینونت حدیه
بشناهند و عارف شوند چه که آن ذات اولیه بنفس خود
قائم و معروف بوده و حجت و هم از نفس آن ظاهر که لا محقق
بود دلیل بر ظهور شمس همان انوار شمس است که از نفس
خود شمس لا محقق و مشرق و مضمی است و هم چنین کل عباد
بنفسر ما مورد عرفان آن شمس حدیه بوده اند دیگر در این
مقام مراد و اعراض و یا توجیه و اقبال عباد بر احد دلیل

و حجت نبوده و نخواهد بود باینکه ای مؤمن بالله در هر ظهور
 ناظر بخود امر و ظهورات ظاهر من عند او بوده تا از صراط
 الهی نلغی مثلاً ملاحظه در انسان نما که اگر او را بخود او عارف
 شو که در قیصری که او را ملاحظه نماید شناسی و لکن اگر نظر بد
 او را لباس قیصر داشت باشد هر آن ویوی که قیصر تجدید شود
 از عرفان او محتجب و ممنوع مانی پس نظر را از تجدیدات
 ملکیه و شئونات افاقیه و ظهورات اسمائیه برداشتن
 و باصل ظهور ناظر باشید که مباد در حین ظهور از اصل
 شجره محتجب مابند و جمیع اعمال و افعال شما عاقل و باطل
 شود و از اثبات بنفی راجع شوید و شاعران نباشید
 و نعوذ بالله عن ذلك فلتراقبن یا ملاء البیاء لتعرفوا
 الظهور بنفسه و مایظهر من عند لامداد و نه لان دونه
 لن یضیکم و لو یکون کل من فی السموات و الارض و هذا
 خیر النصیح منی علیکم ان انتم تقبلون باین بصیرت و شهادت
 از توحید ما سوی الله پاک و مقدس نموده تا بحال او در هر
 ظهور فائز شوید و بقاء او که عین لقاء الله است مرتقی
 گردید و این است قول حقیق که سبقت نگرفته و اقول و از
 عقب در نیامده او را باطلی نمیزل در مشکاة کلمات
 چون سراج منیر بر تابی روشن و مضیی بوده و خواهد بود
 چه نیکوست حال نفسی که بنفس خود با نور این ضیاء قدس
 صمدانی منیر گردد فهدیک الله العافین

حال بدقت انصاف و فطرت اولیة ایمانیة ملاحظه فرماید که
 جوهر جمیع بیان و کتب سما در این خطبه مبایه با فصیح بیان
 و ابلغ تبیان عبادات سهل تمتع چگونه جمع شده حقیقت
 مصداق بیان نقطه اولی است که در بیان نازل است آیا
 و کلمات من یظهر الله بلسان کیفونت ناظر است انی
 انا الله لا اله الا انا و ان ما دخی و خلقه ان یا کل الحروف یا
 فاعبدون است اللهم ابد لنا ظرین علی هدم بیوت
 الضبکوتیه و بناء بیوت بنیانها من ذر التکو و مروض
 من الله انک انت المؤید الحکیم چه که ملاحظه باید هما
 ملاحظه صدر اسلام و بدء نزول قرآن باشد آیا می که
 سید نام بدون جنود و اعلام و سیف و سنان و انصاف
 و اعوان بودند و کل فصحا و بلاغا و علما قرآن انکار داشتند
 و مخالف با منطوق کتب سما و اجماع علما و ضروری
 ملتشان میدانستند بلکه بسیار از کلمات و آیات را
 مخالف قواعد عربیه و منافی اصول دینی و مباین با
 فصاحت و بلاغت بلکه غلط می شمردند در اتفاق
 که تفسیر قرآن است ملاحظه فرماید و چون بان بصر
 اصلی نظر فرمودید و واضح و لائح میشود که جوهر الجواهر کتب سما نیست
 من حیث الکلمه و التركيب و الفصاحة و البلاغه و المعانی
 و کل تانزه و بدیع است که بحر نیست موج متلاطم تربیت
 فرموده نسائی علم و حکمت و عرفان را در احسن اصدا ف

واعظم انا شفاف و همچنین ملاحظه فرمایید که با انکار
 و استکبار کل چگونه کلام الله مرتفع و امر الله ثابت و اسخ
 در قلوب و جوارح و ارکان نفوس مهیمن بر افاق شده اصل
 ثابت و فرع از رفیع علی کل جبل با ذی رفیع فسبحا و تعالیا
 یظنون فیه تسبیحا عظیما و تقدیسا علیا و چون مقصود
 از عرض این عرض مکرر عرض شد نصرت اسلام و اهل
 عالم است و طلب استغاثه هل من ناصر ینصر القرآن و
 کتاب الله الملك الغری المتان من شکوک الظالمین و
 المتوهمین و ارباب المنکرین و الکاذبین و لا یجعلهم ملاما
 معطلا لا یمن و لا یغنی من جوع و ظمأ لذلک آیات این
 ظهور ابدع اضع مهیمن ملک علام با قل اقل کفایت
 چه که این کتاب بر امر طلبنا صر معین بر امر رفع اختلاف
 و تبرکات و یمتنا نقل میشود و اینچنین عالم را هدایت و دلیل است
 لیدل المصنوع علی الصانع و الخلق علی الخالق و العطشیا
 الحمر الحیوان الذکظهر علی هیئته هذه الکلمات المشترکة
 این لوح مبارک در جواب یکبار علیا مشهور دولت علیه
 عثمانیه است که از تفسیر سورة مبارک و الشمس سؤال نمود
 و امر بر اعر مالیک سمانازل

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله الذی انطق بقراء البیاء علی افنان دوحه التبتیا
 یفنون الاحیان علی انه لا اله الا هو قد ابدع الاکوان

تفسیر
 و تفسیر

واخترع الامكان بحسبته الاولى التي بها خلق ما كان وما يكون
 والمحمد لله الذي زين سماء الحقيقة بشمس المعاد والعرفان التي
 رقم عليها من القلم الاعلى الملك لله المقدم المهيمن المقيوم
 الملك اظهر البحر الاعظم المجتمع من الماء الجار من عين
 الهاء المنتهية الى الاسم الاقدم الذي منه فصلت النقطة
 الاولى وظهرت الكلمة الجامعة وبرزت الحقيقة والشر^{يعني}
 ومنه طار الموحدون الى هواء المكاشفة والمحضور و
 المخلصون الى منظر رهم الغريز الودود والصلوة و
 السكنا على مطلع الاسماء الحسنة والصفات العليا
 الذي في كل حرف من اسمه كنز الاسماء ويزين الوجود
 الغيب والشهود وسمي محمد في ملكوت الاسماء وباحمد
 في جبروت البقاء وعلى اله وصحبه من هذا اليوم الى
 يوم فيه ينطق اسم العظمة الملك لله الواحد القهار
 وقد حضر بين يدينا كتابك واطلنا على ما فيه من اشارة
 نسأل الله ان يؤيدك على ما يحب ويرضى ويقربك الى حل
 البحر الذي يهوج باسم ربك الاعلى تنطق كل قطرة منه انه
 لا اله الا هو وانه الخالق لاسماء وفاطر السماء يا ايتها
 السائل اذا قصدت حظيرة القدس وسيناء القرب
 طهر قلبك عن كل ما سواه ثم اخلع ثغلي الطنوب
 ولا وهما ترى بعين قلبك تجليات الله رب العرش والكرسي
 لان هذا اليوم يوم المكاشفة والشهود قد مضى لفصل

والى الوصل وهذا من فضل ربك لغرض المحبوب دع السؤال
 والجواب لاهل التراب اصعب بجناسي لا نقطاع الى هواء
 قرب رحمة ربك الرحمن الرحيم قل يا قوم قد فصلت
 النقطة الاولى وتتمت لكلمة الجامعة وظهرت ولايته
 الله المهيمن القيوم قل يا قوم واشتغلتم بالغدير
 والبحر العذب يتموج امام وجوهكم فما لكم لا تفقهون
 اتنطقون بما عندكم من العلوم بعد الذي ظهر من كان
 واقفا على نقطة العلم التي منها ظهرت الاشياء و
 اليها رجعت وعادت ومنها ظهرت حكم الله والعلوم
 التي كانت لم تزل مكنونة في غرائث عصمة ربكم العلي العظيم
 دعوا الاشارات لاهلها واقصدوا المقام الذي
 تجدون روائح العلم من هوائه كذلك يعظمكم هذا
 العبد الذي يشهد كل جارية من جوارحه وكل عرق من
 عروقه انه لا اله الا هو لم يزل كان في علو العظمة و
 الجلال وسمو الرفعة والجلال والذين ارسلهم بالحق
 والهدى اولئك مشارق وحبه بين خلقه ومطالع
 امره بين عبادته ومهابط الهامه في برئته وبهم ظهرت
 الاسرار وشرعت الشرائع وحقق امر الله المقتدر العزيز
 الختار لا اله الا هو العليم الخبير يا ايها السائل فاعلم
 بان الناس يفتخرون بالعلم ويمدحونه ولكن العبد اشكو
 منه لولا ما جلس له ساء في سجن عكاء بالذل والكبر

وما شرب كأس البلاء من يد الأعداء ان البيا بعد الخ
وعلم المعاني انزلني وبذكر الوصل تفصلت اركانها وبها
صار سبب الاطباب في ضربه وبلائي والصرف في
عن الراحة والنحو محاذي لقلب سروري ولهجتي وعلمي
باسم الله صار سلاسل عنقي مع ذلك كيف قدر
ان اذكر ما سئلت في الايات التي نزلت من جبروت العزة
والعظمة وعجرت عن ادراكها افئدة اولي النهى وما
طادت الى هواء معانيها لطيور قلوب والحي قد فرضت
بمقراض الحسد والبغضاء لو وجد هذا الطير المقطوعة
القوادير والخوافي جناحاً ليطير في هواء المعاني والبيان
ويغرد على افنان دوحه العلم والتبتيان بما تطير به
افئدة المخلصين الى سماء الشوق والانجذاب بحيث يرون
تجليات رحم الغريز الوهاب ولكن الان اكون ممنوعاً
عن اظهار ما خزن وبسط ما قبض واجهاد ما خفي بل
لنا الاضمار دون الاظهار ولونتكم بما علمنا الله به
وجوده لينفض الناس عن حولي ويهربون ويفرون الا
من شرب كوثر الحيوان من كاس كلمات مرتبة الرحمن
لان كل الكلمة التي نزلت من سماء الوحي على النبيين و
المرسلين انها ملئت من سلسيل المعاني والبيانات والمكة
والتبتيان طوبى للشاربين ولكن لما وجدنا منك رائحة
الحب نذكر لك ما سئلته بالاختصار ولا يجاز لتقطع

من اهل المجاز الذين اعرضوا عن الحقيقة وسترها وتمسكوا
 بما عندهم من الظنون والاوها بعد ما نزل من قبل الظن
 لا يغني عن الحق شيئاً وفي مقام اخر ان بعض الظن انهم
 اعلم بان الشمس التي نزلت في السورة المبكية اطلاقاً
 شتى وانها في المرتبة الاولى والظن الواحدية والقصة
 اللاهوتية القديمة سر من سر الله وحرز من حرز الله مخزون
 في خزان الله مكنون في علم الله مختم بختم الله ما اطلع
 عليها احد الا الواحد الفرد الخبير لان في ذلك المقام
 انها هي نفس المشية الاولى واشراق الاحدية تجلت بنفسها
 على الافاق واستضاء منها من قبل اليها كما ان الشمس اذا
 طلعت يحيط اشراقها على العالم الا الاراضي التي اجتمعت
 بمانع فانظر في الارض التي ليست لها عروشن جدارها
 تستضي منها والتي لها جدار تمنع من اشراقها كذلك ينظر
 في شمس الحقيقة انها تجلي بانوار المعاني والبيان على الاكوان
 والله اقبل اليها يستضي من انوارها ويستنير قلبه من ضياءها
 واشراقها والله اعرض له يجد لنفسه نصيباً منها لانه حال
 بينه وبينها حجاب النفس الهوى لذا بعد عن تجلي شمس الحقيقة
 التي اشرقت عن افق سماء الاسماء ثم رفع مقام تطلق على انبياء
 الله وصفوة لانهم شمس اسماء وصفاته بين خلقه لولا
 ما استضاء احد بانوار العرفان كما ذكر ان كلمة من ملأ
 الارض استضاءت بشمس من هذه الشمس المشرقة

والذي انكر ان الله صاخر وماعنها مثلاً عبادا يتبعوا المسيح
هم استضاءوا من شمس عرفته الى ان اشرق نير الافاق من فوق
الحجاز الذين انكروه من النصارى وممل الخرج جعلوا محرومين
عن تلك الشمس وانوارها ونفس انكرهم صار جدارا لهم ومنعهم
عن النور المشرق عن ايقام ربك لغري المستغاث وفي مقام انطلق
على اولياء الله واودائه لانهم شمس الولاية بين البرية
ولاهم لا خدات لظلمة من على الارض كلها الا من شاء
ربك ولها الاطلاقات شتى لو يقوم عشرة كتاب تلقاء
ونلقى عليهم سنة او سنتين ليرون عجز انفسهم ولولا انك
بعض الجهلاء لاملدنا المدة وجاوز قل الله المحمود
عن ذكر الحدود فاعلم بانك كما ايقنت بان الانقاد
لكلماته تعالى ايقر بان المعانيها لانقاد ايضا ولكن عند
مبيدتها وخزنت اسرارها والذين ينظرون الكتب يتخذون
منها ما يعترضون به على مطلع الولاية انهم اموات غير
احياء ولو هم مشيرون ويتكلمون وياكلون ويشربون
فاه لو يظهروا كنز في قلب لربها عجايب ربهم مالك
الاسماء لينصفوا الذين ترهم على الارض كم من معان
لا تحويها قصور الالفاظ وكم منها ليست لها عبارة ولم
يعط بياناً ولا اشارة وكم منها لا يمكن بيانها لحدس
او افها كما قيل لكل ما يعلم يقال ولا كل ما يقال حان
ولا كل ما حان وقت حضر اهلها ومنها ما يتوقف ذكره

على عرفان المشارق التي فيها فصلنا العلو واطهرنا المكنوم
 نسأل الله ان يوفقك ويؤيدك على عرفان المعلوم ولتقطع عن
 العلوم لان طلب العلم بعد حصول المعلوم مذهب قوم قسداً
 باصل العلم ومعدن تترك نفسك غنياً عن الذين يدعون
 العلم من دون بينة ولا كتاب منير وفي مقامها تطلق على
 الاسماء الحسنة بحيث كل اسم من اسمائه تعالى يكون
 شمساً مشرقة على الافاق انظر في اسم الله العليم انه شمس
 اشرقت عن افق الارادة ربك الرحمن ويلوح على هياكل
 انوارها واتارها واشراقها كل علم حق تراه عند العلماء
 الذين ما اتبعوا النفس الهوى واعترفوا بكن القضاء و
 تمسكوا بالعروة الوثقى فاعلم بانك حق وعلم اشرق من
 اشراقات هذه الشمس انما فسرنا الاسماء وبينا اسرارها
 واشراقها وانوارها وظواهرها وبواطنها واسرارها وحرفاتها
 وحكمة تراكيها في الكتاب لك كتبناه لاحد من احبائه
 لك سئل عن الاسماء وما فيها فاعلم بان كلمة الله
 تبارك وتعالى في الحقيقة الاولى والرتبة الاولى تكون جامعة
 للمعاني التي احتجب عن ادراكها اكثر الناس تشهد بان كل كلمة
 تامات وفي كل كلمة منها سترت معاني ما اطلع بها احد
 الا نفسه ومن عنده علم الكتاب لا الا هو المقتدر العزيز
 الوهاب ثم اعلم بان المفسرين الذين فسروا القرآن كانوا
 صنفين صنف غفلوا عن الظاهر وفسروه على الباطن

وصنف فسره على الظاهر وغفلوا عن الباطن ولو نذكر
مقالاتهم وبياناتهم لتأخذك الكسالة بحيث تمنعك
عن قراءة ما كتبناه لك لذا تركنا اذكارتهم في هذا المقام
طوبى للذين اخذوا الظاهر والباطن وكذلك عباد امنوا
بالحكمة الجامعة فاعلم من اخذ الظاهر وترك الباطن انه
جاهل ومن اخذ الباطن وترك الظاهر انه غافل ومن اخذ
الباطن بايقاع الظاهر عليه فهو عالم كامل هذه كلمة
اشرفت عن افق العلم فاعرف قدرها واغل مصرها
انا ذكر المقصود تلويحاً في اشاراتنا وكلماتنا طوبى
لمن اطالع عليه الله من الفائزين قل يا قوم تالله قد
غنت الوزراء على الافنان ودلع ديك العرش بالحكمة
والبيان وانتشرت اجنحة الطاووس في الرضوان الى
ترقدون على فرش الغفلة والنعو قوموا عن فراش الهوى
واقبلوا الى مشرق رحمة ربكم ما لك لبقاء ومنزل الاسماء
اياكم ان تعرضوا على الله يدعوك الى الله وسنة اتقوا الله
ولا تكونن من الخافلين ثم اعلم بان تبارك وتعالى اقسم
لنبيه شمس الالهية وشمس الولاية وشمس المشية
وشمس الارادة وشمس الاسماء وانوار هذه الشمس
واشراقها وتجلياتها وظهوراتها وتأثيراتها
بالشمس الظاهرة المشرقة عن افق هذه السماء المرتفعة
والقمر ذاتها والقمر رتبة الولاية التي تلي شمس النبوة

اى يظهر بعد ليقوم على امر النبي بين اعياننا وانما لوندكر مقامنا
 القمر لتري الكتاب حجم عظيم والنهار اذا جلها والمقصود
 من النهار في الحقيقة الاولى كل يوم ظهر فيه نبي من انبياء
 الله ومرسله لا فامة ذكره بين عباد الله واجراء حدوده بين
 بريته وفيه تجلّى مظهر الامر على مظاهر الاشياء وفي ذلك
 اليوم تظهر انوار الشمس وانتهى بحجتها هذا المعنى اى فيه به
 اضاءت ولاحت شمس النبوة والليل اذا اغشيتها
 والمقصود من الليل هو حجاب الاحدية الذي كان مستورا
 خلف النقطة الحقيقية وانها بعد تزلها عن مقامها
 استقرت في مقر الوحدانية رتبة الواحدية وكانت
 عنها الالف اللبينية وتحت حجاب الواحدية ظهرت
 بالالف المتحركة وهي الالف لقائمة والمغشاة بالحجاب والمغشاة
 النقطة الحقيقية التي كانت حقيقة شمس النبوة والسماء
 وما بينهما والسماء عندها الحقيقة اطلاقات
 شتى سماء المعنا وسماء العرفان سماء الاديان سماء
 العلم سماء الحكمة سماء العظمة سماء الرفعة سماء
 الاجلال وما بينهما اى والله خلق هذه السموات
 المذكورة وما تراه في المظاهر والارض وما طهرها
 والمقصود من الارض ارض القلوب انها اوسع من الارض
 والسماء لان القلب لعرش الاعظم لا ستواء تجلّى ربك
 خالق الالام ومصور الرّم وانتهى ارض ودع الله فيها اجنوب

معرفته وحُبِّه لتثبت منها سبلات العلم والايقان قل
 يا قوم اليوم يوم الزرع ازرعوا في قلوبكم بايادى اليقين
 ما اوتيتهم به من لدن ربكم العليم الحكيم والارض معنا
 لا تحصى وانا اكتفينا بواحدة منها وما طعمها اى والدن
 بسطها بيد قلمته وسلطان امره ونفس وما سوها
 وللنفس مراتب كثيرة ومقالات شتى ومنها نفس ملكوتية
 ونفس جبروتية ونفس لاهوتية ونفس الهيبة ونفس
 قدسية ونفس طمئية ونفس راضية ونفس مرضية
 ونفس ملهمة ونفس لوامة ونفس امارة والمقصود فيما
 نزل هي النفس التي جعلها الله جامعة لكل الاعمال
 من الاقبال والاعراض والضلالة والهداية والايمان
 والكفر وما سواها اى والله خلقها واقامها فآلمها
 فجورها وتقوها اى علمها واخبرها فجورها اى الاعمال
 التي لا تنفعها وتبعتها عن مالها وموجودها وتقوها
 اى الهما ما يقدسها عما هيئت عنه اى خلقها وعرفها
 سبيل الهداية والضلالة والحق والباطل والنور
 والظلمة ثم امرها بتركها عما هيئت عنه واقبالها الى
 ما امرت به قد افلح من زكها هذا جواب لقسم اى
 فاذ من زكها اى طهرها عن النقائص الهوى وعن كل ما
 لحن عنه في الكتاب فانظر في الذين زكوا انفسهم في هذا
 الايام لعمر الله هم المفلحون انهم رجال ما منعهم

الدنيا وما فيها عن التوجه الى السبيل الواسع المستقيم انهم مضايق
 هذه الآية المباهكة وجعلوا التفسير يملهم وتشتتوا بذيلائقهم
 وفي هذه الآية التي فيها نزلت الاقدام تشهد بما شهد الله ونعرف
 بما نزل من عنده انه هو الحق وما بعد الحق الا الضلال وقد خا
 من سبها الى وقد خسر مرج سبها الى من ضيعها وما زكها
 وما منعها عما هي عنه وما امرها بما امر به كذبت ثمود بطغورها
 وثمود على ما هو المذكور في الكتب طائفة بعث الله عليهم
 صالحا عليه السلام وانكروه بعد ما امرهم بالمعروف ونههم
 عن المنكر وهم ما اتبعوا امر الله وما اطاعوه فيما امروا به وتركوا
 امر الله وسننه الى ان عقر الناقة فدمدم عليهم ربهم بذنوبهم
 اى غضب الله عليهم وجعلهم عبرة للعالمين ولكن الحقيقة
 كل من اعرض عن الحق فهو من ثمود من اى نسل كان فسوف
 يدمدم عليهم العذاب كما دمدم على الاخراب من قبلهم
 ان ربك هو المقدم القدير والمحمد لله رب العالمين انما
 ذكرنا ما قاله المفسرون في تفسير السورة المباهكة لان الكتب
 التفسيرية عند القوم موجودة من اراد ان يطلع على
 تفاسيرهم وبياناتهم فليست الى كتبهم انهم فسروا الشمس بالشمس
 الظاهرة وكذلك في القمر الى اخر السورة سلوكوا سبيل الظاهر
 وقنعوا بما عندهم ولكن انا فسرنا بما لم يذكر في الكتب نسئل
 الله ان يجعل كل حرف عما ذكرنا من المعاني والمعارف
 يسقيك منها ما تنقطع به عما يكرهه رضاءه ويقرئك الى

المقام الذي قلناه لا صفيانا انه هو الغفور الرحيم والحمد لله رب
 العالمين سبحانك اللهم يا الهى اسئلك باسمك الله به
 ينطق كل شئ بثناء نفسك ان تفتح ابصار برئيتك ليروا
 آثار عز احديتك وتجليات شمس عنايتك اى رب
 لا تدعهم بانفسهم لا هم عبادك وخلقك فاجذبهم بالكلمة
 العليا الى مطلع اسمائك الحسنى ونحون صفاتك العليا
 انك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الحكيم
 يا ربى كتاب مستطاب قران افهمان حضرت رب لا رباب
 ودمستور العمل مالك مبدء ومآب دانسترايم ومتابعيت بيان
 واجب وحق الوقوع ميدانيم وهر حرف انرا حجت باقبر
 بالغة كافيته الهية يقين كرده ايم واكر نفسى در اين بيان شير
 نمايد از عقل در ايت وكهايت محروم است و در اين كتاب
 علاوه بر اياتيك در كه ايت كتاب وعدم كه ايت غير كتاب
 قبل تحرير شده معين و مشخص فرموده كه رسول بايد تلاوت
 ايات نمايد من عند الله وتعليم فرمايد خلق را كتاب الهى را
 يعنى سر اثر و ضماير كتاب كه مستور و مكفون وانر عرفان و
 ادراك برتبه مصون بوده كشف و تعليم فرمايد ايشان را يعنى
 قلوب وافئدة را بانوار خشية الله زنده و منور وانر جوارح
 اركان ظاهر نمايد و حقائق شرائع را باهر كند و تزكية عباد
 فرمايد از الايش نفس و هوايش تقليد و وهم و عي ربا
 و باعث فيهم رسولا منهم يتلو عليهم ايانك ويعلمهم

الكتاب الحكمة ويزيكم انك انت العزيز الحكيم لقد من الله على المؤمنين
 اذ بعث فيهم رسولا من انفسهم يتلو عليهم اياته ويزيهم ويعلمهم
 الكتاب الحكمة وان كانوا من قبل لفى ضلال مبين هو الله
 بعث في الامم رسولا منهم يتلو عليهم اياته ويزيهم ويعلمهم
 الكتاب الحكمة وان كانوا من قبل لفى ضلال مبين اينست
 بنى رسول انجه را بايد دارا باشد و محبتك بان اقامه امر الله
 فرمايد و معجزه كه حق سبحانه و تعالى با عنايت ميفرمايد و بان
 بر كل غلبه مينمايد حال باين چشم در كلمات بدعيه منزله ملا^{خط}
 و تفكر فرمايد و قدرت الهي را در اين سور ميبايد كه بديد
 اصلي مشاهد كنيد و شهادت دهيد كه لا زال باب رحمت
 مفتوح و امطار رحمت ها طل و دست الهي باز و غير مغلول
 بوده و (بسمه المبدع العليم الحكيم) خواهد بود
 كتاب انزل الرحمن من ملكوت البيا و انزل روح الحيوان لاهل
 الامكان تعالى الله رب العالمين يذكر فيمن يذكر الله
 انه هو النبيل في لوح عظيم يا محمد اسمع النداء من شطر الكبرياء
 من السلة المرتفعة على ارض الرعفران انه لا اله الا انا العليم
 الحكيم كن هبوب الرحمن لا شجار الامكان و مر بها باسم
 ربك العادل الخبير انا اردنا ان نذكرك ما يتذكر به
 الناس ليدعن ما عندهم و يتوجهن الى الله مولى
 المخلصين انا نصح العباد في هذه الايام التي فيها تغبر وجه
 العدل و انارت و جنة الجمل و هتك ستر العقل و غاض

حكمت
 لوح

الراحة والوفاء وفاض المحنة والبلاء وفيها نقضت العهود و
 نكثت العقود لا يترك نفسه ما يبصر ويعميه وما يضلّه
 ويهديه قل يا قوم دعوا الرذائل وخذوا الفضائل كونوا
 قلوباً حسنة بين الناس وصحيفة تذكّر لها الاناس من
 قام لحقمة الامر له ان يصدع بالحكمة ويسعى في ازالة الجمل
 عن بين البرية قل ان اتحدوا في كلمتكم واتفقوا في رأيكم و
 اجعلوا اشرافكم افضل من عشيتكم وغدكم احسن من امسكم فضل
 الانس في الخدمة والجمال لافي الزينة والثروة والمال
 اجعلوا اقوالكم مقدسة عن الزيف والهوى واعمالكم منزّهة
 عن الريب الربا قل لا تصرفوا نفود اعمالكم النفيسة في
 المشتريات النفسية ولا تقتصروا الامور على منافعكم
 الشخصية انفقوا اذا وجدتم واصبروا اذا فقدتم ان بعد
 كل شدة رخاء ومع كل كدر صفاء اجتنبوا التكاثر و
 التكاثر وتسلوا بما يتنفع به العالم من الصغير والكبير
 والشيوخ والارامل قل اياكم ان تزرعوا زوايا الخصومة
 بين البرية وشوك الشوك في القلوب لصافية المنيرة
 قل يا احباء الله لا تعملوا ما يتكدر به صافي سلسيل الحجة
 وينقطع به عرف المودة لعمري قد خلقتكم للوداد لا للضعفة
 والعناد ليس الفخر لحبكم انفسكم بل لحب بناء جنسكم و
 ليس الفضل لمن يحب لوطن بل لمن يحب لعالم كونوا في الطر
 عيفاً وفي اليد اميناً وفي اللسان صادقا وفي القلب متذكراً

لا تسقطوا منزلة العلماء في البهائم ولا تصغروا قدمهم يعدل
 بينكم من الامراء اجعلوا جندكم العبدك سلا حاكم العقل و
 شيمكم الغفو والفضل وما تفرح به افئدة المقربين لعمري قد
 اخبرني ما ذكرت من الاخر ان لا تنظر الى الخلق واعمالهم بل الى
 الحق وسلطان الله يذكر بك بما كان مبدء فرج العالمين
 اشرب كوثر السرور من قرح بيان مطلع الظهور الذي يذكر
 في هذا الحصن المتين وافرغ جهدك في احقاق الحق بالحكمة
 والبيان وازهاق الباطل عن بين الامكان كذلك يامر
 مشرق العرفان من هذا الافق المنير يا ايها الناطق باسمي
 انظر الناس وما عملوا في ايامي نازلنا لاحد من الامراء
 ما عجز عنه من على الارض سئلناه ان يجمعنا مع علماء
 العصر ليظهر له حجة الله وبرهانه وعظمته وسلطانه
 وما اردنا بذلك الا الخير المحض انما تركب ما ناهي به سكا
 مدائن العدل الانصاف وبذلك قضى بيني وبينه
 ان ربك هو الحاكم الخبير ومع ما تراه كيف يقدر
 ان يطير الطير الالهية في هوا المعاني بعد ما انكسرت قوادير
 باحجار الظنون والبغضاء وجلس في سجن بني من الصخرة
 المساء لعمري ان القوم في ظلم عظيم واما ما ذكرت
 في بدء الخلق هذا مقام يختلف باختلاف الافئدة
 والانظار لو تقول الله كان ويكون هذا حق ولو تقول كما
 ذكر في الكتب المقدسة ان لا مريب فيه نزل من لدى الله

رب العالمين انه كان كثرًا مخفيًا وهذا مقالا يعبر بعبارة
 ولا يشار بإشارة وفي مقام اجبت ان اعرف كان الحق و
 المخلق في ظله من الاول لك لا اول له الا انه مسبوق بالاولية
 التي لا تعرف بالاولية وبالعلة التي لم يعرفها كل عالم
 عليم قد كان ما كان ولم يكن مثل ما تراه اليوم وما كان
 تكون من الحرارة المحدثه من امتزاج الفاعل والمنفعل لك
 هو عينه وغيره كذلك ينبئك النبأ الاعظم من هذا
 البناء العظيم ان الفاعل والمنفعلين قد خلقت من كلمة
 الله المطاع وانها هي علة المخلق وما سواها مخلوق معلول
 ان ربك هو المبين الحكيم ثم اعلم ان كلام الله عز وجل
 اعلى واجل من ان يكون مما تتركه الحواس لانه ليس بطبيعة
 ولا يجوز قد كان مقدسًا عن العناصر المعروفة والاسطقسات
 العوالم المذكورة وانه ظهر من غير لفظ وصوت وهو امر الله
 المهيمن على العالمين انه ما انقطع عن العالم وهو الفيض
 الاعظم لك كان علة الفيوضات وهو الكون المقدس
 عما كان وما يكون انا لا نختب ان نفصل هذا المقام لان
 اذان المعرضين مملوذة اليها ليستمعوا ما يعترضون به
 على الله المهيمن القيوم لانهم لا ينالون بسر العلم والحكمة
 عما ظهر من مطلع نور الاحدية لذا يعترضون على ما عرفوه
 لا على ما بينه المبين وانباء الحق علام الغيوب تجع
 اعتراضاتهم كلها على انفسهم وهم لعمرك لا يفقهون *

لا بد لكل امر من مبدء وكل بناء من باني والله هذه العلة
 التي سبقت لكون المزمين بالطراز القديم مع تجلده وحده
 في كل حين تعالى الحكيم الذي خلق هذا البناء الكريم
 فانظر العالم وتفكر فيه انه يريك كتاب نفسه وما سطر فيه
 من قلم ربك الصانع الخبير ونجرك بما فيه وعليه فيصح
 لك على شأن يغنيك عن كل مبين فيصح قل الطبيعة
 بكونها مظهر اسمى المبتعث والمكون وقد تختلف ظهورها
 بسبب من الاسباب في اختلافها لايات للتفريسين و
 هي الارادة وظهورها في مرتبة الامكان بنفس الامكان
 وانها التقدير من مقدم علم ولو قيل انها هي المشية
 الامكانية ليس لاحد ان يعترض عليه وقدمه فمها قدرة
 عجز عن ادراك كمها العالمون ان البصير لا يرى فيها الا
 تجلي اسمها المكون قل هذا كون لا يدركه الفساد وتجت
 الطبيعة من ظهوره وبرهانه واشراقه الذي احاط العالمين
 ليس لجنايبك ان تلنفت الى قبل وبعد اذ كرا اليوم وما ظهر
 فيه انه ليكفي العالمين ان البيانات والاشارات في ذكر
 هذه المقامات تتحد حارة الوجود لك ان تنطق اليوم
 بما تستعمله بالافئدة وتطير اجساد المقبلين من يوم
 اليوم بالخلق البديع ويرى الحق المنيع مهيمنا قيومًا
 عليه انه من اهل البصر في هذا المنظر الاكبر يشهد بذلك
 كل موقن بصير امش بقوة الاسم الاعظم فوق العالم لتر

أسرار القدم وتطلع بمالا طلع به احداث ربك هو المؤيد
 العليم الخبير كن نباضا كالشرايين في جسد الامكان
 ليحدث من الحرارة المحذنة من الحركة ما تسرع به افئدة ^{فنيين} المتوهمين
 انك عاشرت معي ورأيت شمس سماء حكمت وامواج بحر
 بياني اذ كنا خلف سبعين الف حجاب من النور ان ربك
 هو الصادق الامين طوبى لمن فاز بفيضان هذا البحر
 في ايام ربّه الفياض الحكيم انا بيننا لك اذ كنا في العراق
 في بيت من سمى بالجيد اسرار الخليفة ومبدؤها ومضتها
 وعلتها فلما اخرجنا اقتصرنا البيان بانه لا اله الا انا
 الغفور الكريم كن مبلغ امر الله بديان تحدث به
 النار في الاشجار وتنطق انه لا اله الا انا العزيز الخنار
 قل ان البيان جوهر يطلب النفوذ والاعتدال اما النفوذ
 معلق باللطافة واللطافة منوطة بالقلوب الفارغة ^{فيه} القضا
 واما الاعتدال امتزاجه بالحكمة التي نزلناها في الزبر
 والالواح تفكر فيما نزل من سماء مشيئة ربك الفياض
 لتعرف ما اردناه في غيايب الايات ان الذين انكروا
 الله وتمسكوا بالطبيعة من حيث هي هي ليس عندهم من
 علم ولا من حكمة الا انهم من الهاميين اولئك ما بلغوا
 الذروة العليا والغاية القصوى لذا سكرت ابصارهم
 واختلفت افكارهم والارؤساء القوم اعترفوا بالله
 وسلطانته يشهد بذلك ربك الههم القيوم ولما

ملئت عيون اهل الشرق من صنائع اهل الغرب لذها مواء
 في الاسباب غفلوا عن مسببها وممدها مع ان الذين
 كانوا مطالع الحكمة ومعادها ما انكروا علتها ومبدعها
 ومبدؤها ان ربك يعلم والناس اكثرهم لا يعلمون ولنا
 ان نذكر في هذا اللوح بعض مقالات الحكماء لوجه الله
 مالك الاسماء ليفتح بها ابصار العباد ويوقن ان الله هو
 الصانع القادر المبدع المنشئ لعليم الحكيم ولو يرى
 اليوم حكماء العصر يدعون في الحكمة والصنائع ولكن
 لو ينظر احد بعين البصيرة ليعلم انه اخذوا اكثرها من حكا
 القبل وهم الذين اسسوا اساس الحكمة ومهدوا لهذا
 وشيّدوا اركانها كذلك ينبئك ربك لتقديم و
 القدماء اخذوا العلوم من الانبياء لانهم كانوا مطالع
 الحكمة الالهية ومظاهر الاسرار الربانية من الناس من فازوا
 سلسال بيانهم ومنهم من شرب ثمالة الكأس لكل
 نصيب علم مقداره انه هو العادل الحكيم ان ابدا قلبر
 الله اشتمهم في الحكمة كان في زمن داود وفيثاغورس في زمن
 سليمان بن داود واخذ الحكمة من معدن النبوة وهو الذي
 ظن انه سمع خفيف لفلان وباع مقفاه الملك ان ربك
 يفصل كل امر ان شاء الله هو العليم المحيط ان اس الحكمة و
 اصلها من الانبياء واختلفت معانيها واسرارها بين القوم
 باختلاف الانظار والعقول انا نذكرك نبأ يوم تكلم فيه

احد من الانبياء بين الروح بما علمه شديد القوا ان ربك هو
 الملام الغريز المنيح فلما انفجرت ينابيع الحكمة والبيان
 من منبع بيانه واخذ سكر خمر العرفان من في فناء قال
 الان قد ملأ الروح من الناس من اخذ هذا القول ومجد
 منه على زعمه رآئحة الحول والدخول واستدل في
 ذلك ببينات شتى واتبعه حزب من الناس لو اننا
 نذكر اسمائهم في هذا المقام ونفصل لك ليطول الكلام
 ونبعد عن المرام ان ربك هو الحكيم العلام ومنهم
 من فاز بالرحيق المختوم الكفاك بمفتاح لسان مطلع
 آيات ربك العزيز الوهاب قل ان الفلاسفة
 ما انكروا القديم بل مات اكثرهم في حيرة عرفان كما شهد
 بذلك بعضهم ان ربك هو الخبير الخبير ان بقراط
 الطبيب كان من كبار الفلاسفة واعترف بالله سلطانا
 وبعده سقراط انه كان حكيما فاضلا زاهدا اشتغل
 بالرياضة وهي النفس عن الهوى واعرض عن ملاذ الدنيا
 واعتزل الى الجبل واقام في غار وضع الناس عن عبادة
 الاوثان وعلمهم سبيل الرحمن الى ان تارت عليه الحماة
 واخذوه وقتلوه في السجن كذلك يقص لك هذا القلم
 السريع وما احدث به هذا الرجل في الفلسفة انه سيّد
 الفلاسفة كلها قد كان على جانب عظيم من الحكمة تشهد
 انه من فوارس ضمائرهم واخص القامئين لخدمتها وله

يد طول في العلوم المشهورة بين القوم وما هو المستور عنهم
كانه فاز بجرعة اذ فاض البحر الاعظم بهذا الكثر المنير هو
الذي اطلع على الطبيعة المخصوصة المعتدلة الموصوفة
بالغبلة وانها اشبه الاشياء بالروح الانساني قد
اخرجها من الجسد الجواني وله بيان مخصوص في هذا
البيان المخصوص لو تسئل اليوم حكما والعصر عما
ذكره لترى عجزهم عن ادراك ان ربك يقول الحق ولكن الناس
اكثرهم لا يفقهون وبعد افلاطون الالهى انه كان
تلميذا لسقراط المذكور وجلس على كرسي الحكمة بعد
واقرب الله واياته المهيمنة على ما كان وما يكون و
بعد من سمي بارسطوطاليس الحكيم المشهور وهو الذي
استنبط القوة البخارية وهو لا من صناديد القوم
وكبرائهم كلهم اقرؤا واعترفوا بالقديم الذي قبضته زما
العلوم ثم اذكر لك ما تكلم به بليمنوس الذي عرف
ما ذكره ابو الحكمة من اسرار الخليفة في لواحه الزرجدية
ليوقن الكل بما بيناه لك في هذا اللوح المشهور الذي
لو يعصر بايدي العدل والعرفان يجري منه روح
المحيوان ويستبحر رب العزيز المحبوب قد تضرعت فها
الوحي من آيات ربك على شان لا ينكرها الا من كان
محرورا عن السمع والبصر والفؤاد وعن كل الشؤون
الانسانية ان ربك يشهد ولكن الناس لا يعرفون و

هو الذي يقول انا بليينوس الحكيم صاحب العجائب والطلسمات
وانتشر منه من الفنون والعلوم ما لا انتشر من غيره وقد
ارتقى على مر في الخسوع والابتهاال اسمع ما قال في مناجاة
مع الغنى المتعال اقوم بين يدي كرتي فاذكر الاله ونعمائه
واصفه بما وصف به نفسه لان اكون رحمة وهذا
لمن يقبل قولي الى ان قال يا رب انت لاله ولا اله غيرك
وانت الخالق ولا خالق غيرك ايدي وقوتي فقد جف
قلبي واضطربت مفاصلي وذهب عقلي وانقطعت فكري
فاعطني القوة وانطق لساني حتى اتكلم بالحكمة الى ان
قال لك انت العليم الحكيم القديم الرحيم الله الحكيم
الذي اطلع باسرار الخلق والرموز المكنونة في الالواح
الهمسية انا لا اخب ان نذكر انريد عما ذكرناه ونذكر
ما القى الروح على قلبي انه لا اله الا هو العالم المقدر
المهيمن الغرر الحميد لعمر هذا يوم لا تخب اسد
الا ان تنطق في العالم انه لا اله الا انا الفرد الخبير
لولا جبي اياك ما تكلمت بكلمة عما ذكرناه اعرف هذا
المقام ثم احفظه كما تحفظ عينيك وكر من الشاكرين
وانك تعلم انا ما قرئت اكتب لقوم وما اطلعنا
بما عندهم من العلوم كلها اردنا ان نذكر بيانات
العلماء والحكماء بظهر ما ظهر في العالم وما في الكتب
والزبر في لوح امام وجه ربك نرى ونكتب ان الله

احاط علمه السموات والارضين هذا لوح رقم فيه من اقل
 المكنون علم ما كان وما يكون ولم يكن له منزعم الا لسان البت
 ان قلبي من حيث هو هو قد جعله الله ممرًا عن اشار
 العلماء وبيانات الحكماء انه لا يحكي الا عن الله وحده يشهد
 بذلك لسان العظمة في هذا الكتاب المبين قل يا ملاء
 الارض يا اكم ان يمنعه ذكر الحكمة عن مطالعها ومشرقتها
 تمسكوا برؤسكم المعلم الحكيم انا قد نزل الكل ارض نصيبًا
 ولكل ساعة قسمته ولكل بيان زمانًا ولكل حال مقالًا
 فانظروا اليونان انا جعلناها كرسى الحكمة في برهة طويلة
 فلما جاء اجلها نزل عرشها وكل لسانها وخبث فمها
 ونكست علامها كذلك نأخذ ونعطى ان ربك لهو
 الاخذ المعطى المقتدر القدير قد اودعنا شمس المقادير
 في كل ارض اذا جاء الميقات تشرق من افقها امرًا من يدك
 الله العليم الحكيم انا لوزيدان نذكرك كل قطعة من قطعة
 الارض وما ولج فيها وظهر منها النقدر ان ربك احاط
 علمه السموات والارضين ثم اعلم قد ظهر من القدر
 ما لم يظهر من الحكماء المعاصرين انا نذكرك نبأ
 مورطس انه كان من الحكماء وصنع الترتيب على ستين
 ميلًا وكذلك ظهر من غيره ما لا تراه في هذا الزمان ان
 ربك يظهر في كل قرن ما اراد حكته من عندك انه هو الملك
 الحكيم من كان فيلسوفًا حقيقيًا ما انكر الله وبرهانه

واقرب عطية وسلطانة المهيمن على العالمين انا نخب
 الحكماء الذين ظهر منهم ما انتفع به الناس وايدناهم بامر
 من عندنا انا كنا فادرين اياكم يا حباي ان تنكروا
 فضل عبادي الحكماء الذين جعلهم الله مطالع اسم
 الصانع بين العالمين افرغوا جهدكم ليظهر منكم
 الصنائع والامور التي بها ينتفع كل صغير وكبير انا
 نتبرأ عن كل جاهل ظن بان الحكمة هو التكلم بالهوى
 والاعراض عن الله مولى الورك كما تسمع اليوم من بعض
 الغافلين قل اول الحكمة واصلا هو الاقرار بما
 بينه الله لان به استحكم بنيان السياسة التي
 كانت درع الحفظ لبدن العالم تفكروا والتعرفوا
 ما نطق به قلبي الاعلى في هذا اللوح البديع قل
 كل امر سياسي انتم تتكلمون به كان تحت كلمة
 من الكلمات التي نزلت من جبروت بيانه العزيز المبيع
 كذلك قصصنا لك ما يفرح به قلبك وتقر عينك
 وتقوم على خدمة الامرين العالمين نبيل لا تحزن
 من شئ افرح بذكرى اياك واقبالى وتوجهي اليك
 وتكلمي معك بهذا الخطاب لمبر المتين تفكر في
 بلائى وسجنى وغرتي وما ورد على وما ينسب الى
 الناس لانهم في حجاب غليظ لما بلغ الكلام هذا
 المقام طلع فجر المعاني وطفئ سراج البيان

ألبهائم لاهل الحكمة والعرفان من لدن عزيز حميد قل
 سبحانك اللهم يا الهى سئلك باسمك لك بيه سطع
 نور الحكمة اذ تحركت افلاك بيان بين البرية بان تجعل
 مؤيداً بتأييدك وذاكراً باسمك بين عبادك اى رب
 توجهت اليك منقطعاً عن سوائك ومتشبثاً بك
 الطافك فانطقنى بما تنجذب به العقول وتطير
 به الارواح والنفوس ثم قوّننى فى امرى على شان لا تمنع
 سقوط الظالمين من خلقك ولا قدرة المنكرين من
 اهل مملكتك فاجلنى كالسراج فى ديارك ليهدى
 به من كان فى قلبه نور معرفتك وشغف محبتك
 انك انت المقتدر على ما تشاء وفى قبضتك ملكو
 الانشاء لا اله الا انت العزيز الحكيم

ملاحظه قدرت وقوت وافتدار قلم وحرر انما بيد وامي
 مسلم وحقواست مثل اين كلمات عاليات وبيانات مستا
 كه لم يزل ولا يزال بحكم كتب صحف وزيبر الهية وعقول مستقيمة
 اظهر بينات باهيات واعظم معجزات واكبر خوارق عادات
 بوده ساعتى هزار بليت نازل فسيحوا لله وتباهى عن ظن
 العالمين وادراك العارفين ومخاطب اين بيان على
 اول حكيمة عارف مشهور واول فيلسوف عليم فقيه مسلم
 بين الكل جناب فاضل قايمنى قائم محمد عليه رحمة الله
 وعسايتنه والطاقه بوده كه از مر بايست وعزت وثروت

وراحت وجماعت و منبر گذشت و در این سبیل واضح
 مستقیم سی سنده وازید جانشان خود و مردم و عباد و
 مطر و د بلاد و دیار شد **و** میان برها و حجیت حضرت
 خاتم انبیاء میفرماید اولی تو که هم اینان یعلّم علیاً بنی سید
 ان من کان علی بیته من بر و تیلوم شاهد من من قبله کذا
 مؤی اما ما و حجة اولیک یؤمنون به من یکفر من الا حزا فالنار
 موعده فلا تک فی مرتبه من ان الله الحق من ربک ولكن اکر ان
 لا یؤمنون قل لایتم ان کان من عند الله و کفرتم به و شهدنا
 من بنی اسرائیل علی مثلہ فامن واستکبرتم ان الله لایهدی
 القوم الظالمین و زیاده از د و هزار از علما و زهاد شیخ
 و جم غفیر از فقهاء و اصولیین و بسیار از علما اخبار
 و کثیر از حکما و عرفا و صوفیّه و نصیریّه و اسمعیلیّه
 و از علما اهل سنت و جماعت و مشائخ و علما اضرار
 و یهود و فارسین و هندو مؤمن و مقبل و موقر شد
 فاعتبروا یا اولی الالباب **باری** این مختصر قابل و کجایش
 نقل زیاده از این نیست و من اراد فلیرجع الی الایات التي ملئت
 الافاق و اصابت انوارها سبع طباق حقیقة حقیقة
 قل لو کان البحر مداد الکلمات ربی لنفد البحر قبل ان تنفد
 کلمات ربی ولو جئنا بمثلہ مدداً ولو ان ما فی الارض
 من شجرة اقلام و البحر مداد من بعد سبعه البحر ما نفد
 کلمات الله ان الله عزیز حکیم تمامها ظاهر شده و لو

شعر
 ۱۹۷
 هود
 ۱۱

اخلاص
 ۹

انزلنا هذا القرآن على جبل لرايته خاشعاً متصدّعاً من
خشية الله وذلك الامثال للناس لعلهم يتفكروا
بحيث هم سرور ولا ينكر كل يدندان الله لا يستحي ان يضرب
مثلاً ما بعوضه فما فوقها فاما الذين امنوا فيعلمون ان هذا
الحق من ربهم واما الذين كفروا فيقولون ماذا اراد الله بهذا
مثلاً يضل به كثيراً ويهدى به كثيراً وما يضل به الا الفاسقون
حمد خدا را که هر عارض و ایراد و احتجاج را قبل فقطر فرق
جوابش را من قبل الله فرموده المتركيف ضرب الله مثلاً
كلمة طيبة كشجرة طيبة اصلها ثابت وفرعها في السماء تؤتي
اكلها كل حين باذن ربها ويضرب الله الامثال للناس لعلهم
يتفكروا ومثل كلمة خبيثة كشجرة خبيثة اجتثت من
فوق الارض ما لها من قرار يثبث الله الذين امنوا بالقول
الثابت في الحقيق الدنيا وفي الآخرة ويضل الله الظالمين
ويفعل الله ما يشاء باسم مبارك كثر بلند است و علم بفعل الله
ما يشاء وحول ارادة محيطه اشراط است جنود بحكم ما
يريد باستوائه تبارك وتعالى على العرش الاعظم اشرق
شمس و العرش المجيد الله يبدو ويعيد و بحمداد الله
هو الغفور الودود شر را از غبار شرك و وهم طاهر فرمود
اصلش ثابت است در ارض وحدت و عظمت استقلال
و فرعش از افلاك لولاك كذشت در همه جا قرآن فهم مظا
و بيان و درك حقائق را برای متفكرين و متذكرين فرموده

بقیه
۲۴ابراهيم
۲۹

ان فذلک لایتم لقوم یتفکرون ان فی ذلک لآیات لقوم یتفکرون
 مکرم است للمتفکرین اعلمهم یتفکرون لعلمکم تتفکرون بسیار
 لقوم یعقلون افلا یعقلون افلا تعقلون متعذرات و
 لیتدکروا ولوالالباب لذلک لا ولی الالباب انما یتدکروا ولوالالباب
 مکرم نازل شد و کذلک متکبرین و مستکبرین را مذمت
 فرموده و بعذاب الیم و مهین وعده نموده و از رحمت الهیه
 مایوسشان کرده آنه لایحج المتکبرین و هم مستکبرون
 فلیس مثوی المتکبرین الیس فی جهنم مثوی المتکبرین و امثال ذلک
 در کتاب الهی بسیار است و این بسی معلو بل ضروری و بدیهی است
 که علما مقصود است ایا نا حال در هیچ ظهور از ظهورات علما
 بتصدیق و اذعان موقوف و مشرف شدند که در این مرتبه موقوف
 شوند هرگز نشد و نخواهد شد حال جز مکدبین را ملاحظه
 فرمایند فمن اظلم من کذب علی الله و کذب بالصدق اذ جاءه
 الیس فی جهنم مثوی للکافرین و من اظلم من اقر علی الله کذبا
 اولئک یعرضون علی ربهم ویقول الاشهاد هؤلاء الذین کذبوا
 علی ربهم الا عند الله علی الظالمین و یوم القیمه تری الذین کذبوا
 علی الله و جوههم مسوده الیس فی جهنم مثوی للمتکبرین و نجی
 الذین اتفقوا بمکارهم لا یسمهم السوء و لاهم یحزنون بل کذبوا
 بالساعة و اعتدنا لمن کذب بالساعة سعیرا و اذ القوا منها
 مکانا ضیقاً مقرنین دعوا هنالك ثبورا لا تدعوا اليوم ثبورا
 واحدا و ادعوا ثبورا کثیرا قل ذلک خیر من جهة الخلد التي وعد

۱
 زمر
 ۳۱
 هود
 ۲۱
 زمر
 ۵۹

۶۰

فرقان

۱۲

۱۳

۱۴

المتقون كانت لهم جزاء ومصيراً لهم فيها ما يشاءون خالدين
 كان لهم ربك وعداً مسؤولاً وإن يكذبوا فقد كذب أمم من قبلكم
 وما على الرسول إلا البلاغ المبين أولم يروا كيف يبدئ الله
 الخلق ثم يعيده إن ذلك على الله يسير قل سيروا في الأرض
 ثم انظروا كيف بدء الخلق ثم الله ينشئ النشأة الأخيرة إن الله
 على كل شئ قدير يعذب من يشاء ويرحم من يشاء والبيره تقلبون
 وما أنتم بمحجزين في الأرض ولا في السماء وما لكم من دون الله
 ولي ولا نصير والذين كفروا بآيات الله ولقاءه أولئك
 يثسوا من رحمتي وأولئك لهم عذاب اليم إنما اتخذتم من دون
 الله آتانا مودة بينكم في الحياة الدنيا ثم يوم القيمة يكفر
 بعضكم ببعض ويلعن بعضكم بعضاً ومأواكم النار وما
 لكم من ناصرين فكلاً اخذنا بذنبه وما كان الله ليظلمهم و
 لكن كانوا انفسهم يظلمون مثل الذين اتخذوا من دون الله
 أولياء كمثل العنكبوت اتخذت بيتاً وإن أوهن البيوت
 لبيت العنكبوت لو كانوا يعلمون وما يحد باياتنا إلا
 الكافرون وما كنت تتلون من كتاب لا تخطي بهمينك
 إذا لارتاب المظلمون وما يحد باياتنا إلا الظالمون و
 يستجلونك بالعذاب لو لا أجل مصحى لجائنهم العذاب و
 لياتيهم بقتة وهم لا يشعرون يستجلونك بالعذاب إن
 جهنم لمحيطة بالكافرين يوم يغشهم العذاب من فوقهم و
 تحت أرجلهم ويقولوا وقوا ما كنتم تعملون ولئن سئلتهم

فراق

١٥

١٦

عنكبوت

١٧

١٨

١٩

٢٠

٢١

٢٢

٢٣

١٤

٣٩

٤٨

٥٤

٦١

من نزل من السماء ماء فاحيي بالارض من بعدهم وقال يقول الله
 قل الحمد لله بل اكثرهم لا يعقلون وما هذه الحيوة الدنيا الا هـو
 ولعبات الدار الآخرة هي الحيوان لو كانوا يعلمون ليكفروا بما
 آتيناهم وليتمتعوا فسوف يعلمون ان كل الاكاذب المرسل فحـق
 عقاب وقد كذب الذين من قبلهم فاتهم العذاب من حيث
 لا يشعرون كذبت قوم نوح واصحاب الرس وشمود
 وعاد وفرعون واخوان لوط واصحاب الايكة وقوم تبع كل
 كذب المرسل فحـق وعيد ولقد كذب الذين من قبلهم فكيف
 كان نكير وكذب الذين من قبلهم وما بلغوا معشار ما آتيناهم
 فكذبوا مرسلهم فكيف كان نكير فاليوم لا يملك بعضكم لبعض
 نفعا ولا ضرا ونقول للذين ظلموا ذوقوا عذاب النار التي كنتم
 بها تكذبون وان يكذبوك فقد كذبت قوم نوح و
 عاد وشمود وقوم ابراهيم وقوم لوط واصحاب مدين وكذب
 موسى فامليت للكافرين ثم اخذتهم فكيف كان نكير وما
 ياتيهم من ذكر من الرحمن يحدث الا كانوا عنه معرضين فقد
 كذبوا فسيأتيهم انباء ما كانوا به يستهزئون كذبت
 عاد المرسلين كذبت شمود المرسلين كذبت قوم نوح
 المرسلين كذبت قوم لوط المرسلين كذبت ايكة المرسلين
 قد علم انه يخزنك لكن يقولون فانهم لا يكذبونك ولكن
 الظالمين بآيات الله يجحدون ولقد كذبت رسلك
 فصرنا على ما كذبوا واودوا حتى اتهم نضرنا ولا مبدل

٦٣

ص ١٣

ق ١٣

ملك ١٨

سبا ٤٤

ع ٣٣

شعر ٥

انعام ٣٣

لکلمات الله ولقد جاءك من نبي المرسلين قد خلت من قبلك
 من قبل فيسروا في الارض فانظروا كيف كان عاقبة المكذبين قل سيرا
 في الارض فانظروا كيف كان عاقبة المكذبين فقد كتبوا بالحق
 لما جاءهم فسيأتهم انباء ما كانوا به يستهزئون ولقد
 استهزئ برسل من قبلك فحاق بالذين سخروا منه ما كانوا به
 يستهزئون ولقد بعثنا في كل اممة رسولا ان اعبدوا
 الله واجتنبوا الطاغوت فمنهم من هدى الله ومنهم من حقت
 عليه الضلالة فيسروا في الارض فانظروا كيف كان عاقبة
 المكذبين فاصابهم سيئات ما عملوا وحق لهم ما كانوا
 به يستهزئون فاتقنا منهم فانظروا كيف كان عاقبة
 المكذبين وكما ارسلنا من نبي في الاولين وما ياتيهم من
 نبي الا كانوا به يستهزئون فاهلكنا اشدهم بطشا
 ومضى مثل الاولين فلا تطع المكذبين فيول يومئذ للمكذبين
 سبحانه الله العظيم اياهم مكر وشرك وانما هم زناس
 ظاهر شده كه با اينكه طالب رضای خدا هستند و از
 عذاب و قهر و غضبش خائف و قرآن را هم كتاب خدا
 و فرمان او و دستور العمل را بنی و سراج هدايت و
 افتاب رشاد و راه مستقيم و سبيل واضح قويم دانستند
 و خدا وندهم هدايت كل را خواسته معذلك پند نكردند
 و متعظ شده و بيدار نكشيد ايم **الهام عبود**
 عادلا رحيمارحمانا عليهما خيرا بصيرا ترايمخواهيم و رضيت

نخل
۳۵

خوف

طالیم تاسی بار ادهات می جوئیم نعمت نعمت را اذرو
 مندیم و از نعمت انتقامت بتو پناه میبریم بذیل فضل و
 جود اسم اعظم متوسلیم و بجهد و میثاقت متمسک
 و سب را عظمت ناظر و محبت و عبودیت او پناه برده ایم و
 کتاب ترا ملاذ و شفیع و راه نجات دانستیم می دانیم و
 دیدیم که در کتابت مکذبین آیات و مستهزئین آیات
 و سخوتیرکننده آیات را و مستکبرین بر آیات و طلب کننده
 غیر آیات را و معرضین از آیات و معترضین بر آیات و
 شبه هر کننده در آیات را و مجادلین بآیات با عذاب فرمود
 و هلاک نمود و دابرشان را قطع کردی و علاوه و عذاب
 عذاب بک و خلود در نار جهنم و حیم دادی که کما نصحت
 جلود بدینا هم جلود غیرها و کما اراد و ان یخروا منکم
 من غم اعمید و اینها نور اصدق صائقین و اعدا عادی
 و اعلم عالمین و اقدر قادرین دانستیم و در کتابت بشارت
 لقای فرمود و مرده آمدن را دادی و بایامت خلق
 و عده فرمود و برای آمدن و آیامت علامات و آیاتی در
 کتابت مقرر داشتی و نفس کتاب و آیات را معجزه و دلیل و
 حجت و برهان قرار دادی و نفسی ظاهر شد و فرمانی را
 بتوفیق داد با جمیع آیات و بیانات و معجزات و فرمودیم
 که بحسرت آیام و لقا بهم جواهر وجود شربت شهادت شایسته
 و با اینکه از عرب و اهل علم نبود صدم مقابل و نزیاده آیات الهی

و بیانات ربانی و فاضلی را و ظاهر و چنان استقامتی فرمود
 که شبهه و مثل و قرین از برایش متصور نبوده و نیست بشانیکه
 استقامت مقبلین و بندگانش بر استقامت و این سبقت
 گرفت دیدیم با اینکه ترا اصدق صادقین و اعدل عادلین
 و اعلم عالمین و اقدر قادرین و ارحم راحمین داشته و تو را
 هاد و رادع باطل میدانیم متابعت فرمات نمودیم و از
 دستور العمل تجاوز ننمودیم و از صراط واضح مستقیم نحر
 نکشیدیم و آنکه میفرمود ممکن است نفس بدو غایب
 بمن نسبت دهد و من از او تقشیر نکنم و راء حیاتش را قطع
 ننمایم بلکه فرمود که بمین قدرت و اقتدار او را میگیرم و
 راء حیات او را البته قطع مینمایم و هیچیک از شماها نمیتوانید
 ما را منع نمایند و مکذب آیات و ساعت و قیامت را
 و عدل عذاب عقاب فرمود که خدا یا از تو و عذاب نافرمانیت
 ترسیدیم با اینکه جمیع اهل ارض بر انکار و منعش همت کردند
 و هر را عاجز کرد هر را ترک کردیم و از اهل و وطن و اسایش
 و راحت و عزت و ثروت و نعمت ایام فانی گذشتیم و نعم
 بی نزالت را اختیار کردیم حال از ملکوت جلالت نصرت
 میطلبیم و از جبروت بقایت ظفر میجوییم و از جمال غیبت
 در هیكل شهودت مدد میخواهیم و از ولی امرت توفیق
 و تائید املیم و بفناء ربانیش در کمال تضرع و اینها را عاقلیم
خلاصه در رسالات نه مرتبه و یک یوم مؤید الیکند

اعراف
١٧٤

نازل واتل عليهم نبأ اللّٰك اتيتناه اياتنا فانسلخ منها فان تبع الشيطان
 وكان من الغاوين ولو شئنا لرفعناه بها ولكن اخلد الى الارض
 واتبع هواه فثله كمثل الكلب ان تحمل عليه يلهث وان
 تتركه يلهث ذلك مثل القوم الذين كذبوا باياتنا فانقصر
 القصص لعلمهم يتفكرون ايات الهى هميشه در هر مقام
 بايد مصداق داشته باشند سواء مثلاً القوم الذين
 كذبوا باياتنا وانفسهم كانوا يظلمون من هدى الله فهو
 المهتد ومن ضل فان لا اله الا الله هم الخاسرون ولقد فرأنا
 للجهنم كثيرا من الجن والانس لهم قلوب لا يفقهون بها ولهم عين
 لا يبصرون بها ولهم اذان لا يسمعون بها اولئك كالانعام
 بلهم اضل سبيلا اولئك هم الغافلون والله الا ساء
 المحسنى فادعوه بها وذروا الذين يلحدون فى اسمائهم سيجزى
 ما كانوا يعملون ومن خلقنا امة يهدون بالحق وبه
 يعدلون والذين كذبوا باياتنا سنستدرجهم من حيث
 لا يعلمون واملى لهم ان كيدك متين اوله يتفكرون اما نصيبهم
 من جنة ان هو الا نذير مبين وضرب الله مثلاً قرية
 كانت امينة مطمئنة يايتها من قهار غدا من كل مكان
 فكفرت بانعم الله فاذاقها الله لباس الجوع والخوف بما
 كانوا يصنعون ولقد جاءهم رسول منهم فكذبوه فاخذهم
 العذاب وهم ظالمون واذا ما انزلت سورة منهم من
 يقول ايكم زادته ايمانا فاما الذين امنوا فزادتهم ايمانا

نحل
١١٣توبة
١٢٥

وهم يستبشرون وأما الذين في قلوبهم مرض فزادتهم رجس إلى
 رجسهم وماتوا وهم كافرون ولقد أهلكنا القرون من قبلكم
 لما ظلموا وجاءتهم رسلهم بالبينات وما كانوا يؤمنوا كذلك
 نجزي المحرمين **حال** المؤمنين بخدا وموقنين بخلق خدا
 ومطمئنين بظهور خدا ومصديقين بآيات خدا وخاضعين
 وخاشعين بآيات ومتمسكين بعروة الوثقى ومتشبهين
 بولي عهد منزل آيات وزحمت كشيد كان در راه خدا و
 خوار و ذليل و حقير شده ها در راه محبت خدا و فقير و اسير
 و غريب شده ها در راه خدا بشنويد و عذاهای خدا
 و بشارات خدا و جزاهای را که برای شما مقرر داشته
 و عنایت فرموده و میفرماید من آمن بالله واليوم الآخر
 وعمل صالحا فلهم اجرهم عند ربهم ولا خوف عليهم ولا هم
 يحزنون من آمن بالله واليوم الآخر وعمل صالحا فلا خوف
 عليهم ولا هم يحزنون من آمن بالله واليوم الآخر وعمل صالحا
 فلا خوف عليهم ولا هم يحزنون والذين آمنوا وعملوا الصالحات
 سندخلهم جنات تجري من تحتها الأنهار خالدين فيها
 أبدا لهم فيها أزواج مطهرة و يدخلهم ظللًا ظليلًا ثم
 ان ربك للذين هاجروا من بعد ما قاتلوا ثم جاهدوا
 وصبروا ان ربك من بعدها لغفور رحيم لتبليوا
 في أموالكم وانفسكم ولتستمعن من الدين او توال الكتاب
 من قبلكم اذى كثيرا وان تصبروا وتتقوا فان ذلك

بقه
٥٩مائد
٢٢نساء
٦٥نحل
١١١عن
١١٣

اعراف
١٢٥قصص
٤

من عرف الامور قال موسى لقوم استعينوا بالله واصبروا ان
 الارض لله يورثها من عباده والعاقبة للمتقين وعد لها
 الذين امنوا منكم وعملوا الصالحات ليستخلفنهم في الارض
 كما استخلف الذين من قبلهم وليمكن لهم دينهم الذي ارتضى لهم
 وليبدلنهم من بعد خوهم امناً يعبدونني ولا يشركون بي
 شيئاً ومن كفر بعد ذلك فاوكلناهم الفاسقون ونريد ان
 نمس على الذين استضعفوا في الارض ونجعلهم ائمةً ونجعلهم
 الوارثين ونمكن لهم في الارض ونرى فرعون وهامان وجنود
 هما كافوا فيجذرون ولقد كتبنا في الزبور من بعد الذكر ان الارض
 يرثها عبادي الصالحون ولقد كتبت رسلاً من قبلك فصبراً
 على ما كذبوا حتى انتهى نصرنا ولا مبدل لكلمات الله ولقد
 جئتكم من نبي المرسلين وقال الذين كفروا الرسل هم لننجيكم
 من ارضنا ولن تعودت في ملتنا فاوحى اليهم ربهم لنهلكن
 الظالمين ولنسكننكم الارض من بعدهم ذلك لمن خاف
 مقامى وخاف وعيد واستفتحوا وخاب كل جبار عبيد
 قلى اعباد الذين امنوا اتقوا ربكم للذين احسوا في
 هذه الدنيا حسنة وارضا الله واسعة ائماً توفى الصابر
 اجرهم بغير حساب الم تر الى الذين اتوا نصيباً من
 الكتاب يؤمنون بالحب والطاغوت ويقولون للذين
 كفروا هؤلاء اهدى من الذين امنوا سبيلاً اولئك الذين
 لعنهم الله ومن يلعن الله فلن يجده نصيراً يا ايها الذين

آمنوا عليكم انفسكم لا يضركم من ضل اذا اهتديتم الى الله ^{جمعكم}
 جميعا فينسبكم بما كنتم تعملون قال الذين كفروا لن تؤمن بهذا
 القرآن ولا بالله بين يديهم ولو ترك اذ الظالمون موقون
 عندهم يرجع بعضهم الى بعض لقول يقول الذين استضعفوا
 انهم صددناكم عن الهدى بعد ان جاؤكم بل كنتم مجرمين
 وقال الذين استضعفوا للذين استكبروا بل مكر الليل والنهار
 اذا تمارونا ان نكفر بالله ونجعل له اندادا ان الله لعن
 الكافرين واعدهم سعيرا خالدين فيها لا يجدون وليا
 ولا نصيرا يوم تقلب وجوههم في النار يقولون ياليتنا
 اطعنا الله واطعنا الرسولا وقالوا ربنا انا اطعنا
 ساداتنا وكرهنا فاضلونا السبيلا ربنا اقم ضعفين
 من العذاب والعنهم لعنا كبيرا وجاء من اقصى المدينة
 رجل يسعي قال يا قوم اتبعوا المرسلين اتبعوا امر الله
 واجرا وهم مهتدون وما الى اعباد الله فطرف واليه
 ترجعون واتخذ من دونه الهة ان يريد الرحمن بضرا
 تغن عني شفاعتهم شيئا ولا ينقدون اتي اذا لقي
 ضلالا مبين اتي امنت بربكم فاسمعون و سلام
 على المرسلين والمحمد لله رب
 العالمين

این مناجات از قلم مبارک حضرت ابی جلال علیه السلام که در ضمن
 الواح منزله لاجل یکم از اولیا نازل در خاتمه این رساله
 یتیمآ و تبرکاً مسطور میشود تا کمال از اخبار معنای بیان که
 در ظلمات کلمات جاری است منزه و شوق شوند قول عز و کر
 ای رب یشهد لسان السکنا و قلب فلبی و روح روحی و
 ظاهر و باطنی بوحدانیتک و فرح انیتک و بقدرتک
 و اقتدارک و عظمتک و سلطانتک و بمرتک و رفعتک
 و اختیارتک و بانک انت الله لا اله الا انت لم تزل کنت
 کنزاً مخفیاً عن الابصار و الادراک و لا تزال تکنون بمثل ما
 کنت فی ازل الازل لا تضعفک قوه العالم و لا یخوفک
 اقتدار الام انت الله فتحت باب العلم علی وجه عبادک
 لعرفان مشرق و حیک و مطلع آیاتک و سماء ظهورک
 و شمس جمالك و وعدت من علی الارض فی کتیبک و زبرک
 و صحفک بظهور نفسک و کشف سبحات الجلال
 عن وجهک کما اجزت به حبیبک الله به اشرق نیر
 الامر عن افق الحجاز و سطع نور الحقیقه بین العباد بقولک
 یوم یقوم الناس لرب العالمین و من قبله بشرت
 الکلیم ان اخرج القوم من الظلمات الی النور و ذکرهم
 بایام الله و اجزت به الروح و انبیائک و مرسلک
 من قبل و من بعد لو یظهر من غرائب قلبک الی علی و ما
 انزلت فی ذکر هذا الذکر الا عظم و نبأک العظیم لینهضق

جلیلی
 رحمتی

اهل مدائن العلم والعرفان الامن نقذت باقدارك وحفظته
 بمجودك وفضلك اشهد انك وفيت بعهدك واظهرت
 الله بشرت بظهوره انبيائك واصفيائك وعبادك
 انه اتى من افق الغرة والافتدار برايات اياتك واعلامك
 بيناتك وقام امام الوجوه بقوتك وقدرتك ودعا
 الكل الى الذرة العليا والافق الاعلى بحيث ما منع ظلم
 العلماء وسطوة الامرء قام بالاستقامة الكبرى ونطق
 باعلى النداء قد اتى الوهاب راكباً على السحاب اقبلوا
 يا اهل الارض بوجوه بيضاء وقلوب نوراء طوبى لمن
 فاز بلقائك وشرب رحيق الوصال من يادى عطائك
 ووجد عرف اياتك ونطق بثنائك وطار في هوائك و
 اخذ جذب بيانك وادخله في لقم رس الاعلى مقفا
 المكاشفة والمشاهدة امام عرش عظمتك اى رب
 اسئلك بالعصمة الكبرى التي جعلتها افقا للظهورك
 وبكلمتك العليا التي بها خلقت الخلق واظهرت الامر
 بهذا الاسم الذي به ناحت الاسماء وارتعدت فرانس
 العرفاء ان تتجملنى منقطعاً عن دونك بحيث لا انتحر
 الا بارادتك ولا اتكلم الا بمشيئتك ولا اسمع الا ذكرك
 وثنائك ثم ايد عبادك يا الهى على ما يرتفع بامر
 وعلى عمل ما انزلت في كتابك انك انت المقتدر
 المهيمن على ما تشاء وفي قبضتك زمام الاشياء

لا اله الا انت المقدر العليم الحكيم الهى الهى ترى طغيان
 بناء عبادك واشرا رخلقك وما ورد منهم على
 الصفياءك وامنائك اى رب انصر خيرة السلاط
 ليصرهم بعزك وقوتك واقتدارك ثم افتح على وجههم
 ابواب عنايتك ورحمتك وعطائك اى رب
 نور افاق القلوب بنور معرفتك وطهرها عن الضغينة
 والبغضاء بحكمتك التى احاطت على الاشياء ثم
 اكتب للذين انفقوا اموالهم فى سبيلك واقبلوا الى
 سهام الاعداء لاعلاء كلمتك اجر لقائك انت الذى
 لا تتجزأ قوة العالم ولا تضعف قلة الامم ولا
 يغرب عن علمك من شئ انتك انت المقدر العزيز

الحكيم

الحمد لله الذى هدانا لهذا
 الذى كنا لنكون ليه

الحمد لله الذى هدانا لهذا
 الذى كنا لنكون ليه

كتبت ١٣١٣
 ب
 ٢٤